

A woman with her back to the camera, wearing a vibrant red, sleeveless, floor-length dress with a thin red strap over her shoulder. Her hair is styled in a long, braided ponytail with a white flower tucked into it. She is standing in a vast field of tall, golden-yellow grasses interspersed with numerous bright red poppies. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a late afternoon or early morning setting. The overall mood is serene and romantic.

**Силвия
Кристъл**

**СЕЗОНЪТ НА
ЛУНАТИЦИТЕ**

СИЛВИЯ КРИСТЪЛ
СЕЗОНЪТ НА ЛУНАТИЦИТЕ

chitanka.info

С романите на Силвия Кристоф ще попаднете в разтърсващия свят на трилъра на еротичната новела, на фантастичната повест и на семейната сага. Сред нейните романи са „Анонимус“, „Довереникът“, „Сласт“, „Плътта на пеперудата“, „Гладът на пеперудата“ и „Ловът на пеперудата“.

Задъхан разказ за срещата между един млад и напорист мъж и една горда и красива жена, които се лутат в лабиринта на чувствата, търсейки искреност, безкористност и нежност.

Драматичната история на двама лунатици, които пият жадно полагащата се на всеки глътка илюзорно щастие...

„Светът на чувствата е изграден от късове несигурност.“

„Малко мъже умеят да виждат отвъд извивките на тялото.“

„Нощта без капка нежност е като деня без капка вяра.“

„Човек не трябва да робува на чуждите представи за щастие.“

„Който си играе с чувства, все някога ще бъде победен.“

„Когато човек обича някого, не забелязва недостатъците му. Когато не обича забелязва само тях.“

„Докато казваш истината, винаги ще има недоволни.“

1.

Флора Леони нямаше желание да напуска апартамента си. Въпреки примамливото очарование на нощта отвън, тя седеше в тъмното, загледана в петната мрак, които пълзяха по стените. Изведнъж под прозореца изригна смях. Флора трепна и почувства как внезапен порив прогони мрачното настроение, което я владееше от сутринта. Изправи се, отвори рязко вратата и се спусна по витото стълбище. Стъпи върху алеята и тръгна по посока на глъчката, която долиташе от брега.

В миг над залива се възцари неестествена тишина. Флора присви очи и се опита да зърне малката сцена, сгушена между дънерите на дърветата.

Светлините, които се прокрадваха между клоните, примигнаха и угаснаха. Гъст непрогледен мрак се разстла над притихналия залив. Флора вдигна тревожно поглед. Върху свода не проблясваше нито една звезда. Огромното бледо око на луната се белееше зад разпокъсан облак. Морето спеше, полюлявано от лекия вечерен бриз.

Тя пристъпи неуверено. Почувства, че я завладява тревога.

Тъмнината я плашеше. Тишината кънтеше в ушите ѝ. Звънеше като глуха камбана, известяваща приближаването на неясна опасност.

Флора превъзможна внезапно връхлетялото я безпокойство и закричи напред. Зърна притихналото множество и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

Тя се огледа за свободно място, но вниманието ѝ привлече внезапно лумнал сноп светлина. Върху сцената пропълзя лъч на прожектор. Самотна сянка изплува от призрачната тъмнина. Загадъчният силует се издължи върху дъските.

Флора приседна на ръба на изкривен стол и впи поглед във фигурата върху сцената. Ненадейно над върховете на дърветата гръмнаха смразяващите звуци на барокова симфония. Флора усети как множеството край нея се залюля. От десетки гърла изригна вик на

удивление. Тя облиза устни. Едва сега забеляза в другия край на сцената неподвижния силует на млада жена.

Светлината на прожектора заля лицето на мъжа. Флора почувства как устните ѝ се разтвориха от изненада. Беше млад. На не повече от двадесет и шест. Страните му бяха покрити с набола брада. Погледът излъчваше неприсъща за възрастта строгост. Веждите му бяха склучени в сурова гримаса.

Жената върху сцената направи крачка напред. Беше облечена оскъдно. Раменете ѝ бяха голи. Между цепките на роклята се подаваха здрави крака.

Един безкраен миг двамата останаха на разстояние един от друг. След това младежът протегна ръка и долепи гърдите на момичето към своите.

Флора облиза устни. В движенията на танцьора имаше нещо толкова непокорно, дръзко и властно, което я очарова и завладя. Музиката се извиси над върховете на дърветата и полетя в безкрая.

Флора преглътна нервно. Младият мъж повдигна ръцете на партньорката си и я поведе в ритъма на страстно аржентинско танго. Пръстите му пробягаха по загорялата от слънцето кожа. Устните му докосваха гордо изпънатата ѝ шия.

Флора почувства непреодолимо желание да бутне стола назад и да избяга. Но незначайна сила не ѝ разрешаваше да откъсне поглед от двойката. Тя изпита усещането, че тези двамата ги свързва нещо по-дълбоко от магията на танца. От ролята, в която се бяха вживели. От спектакъла, който разиграваха пред очите на жадните за зрелища зрители. В движенията им прозираше интимност, присъща единствено на хора, които споделят не само сцената, но и леглото си.

Флора огледа отново беззвездното небе. Самотна светкавица раздра свода и потъна в бездънна мрачна безбрежност.

Тя забеляза как младежът постави здравата си длан под пищния бюст на момичето. След това приплъзна пръсти върху гладкия ѝ корем.

Флора присви очи. Това, което се разиграваше в момента пред погледите на десетки хора, рушеше границата на присъщата за изкуството условност. Принизяваше танца до тривиална делнична буквалност. Изваждаше на показ смуцаваща интимност. Не оставяше място и за най-вял полет на въображението.

Всичко буквално е банално, помисли тя и опита да се изправи. Осъзна, че раздвижването ѝ ще предизвика смут. Неодобрение. Недоволство. Флора приседна отново на ръба и зачака края на изпълнението.

В миг край нея избухнаха аплодисменти. Зрителите скочиха на крака. От задните редове долетяха възторжени възгласи. Момичето на сцената се повдигна на пръсти и обви ръце около врата на младежа. След това долепи устни до неговите. Целувката, която му дари, беше страстна и продължи по-дълго, отколкото допускаха нормите за приличие.

Флора разбута летовниците, които се бяха скупчили върху пътеката и закричи по алеята, обладана от непреодолимото желание да се прибере в тихия уют на апартамента си. Тя спря за миг, нападната от внезапна мисъл, след това се отправи към плажа.

След няколко часа Карло пристигаше. Присъствието му щеше да ѝ дари така жадуваното спасение от скуката, която неизменно я нападаше, когато се налагаше да прекара няколко дни далече от дома.

Флора доближи до бара и поръча шампанско. Любезен младеж ѝ поднесе чашата и се усмихна подкупващо. Тя отвърна сдържано на желанието на момчето да пофлиртува.

Прииждащата тълпа я отказа от намерението да се настани край избутана в сенките маса. Флора свърна към редиците поклацащи се под неумолимото нашествие на вятъра чадъри. Краката ѝ потънаха в ледения пясък. Тя се отправи към близката шатра. Отпусна тялото си върху мекото кожено легло. Остави чашата върху ниска масичка и зарея поглед над тъмната безбрежност на морето.

Някъде далече проблясваха светлините на преминаващ кораб. Зад тях се простираше отсрещният бряг. Далечен. Притихнал. И тайнствен. Върху свода примигваше унесена в дрямка звезда.

Флора посегна към чашата, но в този миг до слуха ѝ долетяха гласове. Група младежи се устремиха към съседната шатра. Момчетата се смееха пискливо. Момчетата полагаха неимоверни усилия да поддържат изблиците на това изнервящо, режещо тишината и нарушаващо покоя веселие.

Флора приплъзна тялото си върху кожения матрак. Стъпалата ѝ докоснаха пясъка. По гърба ѝ пропълзя ледена тръпка.

Изпитваше живителна необходимост да се наслади на самотата си. Да прекара вечерта, отдадена на празните си мисли. Да се излежава върху този безлюден бряг, необезпокоявана от непознати хора. Пристигането на компанията, обаче, беше на път да ѝ отнеме блаженото усещане за нощно безделие. Новодошлите подхвърляха напористи шеги и изпълваха въздуха с напрежение.

Флора се изправи. Приглади роклята към стройното си тяло, прибра назад разпиляната коса и посегна към чашата.

В този миг някой я блъсна грубо. Флора политна и рамото ѝ удари гредата, която крепеше шатрата. Чашата излетя от пръстите ѝ и шампанското се изля върху гърдите ѝ.

Флора почувства, че пада. В съзнанието ѝ изникна сцената как красивото ѝ лице се разбива в камъка. Как челото ѝ се обагря в кръв. Тя си представи раните, шевовете, белезите. Изпищя и се вкопчи в нечия здрава ръка, която ѝ спести ужаса от нараняването. От болката. От обезобразяването.

Флора вдигна бавно очи. Облиза устни и чу как смеховете секнаха. Наоколо се възцари неестествена тишина.

— Простете, не ви видях...

Флора огледа гневно лицето на мъжа, който я стискаше в мускулестите си ръце.

— Обикновено не оставам незабелязана — отвърна с неприкрита злъч тя.

— Сигурен съм в това...

Флора сбръчка вежди. Взря се в чертите на непознатия. Примига и усети как гневът отстъпи място на искрена изненада.

— Каня ви да споделите компанията ни... — Само преди минути красавецът, който я заливаше с любезността си, бе обрал овациите на жадните за зрелища летовници. Флора прехапа устни. Предложението ѝ се стори толкова нелепо, че изпита неудържимо желание да се разсмее. Тя огледа смаяно зяпащите я с любопитство млади хора.

— Ще се опитам да залича неприятното впечатление, което без съмнение съм оставил у вас... — Непознатият изрече фразата отчетливо, без да изпуска ръката ѝ. — Приятелите ми са шумни, буйни и невъздържани, но мога да ви уверя, че с нас няма да скучаете...

Флора вирна брадичка, отскубна лакътя си и прибра разпилените си къдрици.

— Аз никога не скучая... — заяви с ледена нотка в гласа тя, сякаш думите на младежа съдържаха обиден намек.

Непознатият кимна.

— Ще отскоча до бара да ви поръчам нов коктейл. А вие се настанете удобно и се чувствайте като сред стари приятели.

Флора си даде сметка, че няма никаква работа сред тези разкрепостени и преливащи от емоции млади хора, които се целуваха без притеснение пред очите на всички. Кискаха се дразнещо, крещяха неистово и запълваха времето си с шумно безделие. Тя сведе поглед към мокрото петно върху гърдите си.

— Трябва да се преоблека — изрече припряно и се отдалечи, без да се сбогува.

След миг откъм плажа долетя залп от смехове. Флора се закова на място.

Младостта беше изнервяща. На моменти дори непоносима. Това усещане се прокрадваше все по-често в душата ѝ. Вероятно, защото самата тя бе започнала безвъзвратно да се отдалечава от годините на своята отминаваща невинност.

2.

Флора отвори очи и закова поглед в ослепителната белота на тавана. В съзнанието ѝ изплува образа на Карло и тя се усмихна. Изправи се бавно, облече тънък сатенен халат и дръпна завесите. Светлината нахлу в спалнята. Тя бутна крилото на прозореца и отвън долетяха виковете, оживление и смях.

Флора пое с пълни гърди първата за деня глътка наситен с аромата на море въздух. След няколко часа Карло щеше да е тук. Пристигането му щеше да я спаси от досадата, която я завладяваше всеки път, когато се налагаше да изкара няколко дни сама. Далече от дома. От съпруга си. От заниманията си.

Тя откряна вратата на банята. Мразеше погледите на мъжете, които пълзяха без свян по лицето ѝ. Лепяха се по знойните извивки на тялото ѝ. Извикваха хищнически усмивки. Ненавиждаше неприкритите намеци и дръзката любезност.

Флора завъртя крана на душа и остана няколко минути под силната струя. Попи водата от тялото си с огромна хавлиена кърпа, прибра назад буйната червеникава коса, облече дълга феерична рокля, хвърли одобрителен поглед в огледалото, грабна електронната карта и блъсна вратата на апартамента.

Животът отвън я грабна с нестихващата си стихия от емоции, мимолетни вълнения и кипящи страсти. Беше ужасно неразумно да остава извън този вихър.

Флора се настани под чадъра върху терасата на бара. Момчето, което разносяше поръчките, ѝ предложи сок от нар. Тя благодари, вдигна загорелите си от слънцето крака върху близкия стол и зарея поглед над унесената в дрямка морска безбрежност.

— Позволих си да ви поръчам коктейла, на който не успяхте да се насладите заради моето пословично невнимание...

Флора прикри очите си с длан. В очертанятия на слънчевия диск различи чертите на танцъора, който предишната нощ бе разлял шампанското върху гърдите ѝ.

Младежът остави чашата върху масата и се настани на свободния стол, без да поиска разрешението ѝ. Флора свали с неохота краката си и придърпа свенливо роклята над коленете си.

— Пропуснах да ви се представя. Казвам се Бруно. Бруно Калгари.

Новодошлият огледа жадно надничащата под лекия плат на дрехата плът. След това отмести поглед към линията на хоризонта.

— Тук съм с групата, която изнася танцови спектакли пред летовниците...

Лицето на Флора остана непроницаемо.

— Сама ли сте в курорта? — позаинтересува се младокът и Флора изпита досадата, която я завладяваше всеки път, когато някой напорист ухажор се опитваше да събуди интереса ѝ.

— Днес очаквам да пристигне съпругът ми — обясни безизразно тя. Събеседникът ѝ присви очи.

— Мисля, че трябва да уредим още една сметка — изрече сухо той. Флора го изгледа озадачено.

— Надявам се да ми разрешите да платя и почистването на петната от шампанското върху роклята ви...

Флора размаха ръка:

— Имам навика сама да се грижа за дрехите си...

— Някои навици ни пречат да живеем свободно... — изстреля от упор мъжът до нея. — Издигат бариери пред желанията ни. Ограничават полета на мечтите ни. Заклучват в клетки емоциите ни.

Флора изпъна гръб върху облегалката на стола.

— И в същото време слагат ред в делника ни. Правят трудностите по-обозрими. Неудачите — по-приемливи. Препятствията — по-преодолими — размаха ръка тя. — Не разбирам защо придавате на онзи дребен инцидент измерения, които той не притежава. — Флора се изправи, приглади роклята към тялото си и изрече студено:

— Благодаря за питието. Наистина не беше необходимо...

Тя кимна и се отправи към ресторанта. Бруно Калгари проследи отдалечаващата се фигура на жената, която от снощи обсебваше мислите му. След това отмести поглед към недокоснатия коктейл.

Флора Леони беше високомерна и недружелюбна. Отнасяше се с пренебрежение към опитите му да заличи неприятното впечатление, което бе оставил у нея.

Бруно свъси вежди. С тази жена се налагаше да подходи различно. Не биваше да допуска грешен ход. Залогът бе твърде голям. И за нищо на света не трябваше да се отказва от намерението да го спечели...

3.

Карло се обади към обяд. Обясни, че неотложни служебни ангажименти го задържали в столицата. Флора се опита да потисне раздразнението, което я завладяваше всеки път, когато съпругът ѝ изтъкваше доводи, които не се вписваха в очакванията ѝ. Ако не живееше с него от цяла вечност, вероятно би разрешила съмнението да се прокрадне в душата ѝ. Всяка съпруга на нейно място би прехвърлила през мислите си подозрението, че мъжът ѝ използва най-баналното оправдание, за да прекарва част от времето си с млада любовница. Но Карло Леони беше работохолик до мозъка на костите. Съпругът ѝ би се отказал в името на работата си от всяко удоволствие на тази земя, без изобщо да се замисли. Щеше да е ужасно неразумно да подлага на съмнение искреността му.

Флора облече тънка рокля на цветя, обу удобни обувки, намести върху главата шапка с периферия, скри очите зад тъмни очила и блъсна вратата на апартамента.

От пристигането си не беше напускала комплекса. Най-сигурният начин да прогони мрачното настроение, което я връхлетя след обаждането Карло, беше една разходка сред градините в околността.

Тя закрачи по прашния път. Следобедното слънце я дари с груба ласка. Флора се намръщи. Потърси сянка, под която да прислони тялото си, но не забеляза наоколо дърво, навес или тента.

Тръсна глава. Пред нея се простираше безкраен криволичещ път, който отвеждаше в града. Потрепващата мараня насаждаше усещането, че времето е спряло. Наоколо не се забелязваше никакво движение. Вилите изглеждаха необитаеми. Потъналите в зеленина дворове бяха безлюдни. Отникъде не долиташе шум, глас или звук. Всичко наоколо се бе притаило. Животът бе замрял в точката на натрапчиво безвремие.

Флора извърна глава. По пътя не се поклащаха автомобили. Над градините не прелитаха ята от птици. В клоните на дърветата не

жужаха пчели. Невидима сила бе прогонила всички живи същества от това покоряващо с красотата си място.

Тя нахлупи шапката ниско над очите. Нямахше представа колко е разстоянието, което я дели от града. Никога не бе ходила там. Не изпитваше и желание да потъне сред тълпите от туристи. Да отвърща на настойчивата любезност на местните търговци. Да се шляе безцелно по тесните калдъръмени улици.

Флора вдигна очи към небето. Вървеше близо час и слънцето бе започнало да потъва зад линията на хоризонта. Трябваше да побърза. И да се върне в комплекса, преди тъмнината да обгърне околността.

Тя спря и се заслуша. Наоколо цареше всепоглъщаща тишина. Флора облиза пресъхналите си устни. Пътят към малкото, сгущено в пазвите на планината градче, приличаше на омагьосан кръг. Самата тя се въртеше в него, без да успее да открие ориентир. Луташе се, без да е в състояние да съзре знак, който да насочи стъпките ѝ в правилната посока.

Флора пое с пълни гърди натрапчивия аромат на изсъхнали треви. Китните градини, пищните фасади и спокойствието, което цареше наоколо, бяха приспали сетивата ѝ. Тя ускори крачка. Спря отново и плъзна поглед по равния криволичещ път, от двете страни на който се простираха редици с мандаринови дръвчета. Стелеха се градини със зреещи ананаси. Долиташе далечният ромон на река.

Флора свали тъмните очила. Беше сигурна, че не се е отклонявала. Въпреки това, изпита усещането, че целта не е пред нея. Че мястото, накъдето се е запътила, се спотайва някъде зад гърба ѝ. Тази мисъл вся смут в душата ѝ. Ако подозрението се окажеше вярно, не беше изключено да замръкне сред градините.

Флора вдигна периферията на шапката и в същия миг забеляза в далечината поклащащата се фигура на самотен велосипедист. Това внезапно човешко присъствие сред заспалата долина я изпълни с надежда. След миг обаче въодушевляването отстъпи място на неосъзната тревога.

Човекът въртеше уморено педалите, без да дава знак, че я е забелязал. Флора облиза устни. Изпита непреодолимо желанието да хукне нанякъде и да се скрие от погледа му. Но си даде сметка, че пред нея се разстила безкраен селски път, който отвежда в безлюдни градини. В пустеещи дворове. В заключени домове.

Велосипедистът спря и закова изпитателния си поглед в лицето ѝ. Беше млад мъж, с избеляла риза, провлачен панталон и протрит каскет.

Флора се запита дали е разумно да му довери, че се е изгубила. Това признание можеше да отприщи у непознатия груби първични инстинкти. Най-вероятно мъжът с велосипеда си представяше, че жената на пътя е отседнала в някоя от вилите наоколо. Че наблизко я чакат. Че не е сама сред тази пустош.

Флора примига и си даде сметка, че този неугледен тип е единственият ѝ шанс да се добере до комплекса. Ако го отминеше, съществуваше вероятност след това да се разкайва за пропуснатата възможност.

Непознатият не откъсваше настойчивия си поглед от лицето ѝ. В очите му нямаше любопитство. Само необяснимо упорство.

Флора задиша учестено. Отвори уста да попита дали се движи в правилната посока, но в същия миг до слуха ѝ долетя ревът на мотор. Тя отмести поглед и се запита дали това ново човешко присъствие не е поредната заплаха. Дали непознатите нямаше да станат двама. Двама мъже, които без скрупули и задръжки щяха да се порадват на компанията ѝ.

Тя тръсна глава. Опита се да прогони грозната мисъл, която се прокрадна в съзнанието ѝ. Присви очи и забеляза летящ по пътя автомобил. Човекът зад волана увеличи скоростта. Флора отстъпи уплашено назад. Кракът ѝ пропадна в плитък ров и тя изпита внезапна болка.

Мъжът с велосипеда не помръдна от мястото си. Ревът на автомобила разтърси околността. След секунда, на крачка от нея, изсвириха гуми. Машината се завъртя. Всичко наоколо потъна в жълтеникави облаци прах.

Флора размаха ръка, за да не разреши на прахоляка да нахлуе в дробовете ѝ. Лицето ѝ се стърчи, тя се разкашля, после с изненада проследи как предната врата на кабриолета се отвори. От вътрешността излезе млад мъж, който недвусмислено я покани да се настани в колата.

Селянинът с велосипеда се бе отдръпнал към редицата ниски мандаринови дръвчета и наблюдаваше с неподвижен поглед сцената.

Флора размаха отново ръка, за да разпръсне лепкавия прах, който полепваше в ноздрите ѝ. Задръстваше гърлото ѝ. Пречеше ѝ да диша. Тя не успя да се пребори със спазъма, който задуши гърдите ѝ. Преви умореното си тяло. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Добре ли сте? — Нечия здрава ръка стисна лакътя ѝ. Флора се изправи бавно. Примига и се вторачи в чертите на мъжа, който стърчеше до нея. В гласа му прозвуча загриженост. Върху лицето му се откриха белезите на неподправена тревога.

Бруно Калгари прихвана талията ѝ и я поведе към автомобила.

— В комплекса ли отивате? — попита той, настанявайки я на предната седалка. Флора кимна. Калгари натисна педала на газта.

— Накъде се бяхте запътили? — Мъжът зад волана увеличи скоростта. Флора заби нокти в дръжката над главата си.

— Разхождах се — обясни нервно тя, опитвайки се да овладее объркването си. — Не бих искала да ви отклонявам. Вероятно отивате в града...

Бруно не отговори. Флора зърна огромната табела за разклонението към комплекса.

— Нямах представа, че се намирам толкова близо... — призна с въздишка на облекчение тя. Върху устните на младежа пропълзля усмивка.

— Нямате представа от още толкова други неща... — изрече многозначително той.

Бруно изчака търпеливо плъзгането на тежката желязна врата по релсата. Махна дружелюбно на служителя на пропускателна. След това зави по алеята.

— Ще слеза тук. — Флора разкопча предпазния колан, но мъжът зад волана сякаш не чу думите ѝ. Крайслерът изкачи височината към вилата ѝ и спря пред входа.

— Благодаря — изрече сухо тя. Намести очилата върху лицето си и стъпи върху нагорещените плочи. Не чу шума от потеглянето на автомобила, но не извърна глава. Заизкачва бавно стъпалата към апартамента. Бутна електронната карта в устройството. На прага я лъхна хлад. Тя затвори безшумно вратата и пристъпи към прозореца.

Красавецът Калгари бе стиснал волана и не отделяше упоритите си очи от стъклото, зад което обърканата Флора Леони се бореше с хаоса на мислите си.

4.

През цялата вечер Флора остана в стаята си. Направи опит да чете, но скоро се отегчи и захвърли книгата. Превъртя каналите на телевизора, пусна музика, издърпа вратата на терасата и пое с пълни гърди глътка наситен с аромата на жасмин въздух.

Подпря длани върху перилата и огледа небето. Огромното мътно око на луната надничаше любопитно от тъмния свод. Флора сведе поглед към алеите, очертани от матовите отблясъци на лампите. Съседните вили тънеха в мрак. Обитателите им играеха бiliarд, наливаха се с коктейли, а след броени минути щяха да проследят със затаен дъх виртуозното изпълнение на красавеца Бруно и неговата любима.

Флора усети студ и загърна раменете си с дебел кашмирен шал. Отпусна се в люлеещия се стол и изпита внезапно желание да позвъни на Карло.

Въпреки обзелия я порив, не посегна към телефона. С Карло не разговаряха безцелно. Безпричинно. Без конкретен повод. Съпругът ѝ беше човек, който пестеше времето си. Думите си. Емоциите си. Освен това, Карло Леони имаше принципи, които никога не потъпкваше. Ставаше рано, хранеше се оскъдно, говореше пестеливо. Единственото разточителство, което си разрешаваше, беше времето, което отделяше на съпругата си. И подаръците, с които я засипваше. Почивката на този приказен бряг беше един от тези щедри подаръци. Флора прие с възторг предложението да изкарат няколко безгрижни дни заедно.

Тя задържа въздуха в гърдите си. За Карло работата беше не просто начин на съществуване. Беше вид духовна дисциплина. Съпругът ѝ бе изградил мощна промишлена империя и като всеки император, не отстъпваше и късче от завоюваната територия на противника. Беше вечно нащрек, готов да отблъсне всяко непредвидено нападение. Спеше леко, в очакване звъна на телефона. Излизаше рано и се прибираще след полунощ. Живееше повече в офиса, отколкото в дома си.

Откъм брега долетяха смразяващите звучи на мрачна барокова симфония. Флора трепна и впери поглед в поклащащите се клони на дърветата. Притвори очи и си представи как Бруно Калгари пристъпва самоуверено, гордо и властно. Погледът му излъчва суровост. Движенията издават непоколебимост. Той протяга ръка и притегля към себе си беззащитната кошута.

Флора залюля стола и отпусна глава назад. Музиката заля околността и насади в сърцето ѝ безпокойство. В миг откъм брега избухнаха аплодисменти. Изригнаха шеги. Излетяха напористи подсвирквания.

Флора облиза устни. Сцената изплува пред погледа ѝ. Любимата на Бруно виси на врата му, впила устни в неговите. Момичето държи да покаже на всички, че красавецът е само неин.

Флора поклати глава. Заблудите на младостта. С годините човек осъзнава, че в този живот никой на никого не принадлежи.

Тълпата се отправи към бара. От тонколоните гръмнаха насечените звуци на популярна мелодия. Глъч, смехове и врява заляха брега.

Флора изпита внезапно желание да се потопи в това бушуващо море от пробудили се човешки емоции. От неовладени страсти. От внезапно избуяли пориви. Тя се изправи и пусна шала върху люлеещия се стол.

Дните летяха с бясна скорост. Годините препускаха неумолимо. Миговете отминаваха, без да оставят следа.

Флора плъзна вратата по релсата и в следващия миг до слуха ѝ долетя напорист шепот. Тя извърна глава и се взря в мрака.

В дъното на алеята се откриоиха силуета на самотна двойка. Момичето сплете ръце около врата на спътника си. След това го дари с дълга целувка.

Влюбените минаха под терасата ѝ и продължиха към съседната вила. Младата жена увисна върху ръката на любимия си. Той прихвана талията ѝ и я понесе нагоре по стълбите. Когато стигнаха до площадката, мъжът затърси в джоба на самото електронната карта. За миг лицето му попадна в светлия кръг на лампата. Флора отстъпи назад.

Красавецът Бруно отключи вратата. Любимата му нахлу в апартамента и го издърпа нетърпеливо навътре. Флора проследи

сцената, скрита в сянката на олеандровия храст, чиито клони се виеха по верандата. Стори ѝ се, че преди да затвори вратата, Бруно подаде глава и хвърли бърз поглед към прозореца ѝ.

Флора се върна в тихия уют на стаята си. Не трябваше да си въобразява несъществуващи неща. Илюзиите бяха лек за слабите. А самата тя бе изтъкана от сила. От упорство. От воля. И именно тази твърдост на духа от години я караше да приема самотата като най-естественото нещо на света...

5.

Флора спа лошо. Събуди се рано, стоя дълго под душа, огледа сенките под очите си и реши, че престоят в стаята ѝ се отразява зле.

Тя грабна томчето, което така и не успяваше да дочете, бутна в чантата защитния крем, завърза около талията си дълъг прозрачен шал, нахлупи върху главата шапка с цветя, скри очите си зад огромни тъмни стъкла и издърпа вратата на апартамента.

Отмина входа на ресторанта и закрачи уверено към чадърите на плажа. Отпусна тялото си върху най-близкия шезлонг, измъкна книгата от чантата и разлисти страниците.

— Обожавам ранобудните летовници...

Флора вдигна глава и забеляза мускулест здравеняк, който я наблюдаваше усмихнато.

— Фабрицио — представи се новодошлият, подавайки широката си длан. Флора се поколеба. Остави за секунда пръстите си в неговите, след това ги издърпа нервно.

— Изпълнявам скромната роля на спасител на плажа... — обясни младият мъж. Флора изви устни в опит за усмивка.

— След като ми се представихте лично, вече съм по-спокойна за сигурността си на това място... — изрече тя, потискайки мрачното си настроение. Младокът отмина великодушно иронията в думите ѝ и приседна на ръба на съседния шезлонг.

— Сама ли сте тук? — попита той, взирайки се в лицето ѝ, сякаш очакваше в изражението ѝ да открие отговора.

Флора въздъхна.

— Има ли някакво значение? — отвърна с неприкрита досада тя.

— Не, разбира се — усмихна се Фабрицио, разкривайки ред ослепителни зъби.

Флора присви очи. Беше ѝ трудно да проумее защо винаги избираха такива красавци да пазят летовниците по плажовете. Присъствието на Фабрицио би накарало всяка безразсъдна хлапачка да се хвърли сред вълните и да вика за помощ. Подобен план със

сигурност зрееше в главите на повечето момичета, които се мотаеха наоколо, оглеждаха без притеснение голите мъжки тела и обсъждаха без свян всяко мъжко присъствие.

— Трябва да се връщам на поста си. Наминах просто да се уверя, че сте добре... — Фабрицио се изправи.

— Кое ви наведе на мисълта, че не се радвам на прекрасно настроение? — Флора изстреля въпроса от упор. Мъжът до нея се усмихна добродушно.

— Нервната походка, резките движения и стиснатите ви устни.

— Изглежда сте слаб психолог — размаха ръка тя. — Намирам се в блажено състояние на духа. Дори след малко смятам да поплувам.

Фабрицио кимна.

— Няма да ви изпускам от поглед...

Флора въздъхна. Още един досадник, който постоянно щеше да я държи под око. Тя се отпусна назад, но в следващия миг вниманието ѝ привлече гледка, която я накара да забрави напълно за красавеца Фабрицио и натрапчивото му внимание.

По алеята се зададе любимата на Бруно. Новодошлата се настани под съседния чадър. Флора нахлупи шапката ниско над очите си и разлисти томчето. След секунда любопитството ѝ надделя и тя огледа с интерес голото тяло на момичето.

С опитното око на жена, на която не убягва нито една подробност, Флора установи, че краката на танцьорката са прекалено мускулести от постоянните репетиции. Ръцете бяха здрави и жилести, шията къса и лишена от женственост, носът леко гърбав, челото неестествено високо, очите прекалено приближени. Косата беше старателно прибрана назад, но изглеждаше безцветна. Дланите бяха груби. Талията ниска. Въпреки крещящото несъвършенство на всяка част от тялото, фигурата на момичето излъчваше особена сила. Любимата на Бруно се изтегна върху шезлонга и заби поглед в екрана на поочукан таблет.

Флора плъзна поглед по брега и се запита къде изчезна красавецът Фабрицио. Видя го да разговаря с група момичета, които го засипваха с въпроси. Спасителят се освободи от ръцете на хлапачките, нагази във водата, скочи в малък джет и отлетя нанякъде.

Флора намести възглавницата под главата си и в този миг зърна в дъното на алеята Бруно Калгари. Танцьорът също я забеляза и се

закова на място. Измери разстоянието, което делеше сладно отпуснатото тяло на сеньора Леони от любимата му. След това пристъпи неуверено.

Калгари поздрави с леко кимване на глава. Отмина и се настани върху свободния шезлонг. Флора изпита внезапна нервност. Компанията, в която неочаквано се озова, нямаше да ѝ разреши да се наслади на книгата. На ранното утринно слънце. На проблясващата пред очите ѝ морска безбрежност.

Бруно се изправи, смотолевя нещо и се отправи към брега. Флора огледа широките рамене. Мускулестият гръб. И здравите му ръце.

Бруно Калгари беше висок, силен и снажен. Страстта към танца му бе попречила да изгради онова пращящо от мускули тяло, което представителите на силния пол възприемаха като еталон за мъжественост. Фигурата му беше стегната, лека и пъргава. Без белезите от изнурително висене по фитнесзалите. Без следите на безсънни нощи, безделие и леност.

Бруно се хвърли във водата и плисъкът накара любимата му да вдигне очи. Само преди минути Флора бе доверила на Фабрицио желанието си да поплува. Тя с раздразнение осъзна, че в момента красавецът Калгари я лишаваше от това дребно удоволствие.

Флора заби отново поглед в томчето. И докато се опитваше да открие страницата, на която бе затворила книгата предишната вечер, забеляза как момичето под съседния чадър се изправи. Любимата на Бруно изтръска пясъка от ръцете си и се отправи към брега.

Флора нахлузи високото сабо, завърза шала около талията си и се запъти към бара. Нямаше никакво желание да става отново свидетел на близостта между тези двама непознати.

Тя отмина ниска палма, чийто клони докосваха плочите. Върна се крачка назад и огледа с любопитство афиша, закрепен към дървото.

Трупата на някой си Дон Касио се готвеше да изнесе в комплекса поредица от представления. Следващата седмица танцьорите щяха да поемат към съседния град. Флора се приведе напред. Вгледа се в безгрижно ухилената физиономия на Бруно Калгари, изпъчил самодоволно гърди в центъра на снимката. Върху рамото му бе облегла свойски ръце Рамона Касио. По всяка вероятност, момичето бе дъщеря или роднина на ръководителя на трупата.

Флора огледа без особен интерес останалите членове. След това се запъти към бара. Поръча коктейл с шампанско, сок от гуава, шоколад и боровинки и се настани на близката маса.

Надяваше се Карло най-после да си разреши няколко дни почивка. Присъствието му щеше да я освободи от усещането, че непрекъснато се превръща в обект на внимание.

Тя видя джета на Фабрицио да лети към брега. Взря се в невзрачната Рамона, която се бе вкопчила като пиявица в тялото на Бруно. Ръцете ѝ го задушаваша. Дърпаха го надолу. Не му разрешаваха да си поеме дъх.

— Ще бъде ли прекалено дръзко от моя страна, ако ви помоля да изпия халба бира във вашата компания?

Флора вдигна очи и огледа изпитателно червендалест дебелак, от челото на който се стичаха струйки пот. Непознатият избърса потта с мърлява кърпа, която измъкна от джоба на раздърпан панталон, осеян с мазни петна.

— Бих предпочела да се насладя на собствената си компания — отвърна студено тя и посегна към чашата с шампанско. Дебелакът кимна и се настани на съседната маса.

— Бирата ви, дон Касио. — Младеж от персонала дотича с висока халба, пълна до ръба с пенлива течност.

Флора примига. На снимката върху афиша уважаемият дон изглеждаше значително по-млад, по-жизнен и по-спретнат. Този тук имаше вид на човек, брулен без милост от свирепи житейски бури.

— Впечатляващ спектакъл... — Флора видя как дон Касио поднесе стъклото към пресъхналите си устни, но не отпи. Той присви очи, опитвайки се да разбере дали е чул добре. Дали думите наистина са излезли от устата на жената, която само преди минута го отпрати нелюбезно от масата си. И ако е така, на какво се дължеше тази внезапна промяна в настроението ѝ.

— Благодаря — кимна дебелакът и остави чашата върху масата. — Опитваме се да внесем малко разнообразие във вечерите на летовниците...

Флора кръстоса дългите си крака.

— Хората аплодират възторжено танца на Бруно и Рамона...

Мъжът впи поглед в халбата, премлясна и придърпа стола напред.

— Танцуват с цялото си сърце, пиленцата...

Флора постави сламката между устните си.

— Рамона от вас ли е наследила страстта към това изкуство? — попита тя, въпреки че нищо във вида на дон Касио не подсказваше този човек някога да се е вихрил по сцените. Събеседникът ѝ поклати глава:

— Аз съм само един нещастен старец, готов на всичко, за да види детето си щастливо... — Мъжът на съседната маса надигна халбата и отпи жадно. След това избърса пяната от устните си с мазолестата си длан. — Тридесет години прекарах в морето. Рамона я отгледа сестра ми. Когато момичето ми поотрасна, се влюби в онзи красавец. — Касио посочи с глава по посока на двойката.

Той присви очи и облиза напуканите си устни.

— Беше още малка, а Бруно вече танцуваше по сцените на континента.

Флора видя как Фабрицио изкачи пъргаво стъпалата към наблюдателната кула. Спасителят ѝ махна с ръка и тя отвърна сдържано на поздрава му.

— Детето ми беше нещастно... — Гласът на дебелака потрепери. — Плака три дни и три нощи, за да ме убеди да я запиша в студиото за танци, където Бруно изкарваше по някое евро. Уроците ми струваха цяло състояние. Но не можех да гледам как единствената ми дъщеря страда.

Флора проследи как влюбените се отправиха към брега.

— Момичето ми е много амбициозно — побърза да уточни мъжът на съседната маса. — За две години достигна нивото на танцьорки, които са превърнали танца в професия. Направи го, за да впечатли учителя си.

— И да го спечели, предполагам...

Дон Касио изгледа под вежди събеседницата си. Опита се да долови намек в думите ѝ, но лицето на Флора излъчваше ведро спокойствие.

— Обичат се гълъбчетата... — Дебелакът извърна глава и изгледа доволно как Бруно загърна в огромна хавлия любимата си. — Преди два месеца направихме годеща...

Флора усети как глътката шампанско задави гърлото ѝ. Тя се разкашля, тялото ѝ се преви и в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Когато свърши сезонът, ще вдигнем и сватба. — Дон Касио се вгледа в лицето ѝ. Флора усети, че дишането ѝ е възвърнало обичайния си ритъм.

— Заделил съм малко пари. Ще им помогна да си купят къща. Да се устроят. Да заживеят като хора.

Бъдещият тъст на нахалника Калгари се приведе над масата, огледа се, сякаш се страхуваше, че някой може да чуе онова, което се готви да довери, след това изрече поверително:

— Бруно е звезда. Канят го да танцува по най-известните сцени на света. Би могъл да изгради голямо име и да направи бляскава кариера. Но той отказва купища примамливи предложения, за да не се разделя за дълго с момичето ми...

Флора преглътна с усилие.

— Не е важно колко тежи името. Важното е колко струва човекът зад него...

Старецът я изгледа под вежди:

— Рамона израсна без майка. Съпругата ми напусна този свят съвсем млада. Бруно пък е расъл без баща. Разправят, че баща му бил несметно богат. Имал кратка връзка с майката и когато разбрал за детето, си плюл на петите...

Дон Касио вдигна чашата и изля до дъно съдържанието в гърлото си. След това направи знак на момчето да донесе нова халба.

— Затова искам пиленцата да свият гнездо. И да се радват на всичко, от което са били лишени.

— Лишенията възпитават повече от охолството... — Флора се запита дали забележката прозвуча достатъчно убедително, изречена от нейната уста. Събеседникът ѝ кимна.

— Казвам на Рамона: „Бруно е красавец. Момичетата тичат след него като луди. Причакват го. Пишат му писма. Заливат го с излияния.“ А тя си знае своето: „Бруно има очи само за мен“, казва.

Дон Касио огледа със светнал поглед новата чаша, пълна до горе с кехлибарена течност. Флора завъртя сламката между пръстите си.

— Любовта побеждава всички съмнения. Устоява на всякакви бури, когато е истинска — думите ѝ накараха събеседникът ѝ да присвие очи.

— Изглежда, вие сте от щастливците. След като вярвате така сякаш в тази капризна куртизанка, любовта...

Флора се засмя.

— Обичам дълбоко, искрено и всеотдайно съпруга си... — Тя се стресна, когато смисълът на признанието долетя до съзнанието ѝ.

— Отдавна ли сте омъжена?

— Откакто се помня — засмя се тя. — Омъжих се на деветнадесет...

— Съпругът ви е щастливец...

Флора издаде напред красивите си устни.

— А вие сте ласкател...

Дон Касио прие забележката като комплимент.

— Аз, скъпо момиче, съм един свадлив и никому ненужен старец. Създадох трупата, за да осигуря работа на пиленцата. И да успокоя сърчицето на моето малко момиче. Детето ми живееше в постоянен страх, че хубавецът Бруно някоя сутрин ще отлети нанякъде и няма да го види повече. Сега слънчицето ми е щастливо. И грее от любов...

Флора се запита, възможно ли е врял и кипял в житейските неволи човек като дон Касио да вярва в подобни небивалици. Ако Бруно решише да разпери крила и да отлети, никаква трупа и никаква натрапена любов нямаше да е в състояние да го задържи.

— Вие сте много сладкодумен събеседник... — Флора отмести чашата и се изправи. — Но вече закъснявам за тренировката по тенис... — думите ѝ прозвучаха като зле скалъпено оправдание.

Дебелакът кимна. Едрото му туловище се разтресе в кашлица на заклет пушач. Той проследи отдалечаващата се фигура на непознатата. След това отмести поглед към двойката на плажа.

Неговото скъпа Рамона се бе изтегнала блажено върху гърдите на негодника Бруно. Изглеждаше спокойна и доволна.

Дон Касио поклати глава. Това щастие нямаше да продължи вечно. Но самият той би дал и живота си, за да поддържа, колкото е възможно по-дълго, илюзиите в сърцето на своята единствена и любима дъщеря.

6.

Флора прекара предобедна на кортовете за тенис. Обядва няколко резена зряла папая и се прибра в апартамента. Имаше нужда от сън. От дълбок, дълъг и непробуден сън.

Тя се отпусна в широкото легло. До унесеното ѝ в дрямка съзнание долетя звънът на телефона. Но Флора не помръдна. Не протегна ръка. Не вдигна слушалката. Защото беше убедена, че този разтърсващ звън е част от съня.

Телефонът продължи да звъни настойчиво. Флора отвори бавно очи. Заби поглед в тавана, постоя няколко секунди неподвижно, след това посегна към апарата.

Гласът на Карло долетя като от отвъдното. Съпругът ѝ се опита да ѝ обясни нещо, което тя не разбра. Връзката прекъсна за миг, след това в ухото ѝ се разнесе оглушителен сигнал.

— Какво правиш в Лисабон? — попита тя, чувствайки се напълно разбудена. — След два часа трябваше да си тук...

Карло Леони заговори за проблем, чието решение било единствено в неговата компетентност. Флора не слушаше. Единственият проблем в момента беше поведението на човека, с когото живееше от години. Нейната пословична наивност. И онази изнервяща класация на важните неща в живота, в която самата тя винаги заемаше незавидното второ място. Скромната ѝ личност се нареждаше неизменно след работата на Карло. След служебните му ангажименти. След вечно изникващите в предприятията проблеми.

Флора натисна бутона, без да дочака края на обясненията. Захвърли апарата и изпъна тялото си върху широкото легло.

Ролята на скучаеща съпруга не ѝ допаднаше. Още утре щеше да събере багажа и да се махне оттук.

Тази мисъл вля в душата ѝ успокоение. Недоловим полъх отвя гнева, който само допреди миг душеше гърдите ѝ. Раздразнението ѝ потъна в бездна от безразличие. Към Карло, към работата му, към вечно изскачащата липса на време. Тя притвори очи.

Разочарованията не ни правят по-силни. Нито по-мъдри. Правят ни по-мнителни. По-сдържани. По-несигурни. По-предпазливи.

Флора повдигна бавно клепачи. Самата тя отдавна бе станала недоверчива. Изпълнена с подозрения. И неспособна да разтвори пред когото и да е душата си.

* * *

Когато се събуди, изпита усещането, че е спала с дни. С месеци. С години. Мракът навън бе погълнал всичко. Огромното, изцъклено око на луната надничаше зад разпокъсан облак. Звездите примигваха вяло върху тъмния свод. Флора се изправи и бутна крилото на прозореца.

Морето изглеждаше мрачно, сърдито и гневно. Високи, прииждащи с тътен вълни се разбиваха с ярост в скалите. Вятърът вилнееше в клоните на дърветата. По алеите не се забелязваше жива душа.

Тя облече тънък панталон, блуза с яка, сложи на краката си обувки с ток, прибра буйната червеникава коса, грабна електронната карта и напусна апартамента.

Когато застана в края на алеята, вдигна поглед към прозорците на съседната вила. От никъде не струеше светлина. Дори бурята не бе в състояние да разколебае желанието на обитателите да изживеят всяко мимолетно приключение. Да се изправят срещу всяко нетрайно изкушение. Да опитат вкуса на всяка лъжлива съблазън.

Флора закрачи към ресторанта. Хапна салата със съомга, отклони желанието на непознат тип да се настани на масата ѝ, прие със сдържана усмивка комплиментите на управителя и остана дълго пред афиша с програмата за вечерта. В десет някакви младоци изнасяха концерт на малката открита сцена зад плажа. В залата за бiliarд течеше турнир. След броени минути красавецът Калгари щеше да покаже пред всички колко страстен танц е тангото. В сепаретата любителите на бридж се събираха за вечерната си порция удоволствие. Дискотеката започваше в дванадесет.

Флора огледа още веднъж графика с развлеченията. Надниква в киносалона, спря за минута пред масата за бiliarд, огледа опашката на

бара, след това излезе на терасата и впери поглед в развилнялото се море. Спусна се по широкото мраморно стълбище и не усети как пътеката я отведе към сцената, върху която дъщерята на Дон Касио вече висеше на врата на Бруно Калгари.

Флора се прислони в сянката на ниска декоративна палма. Край нея гръмнаха аплодисменти, плъзнаха шеги, изригнаха смехове. Разгърден млад мъж с черна риза, официален панталон и лачени обувки грабна микрофона и помоли присъстващите да освободят пространството около басейна. След това обяви, че членовете от трупата на уважаемия Дон Касио ще изпълнят няколко танца със свои почитатели.

Флора усети, че е време да се оттегли. Тя видя как облечени в черно момичета и момчета се пръснаха сред множеството. Танцьорите започнаха да увещават летовниците да им се доверят. За едно танго. За поредица от добре премерени движения. За няколко несигурни стъпки. Във въздуха се разнесоха звуците на „Kiss of Fire“. Флора си даде сметка, че настроението ѝ е в пълно несъответствие с мелодията. С кипящото наоколо оживление. Желанията ѝ бяха притъпени. Копнежите — приспани. Трепетите — задушени. Тя закрачи по алеята. Ненадейно пред нея изникна висок смугъл младеж, който попита претенциозно:

— Ще ми подарите ли този танц, сеньора?

Флора се вгледа в сериозното изражение на младока. Забеляза пламъка в погледа му и долови упорство в напрегнатото очакване.

Флора се усмихна. Момчето протегна ръка. Тя поклати глава.

— Благодаря, но отдавна не танцувам...

Доводът, с който червенокосата отблъсна поканата му, го смути. Младежът отдръпна пръстите си и отвърна настойчиво:

— Всяка жена танцува, мадам, когато попадне в подходящи ръце...

Флора се засмя. Младостта си представяше, че доверието е нещо лесно. Вдигна глава и в следващия миг се сблъска с погледа на Бруно Калгари. Новият ѝ познайник наблюдаваше с ледено спокойствие сцената. Той направи няколко крачки напред и се обърна с неприкрито снизхождение към колегата си:

— Дамата обеща този танц на мен, Клаудио...

Клаудио присви очи. Лъжата беше твърде явна и прекалено дръзка, за да крие в себе си дори частица истина. Момчето се загледа в лицето на Флора с надеждата тя да разобличи нахалника.

Бруно не дочака да бъде уличен в измама. Стисна лакътя ѝ и я избута към дансинга. Флора опита да се освободи от пръстите му, но той я обърна рязко към себе си и притисна тялото ѝ към гърдите си.

Флора усети как дъхът ѝ спря. Тя се огледа безпомощно. Край нея няколко двойки отмерваха съсредоточено всеки такт. Следяха за прецизността на всяко движение. Само нахалникът Бруно я притискаше към себе си и не помръдваше. Наблюдаваше я с високомерие. Като човек, решен да стъпче гордостта ѝ.

Флора се опита да отдели тялото си от неговото, но Бруно прилепи гърдите ѝ към своите и я поведе в ритъма на бавно, сладно и чувствено танго.

Флора действително не бе танцувала от години. Колената ѝ се огъваха, стъпалата ѝ докосваха колебливо плочите, раменете ѝ висяха отпуснати. Движенията ѝ бяха сковани и несигурни.

— За първи път танцувам с жена, обладана от смазваща неувереност...

Флора присви очи. В погледа ѝ проблесна гневен пламък. Сеньор Калгари изпъна дланта ѝ, но тя не беше готова да отмени нелюбезността му:

— Самата аз никога не съм попадала в ръцете на толкова дразнещо самонадеян тип... — изсъска тя.

Бруно се засмя. По всичко личеше, че наблюдението ѝ не противоречи на представата, която бе изградил за себе си.

— Наистина съм добър във всичко, което правя — прошепна младежът и пусна небрежно тялото ѝ назад. Флора усети, че пада. Поиска да изпищи, но почувства как здравата длан на Калгари прихвана гърба ѝ. Тя стисна очи. Коленете ѝ трепереха. Лицето ѝ бе сгърчено в гневна гримаса.

Флора изпъна гръб и изрече задъхано:

— Важното е ръката, която те държи, да е по-здрава от онази, която те блъска, за да паднеш...

— Ръката на съпруга ви ли имате предвид? — попита с неприкрита ирония Калгари. — Къде е тази ръка, госпожо? — Той се огледа театрално. — В момента се намирате в моите ръце. И без капка

колебание мога да ви уверя, че за вас това е най-сигурното място на света... — Танцърът разтвори силните си длани и пусна партньорката си в режим на свободно падане. Флора усети как зениците ѝ се разшириха от ужас. Тя политна назад. Само след миг главата ѝ; щеше да се разбие в студените плочи. Камъкът щеше да се обагри в петна алена кръв.

Очаквайки този трагичен миг, Флора почувства как великодушната десница на Калгари ѝ дари поредната доза добре премерена сигурност. Бруно я издърпа рязко, разпери ръцете ѝ като на рееща се във въздуха птица и я бутна леко напред. Флора осъзна, че опасността не е отминала. Тя наистина полетя, но не нагоре, не в простора, а към плочите. Викът ѝ потъна в гърлото. Тя стисна очи.

Здравата длан на Бруно се залепи под гърдите ѝ и спря полета ѝ. Флора задиша през устата.

— Обожавам жените, които ми се доверяват сяпало... — Устните на Калгари докоснаха слепоочието ѝ.

Флора се опита да си поеме дъх.

— Прекрасно е човек да е изтъкан от самоувереност. Но понякога тази самонадеяност му пречи да вижда ясно. И не му разрешава да преценява вярно.

— Виждам прекалено ясно, сенъора... — Бруно я завъртя бавно около себе си, докосвайки единствено върховете на пръстите ѝ.

— Виждам, че скучаете. Че се отегчавате в собствената си компания. Че жадувате за внимание.

Тя сбръчка вежди. Отвори уста да опровергае представата, която мъжът до нея се опитваше да насади в съзнанието ѝ, но той я изпревари:

— Цялото ви същество крещи, че се чувствате изоставена...

Флора направи опит да се засмее, за да разпръсне тази нелепа увереност, но от гърлото ѝ излезе само задавен стон. Тя заби нокти в дланта на партньора си.

— Откъде ви хрумват подобни небивалици? Чувствам се прекрасно и сама. Изживявам блажени мигове и се наслаждавам на безгрижни дни.

Бруно поклати глава.

— Погледът ви говори друго. Усмивката ви е вяла. Държанието ви излъчва стаена горчицина. Високо вдигнатата глава и уверената

походка са само прикритие на болка, която се опитвате да потушите...

Флора пое дълбока глътка въздух.

— Не знаеш нищо за мен, Бруно. И никога няма да узнаеш.

— Самотата е емблемата на света, от който пристигате, сеньора...

Флора стисна устни.

— Можеш само да гадаеш какво се случва в света, в който живея.

— Гласът ѝ се давеше в гняв. Гърдите ѝ се повдигаха учестено.

— Най-искреното ми желание е никога да не стана част от онзи свят...

От гърдите на Флора изригна гърлен смях.

— Ти, Бруно Калгари, би продал лъскавата си кожа за жълти стотинки, само за да надникнеш зад онези добре заключени врати. Но там не пускат всеки, който скимти на прага...

Флора изтръгна пръстите си, приглади блузата към тялото си, вирна глава, обърна гръб и закрачи към бара.

Бруно Калгари присви очи.

Уважаемата Флора Леони грешеше. Той не беше всеки. И щеше да проникне в онзи свят на богатство и слава, дори ако се наложеше да продаде душата си за това.

7.

На плажа цареше неестествена тишина. От четвърт час Флора държеше томчето в ръка, без да е прочела нито ред. Вниманието ѝ бе погълнато изцяло от сцена, която се разиграваше пред погледа ѝ.

Под един от чадърите дъщерята на дон Касио бе отпуснала загорялото си от слънцето тяло. Любимият ѝ се бе надвесил над своята Рамона и полагаше обилни количества защитен крем върху извивката на гърба ѝ. Красавецът обгръщаше с длани раменете ѝ, приплъзваше бавно ръце към талията ѝ, след това ги спускаше надолу към здравите бедра и стъпалата.

Бруно повтори това упражнение няколко пъти, наслаждавайки се на умението си да доставя удоволствие на жената, която тръпнеше блажено в ръцете му.

Флора придърпа шапката ниско над очите си, вторачи се в текста, но редовете заиграха пред погледа ѝ. Пасажите се разместиха. Буквите заподскачаха.

Тя примига, вдигна очи и се сблъска с насмешливия поглед на нахалника Калгари. Флора захвърли книгата, завърза около талията си тънкия копринен шал и закрачи към бара.

Момчето, което приготвяше коктейлите, ѝ се усмихна подкупващо:

— Какво ще желае уважаемата госпожа Леони?

Флора отвори уста, но в следващия миг чу някой да изрича зад гърба ѝ:

— За госпожата текила с шоколад и мляко.

Флора извърна изумено глава. Бруно Калгари пое чашата от ръката на бармана и добави невъзмутимо:

— За мен текила. Без шоколад. И без мляко — уточни той.

Танцьорът стисна двете чаши и се отправи към масата на терасата, от която се откриваше вълшебна гледка към целия залив. Той остави питиетата и издърпа стола. Флора се поколеба.

— Какво си представяш, че правиш? — попита тя, забивайки гневния си поглед в спокойното лице на нахалника.

— Използвам случая да поръчам коктейла, който несъзнателно разлях върху възбуждащата ви гърд... — Натрапникът посочи с галантен жест мястото. Флора присви очи и остана права.

— Не пия текила — изрече тя с ледена нотка в гласа.

— Тъкмо затова я поръчах. За да ви предложи нови усещания...

Флора си даде сметка, че симпатягата Бруно си играе най-безцеремонно с търпението ѝ. Тя забеляза, че сцената привлича вниманието на летовниците и приседна неуверено на ръба на стола.

Флора потропа с пръсти върху стъклената повърхност на масата. След това посочи с глава мястото, където лъщящата като тюлен Рамона лежеше под лъчите на щедрото обедно слънце.

— Поиска ли разрешение от годеницата си да пиеш текила с мен? — попита ехидно тя.

Бруно се настани на съседния стол и закова пронизателния си поглед в лицето ѝ.

— Не искам разрешение от никого за каквото и да било, мадам... — отвърна той, придавайки особен смисъл на всяка дума.

Устните на Флора се извиха в снизходителна усмивка. Познаваше прекрасно тази дързост на мъжете, когато се намираха далече от любимите си. Когато, обаче, стояха близо до тях, бяха най-смирнените същества на света.

— Предполагам, че и вие не искате разрешение от съпруга си, за да се отдадете на някое дребно удоволствие... — подхвърли предизвикателно събеседникът ѝ. — Всъщност, кога пристига уважаемият сеньор Леони? Нямам търпение да се запозная с него...

Флора усети отново онзи задушавач гърдите ѝ гняв, който я връхлиташе винаги, когато натрапникът Калгари се изпречеше на пътя ѝ. Тя преглътна нервно. Изпъна изящната си шия и отвърна отчетливо:

— Карло е изключително зает мъж. Има важни ангажменти, които не му разрешават да се излежава по плажовете. Нито да се налива с текила по баровете.

Бруно кимна.

— И все пак, съпругът ви едва ли е единственият зает мъж на тази земя. На негово място бих загърбил ангажиментите си, за да се наслажда на компанията на своята ослепителна и скучаеща съпруга.

Освен ако... — той замълча, за да пробуди интереса ѝ към онова, което се готвеше да изрече. — Освен ако не само служебни задължения го задържат далече от вас...

Флора усети как кръвта нахлу в главата ѝ. Тя изпита непреодолимо желание да плисне съдържанието на чашата в лицето на този нагъл тип, който без притеснение се ровеше в живота ѝ. Подхвърляше гнусни намеци. Разрешаваше си да обсъжда отношенията в семейството ѝ.

— Никога няма да бъдеш на мястото на Карло. Нито е по силите ти да проумееш как разсъждават хората с отговорности...

По устните на красавеца пропълзя усмивка.

— Вероятно сте права... — засмя се той. — За сметка на това съм в състояние да разгадая значението на всеки женски поглед. Да схвана неизказания смисъл на всяка дума. Да разбере какво се крие зад всеки жест. Зад всяка отегчена усмивка. Зад всяко напрегнато мълчание.

Флора сбръчка нос в снизходителна гримаса.

— Можеш да гадаеш единствено за причините, променящи настроенятията на момичета като Рамона. Но не си в състояние да вникнеш в смисъла на състоянията, които владеят хората извън нейния кръг. С теб живеем в различни светове, Бруно. Движим се по различни пътища. Обитаваме различни планети.

Бруно се приведе над масата и прошепна приглушено:

— Този факт не ми пречи да улавям трептенията на душата ви...

Флора се засмя.

— Нашите две души трептят с различни честоти. Защото са подвластни на различни природни закони.

Бруно се приведе още по-ниско към рамото ѝ.

— Нямам никакво желание да нахлувам във вашия свят, сеньора. Но някакво упорито чувство ми подсказва, че съвсем скоро вие ще се настаните в моя. Там несъмнено ще ви хареса. Защото хората в моя свят живеят без маски. Не крият мислите си. Не потискат желанията си. Не се страхуват да разголят душите си.

Бруно замълча и изпъна назад широкия си гръб.

— Разголването на душата е изключително възбуждащо, когато го правиш пред човек, който само ще съзерцава голотата ти, без да издевателства над нея.

Той отпи от текилата.

— След като опознаете моя свят, няма да имате желание да се завърнете във вашия, сеньора. Защото само лицемерът би заменил преливащата искреност с бляскавия фалш...

Флора повдигна вежди.

— Не знаеш нищо за света, от който пристигам, Бруно. И никога няма да узнаеш...

Бруно бутна встрани чашата с текила.

— Всеки човек на тази земя има по едно сърце, което прелива от чувства. На някои от любов. На други от алчност, завист и омраза. В крайна сметка, щастieto се състои в това, да разбереш, че си от първите.

Той зарея поглед към далечната линия на хоризонта.

— Наясно съм, че хората във вашия свят замразяват сърцата си. Препарират чувствата си. Не допускат любовта да нахлуе в живота им. Защото са наясно, че тя е стихия. Ураган, която помита всичко по пътя си. Много от тях възприемат това вихрено чувство като дажба удоволствие. Притоплят я набързо. Изгълтват я на крак.

Бруно замълча и впи настойчивия си поглед в лицето ѝ.

— Любовта отминава страхливите, сеньора.

— Понякога напада именно тях... И ранява доверчивите...

Младият мъж поклати глава.

— На смелите поднася щедро даровете си...

Флора се усмихна.

— Не е достатъчно да си смел, Бруно. Трябва да умееш да предвиждаш и последствията от дързостта си...

Събеседникът ѝ извърна рязко глава.

— Обикновено слушам гласа на сърцето си, а не досадния брътвеж на разума...

Флора прехапа устни.

— Хората на тази земя нямат време за любов — изрече приглушено тя. — Подложени са на напрежение. Преследвани са от страхове. Потопени са в несигурност. Любовта е лукс, който могат да си разрешат единствено безделниците.

— Тази философия е пропита със здрава доза цинизъм, мадам.

— Вероятно — въздъхна Флора. — Но пък е непоклатима. Житейски проверена. И неопровержима.

— Когато човек попадне в плен на любовта, на онази голяма, всепоглъщаща, изпепеляваща страст, тогава проумява, че всяка житейска проверка, на която е подлагал чувствата си, дава много отклонения. Освен това, готовите уроци са пълни с готови грешки.

Флора се усмихна. Нямахме никакво желание да спори с този самонадеян младок. Нито да разбива възгледите му. Животът щеше да свърши тази работа. Бързо. Успешно. И безвъзвратно.

— Целият живот е пред тебе, Бруно. Ще изпиташ на гърба си много проверки. Ще имаш възможност да извършиш и много нови грешки...

„Една от тях е, че си се вкопчил в мен, вместо да се забавляваш със своята Рамона. Или с някоя красавица зад гърба на Рамона“, помисли си Флора и прибра зад ухото немирна къдрица, с която си играеше вятърът.

— Според дон Касио те очаква бляскаво бъдеще... — подхвърли тя. Реакцията, с която мъжът до нея посрещна думите ѝ, я накара да онемее от изненада.

— Дон Касио е стар глупак. Представя си, че е в състояние да сложи в краката на любимата си дъщеря всичко, за което Рамона мечтае...

Флора примигна. Не очакваше такава откровена неприязън към бъдещия тъст.

— Имал ли си доблестта да довериш на уважаемия дон какво мислиш за него? Или дързостта ти стига единствено да злословиш зад гърба му?

Бруно избута отново чашата с текила и изрече с досада:

— Уважаемият дон спокойно може да върви по дяволите...

Флора пое дълбока глътка въздух.

— Мисля, че е време да си вървя... — изрече тя и поиска да се изправи, но Бруно сграбчи китката ѝ.

— Не съм достатъчно обигран в онази лицемерна игра на думи, която хората от вашия свят владеят до съвършенство...

— Думите са маски, зад които крием истинската същност на намеренията си. Въпреки това те притежават изключителна сила. Могат да раняват. Да утешават. Да даряват покой. Да внасят раздор. Да размиват. Да убиват... — Флора направи опит да изтръгне ръката си, но Бруно стисна още по-здраво малката ѝ длан.

— Свикнал съм да бъда искрен. Независимо, че хората от обкръжението ви възприемат откровеността като проява на лекомислие. Или дори на безразсъдство...

Флора издърпа ръката си и хвърли бърз поглед към кулата на Фабрицио. Спасителят наблюдаваше напрегнато сцената.

— Откровеността е оръжие, Бруно. С него си служат само смелите. И безразсъдните.

Калгари се огледа трескаво.

— От мига, в който разлях шампанското върху гърдите ви, изпитвам натрапчива необходимост да чувствам близостта ви...

Флора разтри китката си и потисна желанието да се разсмее. Този тип беше по-опитен от всеки нагъл ловец на летни приключения. Беше безочлив. Не страдаше от скрупули. Не познаваше и силата на задръжките.

— Съзря в мое лице средство, което ще ти отвори вратите към успеха, така ли?

Бруно вдигна поглед и я изгледа изпитателно.

— Съзрях във ваше лице жената, която ще осмисли стремежите ми.

— За тази цел вече си заложил на Рамона...

Лицето на събеседника ѝ се сгърчи, сякаш някой го удари.

— Когато си на двадесет, можеш да дадеш на един мъж едно-единствено нещо — невинността си. На четиридесет можеш да сложиш в краката му целия свят... — прошепна замислено той.

Флора присви очи.

— Заложник си на опасни илюзии, Бруно. Заблуди, които си на път да превърнеш в принципи. А това би било пагубно не само за теб самия. Това поведение би ранило и хората около теб...

— Всеки човек е пленник на илюзиите си, мадам...

— Но само глупакът остава цял живот заклещен в този плен...

Флора приглади мекия плат върху загорелите си бедра.

— Всеки от нас двамата ще изживее илюзиите си сам.

Заклучен в своя собствен свят. Не трябва да храниш и капка съмнение в това.

Бруно Калгари поклати глава.

— Човек никога не може да е сигурен в думите на една жена...

— Нито пък трябва да приема за чиста монета излиянията на мъж, който наскоро се е врекъл във вяроност на друга...

Ударът го завари неподготвен. Бруно преви мускулестото си тяло, сякаш да се предпази от стрелите, които прелитаха край него.

— Всички живеем в рамки, мадам. Разликата е, че някои ги разчупват. Други се зазиждат в тях.

Флора прибра гъстата червеникава коса под шапката си.

— Големите надежди винаги са съпътствани с големи разочарования, приятелю. Умният човек си спестява разочарованията. Глупакът си въобразява, че в тях са заложенн безценни житейски уроци.

Флора се изправи и приглади шала към стегнатите си бедра. Изпъна гръб и закрачи по пътеката.

Лицето на Бруно Калгари възвърна обичайното си младежко безгрижие. Той вдигна чашата и изпи съдържанието на един дъх. Тази жена беше непокорна. Своенравна. И високомерна.

След толкова години в света на парите, Флора Леони бе пропуснала да научи един от най-важните житейски уроци. Бруно се засмя. Прелестната сенъора Леони не беше осъзнала простата истина, че в този живот всеки попада в капана на собствената си неосъзната предубеденост.

8.

Флора проследи как слънцето потъна зад хребета на планината. Тя се поколеба за миг и вместо към апартамента, се отправи към залата за фитнес. Изкачи витата желязна стълба, която отвеждаше в света на мъжете. Младите жени в комплекса рядко прекрачваха прага на тази запазена само за мъжаги територия. Не защото нямаха желание да работят над формите си, а защото уредите бяха тежки и недружелюбни към крехките женски тела.

Флора чу трясък на желязо и се закова на място. Преди вечеря залата обикновено беше празна. Тя се върна крачка назад. Беше готова да се откаже от своя четвърт час удоволствие, ако знаеше, че ще върти педалите под насмешливия поглед на някой мускулест здравеняк. Тя тръсна глава и продължи неуверено нагоре.

Когато застана в рамката на вратата, изпита неудържимо желание да хукне обратно. Не можеше да проумее кое безумно желание я отведе тук. Сред миризмата на гума и тропота на желязо.

Флора се вторачи в напрегнатите мускули на мъжа, който държеше над главата си огромна щанга.

— Защо стоиш отвън? — Бруно Калгари остави внимателно тежестта на мястото ѝ и се изправи. — Ела! — махна с ръка той.

Незнайна сила я тласна напред. Флора пристъпи колебливо.

Калгари потупа кожената седалка на масивно приспособление, което приличаше повече на устройство за инквизиции, отколкото на гимнастически уред.

— Седни тук! — нареди той. Флора приседна на ръба. Чу как мъжът зад нея премести с рязко движение няколко тежести. Желязното въже издаде скърцащ звук. Калгари застана зад нея и прихвана лактите ѝ.

Флора не беше в състояние да види лицето му. Долавяше единствено учестеното му дишане. Бруно приближи ръцете ѝ една към друга, регулирайки усилието, с което лактите ѝ се докоснаха.

Флора усети дъха му да пари ухото ѝ. Калгари стискаше китките ѝ и отместваше бавно тежестите, които падаха с трясък зад гърба ѝ.

Тя притвори очи. Почувства, че се задъхва. Вживяващият се в ролята на инструктор Бруно бе струпал прекалено много оловни плочки, които тя трябваше да повдига с крехките си ръце.

Флора усети учестените удари на сърцето си. Поиска да спре, но мъжът зад нея не ѝ разреши. Тя стисна челюсти.

Гърдите на Бруно Калгари докоснаха голия ѝ гръб. Пръстите му стиснаха още по-здраво китките ѝ. Дъхът му опари изпънатата ѝ шия. Флора потрепери.

— Остави ме! — Тя блъсна ръцете му. Бруно отстъпи назад, но не пусна китките ѝ.

— Не сме приключили — прошепна той съвсем близо до ухото ѝ. Флора отскубна ръцете си и се изправи рязко.

— В този живот аз решавам кога нещата започват. И кога приключват... — В очите ѝ блесна гневен пламък. Тя обърна гръб и се отправи към вратата. В следващия миг се сблъска с внезапно изникналата на прага Рамона.

На годеницата ѝ бяха необходими няколко секунди, за да преодолее изненадата си. Тя измери от глава до пети натрапницата, която отвличаше вниманието на нейния Бруно. Новодошлата първа наруши неловкото мълчание:

— Закъсняваме за вечеря, Бруно.

— Не съм гладен — отвърна нехайно Калгари, оглеждайки съсредоточено щангата си.

— Момчетата от трупата вече са в ресторанта и ни очакват — настоя Рамона.

— Кажим им да не ме чакат...

Флора пристъпи към изхода. На площадката чу как Бруно прибави нови тежести към щангата си.

Калгари беше негодник. Играеше си с доверието на Рамона. В същото време бе решил да се позабавлява, вливайки смут и в нейната собствена отдадена на безгрижие и леност душа.

Флора закричи по алеята. Бруно беше наивник. Представяше си, че е в състояние да обърка мислите на всяка изпречила се пред погледа му красавица.

Тя заизкачва бавно мраморното стълбище. Самата тя никога не би допуснала един лицемер да всее безпокойство в сърцето ѝ. Да предизвика хаос в представите ѝ. Да наруши равномерния ритъм на ежедневието ѝ. Защото бе проумяла безусловната истина, че човек, който робува на желанията си, не е в състояние да служи на принципите си. А именно принципите бяха стълбът на нейния живот. Те я държаха изправена в един свят на двуличие, бясна надпревара за надмощие, болезнени амбиции, задкулисие и безскрупулност.

9.

В ресторанта кипеше обичайното вечерно оживление. Флора се огледа за свободна маса. Постъпи страшно неразумно, като остана още един ден на това място. След обаждането на Карло бе решила да си тръгне незабавно. Не беше в състояние да проумее какво я задържаше на този бряг.

Тя огледа насядалите край масите летовници. Сред тези непознати хора нямаше нито една близка душа.

Флора забеляза управителя на заведението, който се стрелна към нея, приветства я любезно и я настани на малка маса за двама. Запали свещта до ароматния букет от свежи цветя и сипа във висока кристална чаша няколко пръста каберне.

— Надявам се и тази година сеньор Леони да ни уважи с присъствието си — изрече той, давайки знак на младеж от персонала да поднесе вечерята.

Флора въздъхна и изрече примирено:

— Карло е пристрастен към работата си. За него почивките са лукс, който рядко си разрешава...

— Убеден съм, че ще намери време да прекара няколко дни в компанията на своята очарователна съпруга...

Флора се засмя. Само преди няколко часа Бруно Калгари бе изразил същата увереност. Бе дръзнал да ѝ напомни, че един любящ мъж винаги намира време за съпругата си. Бруно, разбира се, беше изрекъл забележката със зъл намек. Опитвайки се да я убеди, че е изоставена. Пренебрегната. Може би дори измамена.

Управителят се поклони галантно и се отдалечи. Младеж с набола брада постави в чинията ѝ задушени зеленчуци. Пожела ѝ добър апетит и се устреми към кухнята.

Флора посегна към чашата с вино, но в този миг долови до себе си нечие присъствие. Вдигна очи и се взря в лицето на мъжа, който стърчеше до масата.

— Бихте ли споделили скромната ми компания?

Флора примига и посочи свободния стол. Фабрицио се настани и протегна ръка към бутилката с вино.

— Ще ми разрешите ли?

Флора кимна и огледа с интерес мускулестите рамене на спасителя.

— Колко живота спасихте днес? — попита тя, наблюдавайки как тъмната течност се излива в двете кристални чаши.

— За щастие, не се наложи да се боря за нито един... — отвърна с облекчение Фабрицио. Той вдигна чашата и изрече приглушено:

— За живота, който не се налага да спасяваме...

Флора сведе поглед:

— Нищо не свързва двама души по-здраво от акта на спасението.

— Тя закова пъстрите си очи в лицето на събеседника си:

— За хората, които се грижат да си тръгнем невредими оттук...

Фабрицио отпи малка глътка и избърса устни в бялата ленена салфетка.

— Намирате ли достатъчно развлечения в комплекса? — поинтересува се той, отмествайки поглед от разтвореното деколте на жената насреща.

— Човек трудно се забавлява, когато е сам... — Флора придърпа несъзнателно яката на дрехата.

— Повечето от летовниците идват тук, за да прекарат няколко безгрижни дни сами. Отдадени единствено на страстите си. На това място задръжките отпадат...

Флора поклати глава.

— Който чупи задръжки, изгражда бариери...

Тя набоде на върха на вилицата парче ухаещ на розмарин мексикански картоф и го поднесе към устните си.

— Човек трябва да се отнася отговорно дори към забавленията си... — Флора притвори очи от удоволствие, усещайки вкуса на задушения зеленчук.

— Бих казал, преди всичко към тях. Забавленията са създали на хората много повече главоболия от задълженията. — Фабрицио благодари на момчето, което постави в чинията му порция печена херинга. Флора посегна към чашата.

— Разкажете ми за опасностите, които дебнат наоколо — помоли с младежка възбуда тя.

Спасителят спря поглед върху проблясващите тюркоазени води на басейна.

— Опасностите са навсякъде. За съжаление, повечето летовници нехаят за тях...

— За морето ли говорите? — Флора извърна очи към тъмнеещата водна пустиня.

— Не само. Тук гостите се наливат с алкохол до умопомрачение. Много от тях се качват в колите и отпрашват към града в нетрезво състояние.

Флора поклати неодобрително глава.

— Опитвам се да убедя управата на комплекса да забрани предлагането на алкохол на плажа. Не са един или двама онези, които поръчват коктейли на бара, а след това се хвърлят сред вълните. — Фабрицио отрязва малко парче от рибата и се приведе над масата.

— На този бряг са погребани много любови... — прошепна със странна поверителност той. Флора се взря в лицето му. — Край нас са разпръснати парчетата на стотици разбити сърца. Пясъкът под краката ни е напоен с капещата кръв на ранени до смърт души.

Флора облиза устни. Спасителят изричаше всяка дума като човек, видял края на много неуталожени страсти. Станал свидетел на купища бурни раздели. Изживял отблизо планини от чужди страдания.

Тя огледа изумено десетките усмихнати лица. Светналите от възбуда очи. Лениво отпуснатите тела.

— Човек остава с впечатлението, че наоколо цари безгрижие... — Флора се заслуша в изригващите смехове. В прелитащите над масите закачки. В кипящото веселие.

Изражението върху лицето на събеседника ѝ стана сериозно.

— Безгрижието е само прикритие. Всъщност, въздухът наоколо е наситен с огорчения. Тишината кънти от стонове. Гърчи се в спазми на стаена болка. На ранено доверие. На гнетяща непримиримост.

Флора остави приборите в чинията си. Трудно можеше да си представи тези усмихнати, волни и разкрепостени хора като мъченици. Като грешници. Като страдалци.

Тя усети, че я завладява безпокойство. Изведнъж ѝ се стори, че долавя лицемерие в широките усмивки. Корист в думите. Стаени помисли в погледите.

Фабрицио разгада посоката на мислите ѝ:

— Всяка любов трябва да преодолее три основни препятствия. На проглеждането след първоначалното заслепение. На навика след удавянето в делника. И на изкушенията, които кръжат край нея. — Той отпи разточителна глътка от виното. — Тук витаят много изкушения, мадам.

Флора поклати глава.

— Светът на чувствата е изграден от късове несигурност... — изрече замислено тя. По лицето ѝ пропълзя сянка на стаена тъга. Събеседникът ѝ побърза да разведри мислите ѝ:

— Готвачът е магьосник. Държа да опитате това... — Спасителят поднесе набодено на върха на вилицата парче херинга. Флора се приведе напред и в мига, в който разтвори устни, забеляза на входа озъртащата се фигура на Бруно Калгари.

Тя пое бавно хапката, задържа я върху езика си, сдъвка я бавно и преглътна нервно.

Погледът на Калгари се закова върху разтворените ѝ устни, отскочи върху лицето на спасителя, след това се плъзна по съседните маси.

Момче от трупата помахаше с ръка и Бруно се отправи към мястото, където се веселяха колегите му.

Фабрицио проследи погледа на жената срещу себе си и се почувства задължен да обясни:

— Бруно е волна птица. Обича да лети. Да върши лудории. Да погазва забрани. Рамона е човекът, който го държи прикован към земята...

Флора примига:

— Искате да кажете, че Рамона чупи крилата му?

Фабрицио се вторачи в лицето на събеседницата си.

— Искам да кажа, че Бруно изпитва крещяща нужда някой да го държи завързан здраво за дървото на разума...

Флора поклати глава:

— Артистичните натури линейат, когато ги заставят да живеят без полет. Те изпитват живителна необходимост от простор, от небе, от въздух, от светлина...

— Не можеш да си стъпиш на краката, ако вечно летиш в облаците. Бруно притежава невероятен талант. Но е буен, невъздържан и лекомислен. Три качества, които биха съсипали всяка кариера.

Флора проследи как Рамона се изправи и се вкопчи в ръката на годеника си.

— Странно, какво намира в него това момиче... — подхвърли небрежно тя, наблюдавайки как Бруно се освободи от близостта на любимата си и се приведе към рамото на един от танцьорите. Размени няколко думи, огледа стола, който приятелите му домъкнаха, след това махна с ръка и се отправи към изхода. Рамона се спусна след него.

— Бруно е луда глава. Кръвта му кипи. Понякога не мери и думите си. Но мисля, че е отворена книга. Всеки може да прочете какво става в душата му. — Спасителят се загледа в кратката сцена, която се разигра между двойката. Рамона хвана китката на любимия си и се опита да го убеди да се върне. Бруно изтръгна грубо ръката си, изломоти троснато нещо и се спусна към градината. Рамона остана да стърчи сама пред входа на ресторанта Фабрицио почувства, че е бил прекалено строг към своя познайник, затова побърза да уточни с неприкритата доза благосклонност:

— Бруно не умее да крие чувствата си. Винаги е искрен. Дори когато тази откровеност накърнява интересите му...

— Всеки човек вярва в идеи, които обслужват интересите му... — Флора облиза устни. — Освен това, докато казваш истината, винаги ще има недоволни... — Тя видя как съкрушената Рамона се присъедини към компанията. Фабрицио напълни отново чашите.

— Често пъти Бруно не си дава сметка за последствията от действията си...

„Бруно е пресметлив лицемер, нагъл нахалник и безскрупулен лъжец“ — помисли си Флора, наблюдавайки как кипящото веселие около масата на танцьорите отстъпи място на неловко мълчание.

— Отдавна не съм се чувствал толкова приятно в нечия компания... — Спасителят се опита да отклони разговора от Бруно Калгари и да го насочи към себе си.

Флора огледа залата. Едва сега си даде сметка, че всички хлапачки в ресторанта я зяпат. Момичетата бяха забили в лицето ѝ недоволните си погледи и я наблюдаваха със смесица от завист, враждебност и неодобрение. Вероятно всички тези малки досадни създания се питаха какво прави изкусителят Фабрицио в компанията на омъжена жена, преминала възбуждащата възраст на младежката непосредственост.

Флора завъртя чашата между пръстите си. Младите момичета се стремят да имат успехи сред мъжете. Зрелите мечтаят мъжете да жънат успехи пред тях. Да ги впечатлят. Да ги покорят.

Тя се усмихна загадъчно. Младостта не е граница на възрастта, а сезон на душата. Отмести поглед към ведрото лице на спасителя. Странна е мъжката природа. Фабрицио беше обект на неустойимо желание от страна на красавици с буйна кръв и свободни нрави, а се бореше за вниманието на жена, изтъкана от задръжки.

— Какво ще правите след вечеря? — Въпросът я накара да извие устни в закачлива гримаса.

— След вечеря, скъпи приятелю, ще се опитам да не попадна в капана на нито една от заплахите, които имахте добрината да споделите, че дебнат наоколо...

Спасителят се засмя.

— Нямате вид на жена, която върши неразумни неща...

Флора въздъхна.

— Животът ми е поредица от правила, които спазвам неотклонно. Безропотно робувам на страхове, ограничения и самозабрани.

— Най-силният ни страх понякога е най-мощната ни защита. — Фабрицио отпи от виното и я изгледа със светнал поглед. — Създавате впечатлението на жена, която знае какво иска от живота. И винаги го получава. Независимо от цената, която трябва да плати.

Флора поклати глава.

— Не правя сделки с живота, скъпи Фабрицио. Взимам това, което ми предлага и се опитвам да не искам нищо, което би ми било излишно...

— Прекрасна философия!

— Единствената, която ни разрешава да изживяваме кратки мигове на илюзорно щастие...

Фабрицио попи устните си с бялата ленена салфетка.

— Искате ли да ви разходя с моторницата до отсрещния бряг? — Той посочи към парчето земя, което се простираше от другата страна на морската бездна. Флора усети как очите ѝ се разшириха от изумление.

— Мисля, че се споразумяхме да не бъдем лекомислени...

— Няма нищо неразумно в една кратка вечерна разходка...

Флора поклати глава.

— За нищо на света не бих прекосила това тъмно, дълбоко, заспало море.

— Дори в компанията на морски вълк като мен?

Флора се засмя:

— Не бих го направила, дори да ме покани самият Посейдон.

Върху лицето на Фабрицио се изписа разочарование.

— След като не бихте се доверили дори на владетеля на моретата, значи шансовете да тръгнете с мен наистина са мизерни...

„Ето в това е разликата да си на двадесет и на четиридесет“ — помисли си Флора, оглеждайки тълпите от дръзки хлапачки, които я наблюдаваха сърдито. Всяко едно от тези малки неразумни създания би тръгнало с Фабрицио, без изобщо да попита накъде.

— В такъв случай, какво бихте искали да правим след вечеря?

Въпросът я изненада и Флора отговори с цялата искреност, на която беше способна:

— След вечеря, скъпи приятелю, смятам да се отдам на занимание, което напълно отговаря на възрастта ми. Да почета, например.

Спасителят посегна към чашата си.

— Възрастта добива власт в живота ни, единствено когато започнем да ѝ обръщаме внимание...

Флора кимна.

— Тази нахалница изобщо не заслужава нашето внимание. Но тя прави всичко възможно да напомни за себе си. Остава грозни белези по тялото. Прониква в мислите. Засилва страховете ни.

Фабрицио вдигна бавно поглед.

— В града има едно местенце, където вечер хората се веселят. Слушат музика, пеят и танцуват до изнемога...

Флора се усмихна вяло.

— Смятам да се лиша от всички изкушения, които кръжат наоколо. — Тя се изправи. Фабрицио скочи и отмести стола ѝ.

Лятото беше сезонът на лунатиците. На бродещите нощем. На безумците. На обхванатите от необузdana страст. От натрапчиво безсъние. От лудост.

Флора Леони имаше вид на жена, способна да покори сърцето на всеки мъж върху тази земя. Да го накара да я следва навсякъде. А след

това да сложи целия свят в краката му...

10.

Фабрицио я изпрати до вратата на апартамента. Пожела ѝ лека нощ, без да накърни с жест или признание крехкото доверие между тях. След това се отправи към бара. Там го очакваха разголени хубавици с кипяща кръв и разкрепостени нрави.

Флора пусна водата във ваната и отвори балконската врата. Отвън нахлу влажен въздух.

Студеният вечерен вятър облъхна лицето ѝ. Тя притвори очи и се заслуша в тишината, която цареше наоколо. Всепроникващо спокойствие владееше брега. Морето се бе притаило в прегръдката на нощта. По свода проблясваха бледи, гаснещи, уморени звезди.

Флора облегна длани върху парапета и пое с пълни гърди наситения с аромата на треви въздух. В миг до слуха ѝ долетя шепот. Прелетяха откъслечни думи. Нечий глас разбуди тишината.

— Ти си много глупаво момиче...

Флора отдръпна тялото си назад.

— Колко пъти съм ти казвал да не се намесваш в неща, които не разбираш...

Последва дълго мълчание. Флора почувства внезапен студ. Издърпа от стола дебелия кашмирнен шал и загърна раменете си. Думите, които долетяха от алеята, я накараха да напрегне слух.

— Откакто онази нахалница започна да се мотае наоколо, не си престанал да я дебнеш...

Обвинението ядоса мъжа в тъмното. Той изсъска пренебрежително:

— Твоята бедна глава изобщо не е в състояние да проумее, че съпругът на Флора Леони притежава власт, която отваря всички врати. Този човек може да промени съдбата ни...

Флора усети неприятен бодеж в гърдите. Поиска да се скрие в тихия уют на стаята си, но някаква незнайна сила бе сковала тялото ѝ и не ѝ разрешаваше да помръдне.

— Аз не се оплаквам от съдбата си... — изрече с упорство момичето. Признанието разяри мъжа до нея. Той направи рязко движение, което разлюля клоните на олеандровия храст, издигащ се до зида.

— Какво си представяш? Че цял живот ще обикалям курортите и ще се превръщам в зрелище за разглезени богаташи?

— Странно, откога ангажиментите ни започнаха да те дразнят... — подхвърли с изнервяща настойтелност момичето.

— Явно е настъпил моментът да се погрижа за бъдещето ни. Ако продължаваме да се водим по акъла на баща ти, ще изгнием в бедност по импровизираните летни сцени.

— Баща ми прави всичко което е по силите му. Уреди ни поредица от добре платени участия. Прекарваме лятото безгрижно и хората ни харесват. Какво повече искаш?

Флора облиза нервно устни. Нямаше желание да чуе претенциите на Бруно Калгари към живота. Беше убедена, че ще са пропити от наглост, алчност и неприкрит цинизъм.

— Изпитвам искрено съжаление към примиренството ти. Мислех, че споделяш амбициите ми да се измъкнем от мизерията и да стъпим на големите сцени...

Флора облегна рамо върху стената.

Негодникът Бруно бленуваше за големите сцени. За голямата слава. За големите пари. Тя поклати глава. Нищо не завършва побезславно от необуздания стремеж към славата. Калгари бе набелязал и средството, благодарение на което да се домогне до целта си. Беше заложил на нея. Очакваше именно тя, съпругата на всемогъщия Карло Леони, да му отвори вратите към света на богатите, известните и успешните.

— Не разбираш ли, че онази безделница иска да разнообрази с дребно приключение суката, в която тънат дните ѝ. Мога да се обзаложа, че изля шампанското върху гърдите си, за да привлече вниманието ти. Жени като Флора Леони не страдат от скрупубли. Нямаат задръжки. Представят си, че могат да притежават всичко, което събужда апетита им...

Флора почувства как гневът я връхлетя с неподозирана сила. Тя изпита неудържимо желание да изскочи навън и да залепи звучна

плесница върху грубоватото лице на Рамона. Да запуши голямата ѝ уста. Да ѝ даде един добър урок по добри обноски и приличие.

— Ще се позабавлява с теб, ще задоволи дребния си каприз и ще се върне в своя излъскан свят. Там ще продължи да изпълнява виртуозно ролята на предана съпруга. Няма да си помръдне пръста, за да те доближи до мечтата ти. След като си тръгне оттук, няма дори да си спомня за теб...

Флора стисна дланите си в юмруци. Ето тук глупачката Рамона беше абсолютно права.

— Ще останеш излъган, Бруно. Ти си човек, който трудно преглъща разочарованията. Амбицията ти ще те отведе до ръба на пропастта. Флора Леони със собствените си ръце ще те блъсне в нея.

Флора усети, че се задъхва. Тя опита да направи крачка към перилата, за да застави нахалницата Рамона да престане да бълва лъжи. Да сее хули. Да ръси клевети.

Флора опря длан в стената. Краката ѝ трепереха. Цялото ѝ тяло се тресеше. От възмущение. От непримиримост. От гняв.

— Не ми се слушат небивалици... — Гласът на Бруно Калгари разпори напрегнатата тишина. Флора притаи дъх. Някой притича по алеята. Вероятно годеникът реши да сложи край на разправията. Глупачката Рамона хукна след него.

След миг от тъмното долетя глас. Този път силен и отчетлив:

— Вярата в себе си е първото условие за успеха, Бруно... — Рамона се опитваше да дава съвети по самоувереност.

— А второто е някой, от когото зависи успехът ти, също да повярва в теб... — Бруно обърна гръб и закрачи по пътеката.

— Успехът ти не зависи от Флора Леони — извика годеницата.

Любимият ѝ изломоти нещо неразбрано и заизкачва стъпалата към апартамента.

— След малко излизаме на сцената — напомни му Рамона. — Опитай да изтанцуваш поне веднъж танца на страстта без мен... — подхвърли язвително Калгари.

Флора извърна глава. Тъмната фигура на новия ѝ познайник потъна зад вратата. Жената, която чупеше крилете му, остана да стърчи сама в сенките.

11.

Флора се отпусна в люлеещия се стол. Светът, в който живееше, беше разяден от гноящи язви. Тънеше в лицемерие. Даваше се в пороци. Но самата тя винаги бе стояла извън тази помитаща изконните добродетели стихия. Бе гледала с презрение на интригите, ударите в гърба и битките за надмощие.

Флора се изправи и залитна. Потърси опора в рамката на вратата, приплъзна стъклото по релсата и издърпа завесата.

Рамона можеше да говори каквото си иска. И все пак, в света на Карло Леони съществуваша правила, които никой не си разрешаваше да потъпква. Докато ежедневието на трупата на дон Касио беше белязано със знака на спонтанни желаня, необмислени постъпки и наложени от обстоятелствата решения. Никой от онези хора не виждаше по-далече от утрешния ден. Не се интересуваше от бъдещето си. Не полагаше усилия да превъзмогне смазващата ограниченост на интересите си.

Флора напълни ваната и се отпусна в горещата вода. Топлината прогони напрежението от тялото ѝ. Тя чу звъна на телефона, но не се изправи. Не притича до апарата. Не вдигна слушалката. Нямаше желание да узнае кога пристига Карло. Нито какви непредвидени обстоятелства го задържат в Лисабон. Или го принуждават да отлети към някой друг град върху картата на света.

Звънът спря и в апартамента се възцари напрегната тишина. Флора издърпа от стената огромна хавлия и уви тялото си. Приведе се към огледалото и огледа тънката паяжина от бръчици, които опасваха изгубилите блясъка си изумрудени очи.

Чувстваше се уморена. От безкрайното очакване на нещо, което никога не се случваше. От безславното шествие на надеждата, че нещо ще се промени. Тя прокара пръст по бледите си устни. Годините се отнасяха благосклонно към външността ѝ. За разлика от душата, тялото ѝ се чувстваше младо. Жизнено. Преливащо от желаня. Тя нахлу в спалнята и разтвори гардероба. В миг отвън гръмнаха

аплодисменти. Изригнаха гласове. Буйни подвиквания обсипаха края на изпълнението на Бруно Калгари и неговата прелестна любима.

Флора измъкна дълга светла рокля и я захвърли върху леглото. Нямахше да разреши на нагли, безцеремонни и безочливи завистници да я държат затворена в стаята. Да я карат да изпитва неясна вина. Да я заставят да се дави в безсилна ярост. Да ѝ налагат собствените си представи за чест и достойнство.

Тя започна да се облича трескаво. Събра разпиляната коса, пристегна около талията широк кожен колан, уви около раменете тънък копринен шал, изгаси светлините и се спусна по стълбището.

Когато застана в края на алеята, изпита неустойимо желание да се върне обратно в тишината на стаята си. Там се чувстваше защитена. Навън дебнеха опасности. Прелитаха заплахи. Витаеха пагубни страсти.

Флора тръсна глава и се отправи към бара. Поръча шампанско и се настани на маса, скрита под клоните на ниска декоративна палма.

В този миг забеляза, че я наблюдават. Някакъв нагъл тип пиеше уиски и не откъсваше упорития си поглед от лицето ѝ. Флора сбръчка вежди. В съзнанието ѝ пробяга неясен спомен. Приглушен глас ѝ нашепна, че някъде е срещала този нахалник. Тя зарови сред гънките на съзнанието си с надеждата да си спомни къде. Кога? И при какви обстоятелства се е сблъсквала с тези остри черти. С този настойчив поглед. С тази ехидна усмивка.

Непознатият се изправи. Флора изпита неосъзната нервност. Онзи издърпа стола и се настани до нея, без да поиска разрешението ѝ. Наглостта му я изуми до такава степен, че тя се огледа безпомощно. Изправи се, грабна чашата, приглади роклята към тялото си и се запъти към плажа.

Когато стъпи върху ледения пясък, извърна глава. Мъжът бе заковал в нея неподвижния си поглед. Наблюдаваше я, както ловецът дебне жертвата си. Настойчиво. Неотклонно. Безмилостно.

Изведнъж прозрението се настани на повърхността на съзнанието ѝ. Човекът с велосипеда. Непознатият, когото срещна на пътя, преди Бруно Калгари да я откара обратно в комплекса.

Тя закрачи към редицата от шатри. Тази вечер непознатият изглеждаше различно. Бе заменил избелелите работни дрехи с елегантен панталон и безупречно изгладена риза.

Флора усети суровата ласка на вятъра. Загърна раменете си и се отправи към скалите. В миг срещу нея изскочиха вълни. Внезапно течение разлюля водата.

Тя превъзмогна безпокойството си и седна върху грапава шуплеста скала. Стисна чашата между измръзналите си пръсти и се вторачи в тъмнеещата морска пустиня.

Почувства, че я завладява безмерна тъга. Даде си сметка, че нощта без капка нежност е като деня без капка вяра. Бледа. Безцветна. Бездиханна. С нищо незапомняща се. Неоставяща следи. Отлитаща неусетно. Кратка. И неуловима.

Флора отпи малка глътка. Нямаше желание да търси причините за самотата, която все по-често я навестяваше. Нито да рови за измислени вини. Да произнася прибързани обвинения. Да намира утеха в набързо скалъпени оправдания.

Самотата е за предпочитане пред споделената неискреност, помисли си тя и в този миг долови неясно движение. Извърна глава и забеляза фигурата на мъж, който пристъпваше бавно.

Заблуден летовник, решил да открие къде свършва брегът. Отегчен съпруг, почувствал спешна нужда от живителна глътка чист въздух далече от благоверната си. Отдаден на мислите си самотник, изпитващ непоносимост към тълпата. Към измамния блясък. Към суетата.

Флора трепна. Студът пропълзя по тялото ѝ. Тя се изправи. Стисна чашата и закрачи обратно към шатрите.

Когато непознатият приближи, Флора сведе глава. Най-съкровено ѝ желание беше мъжът да отmine. Без да я заговори. Без да задава безсмислени въпроси. Без да подхвърля ненужни ласкателства.

Флора се размина със странника на по-малко от една ръка разстояние. Не вдигна очи. Не се взря в чертите му. Не потърси причините за усамотението му. Когато фигурата остана зад гърба ѝ, тя си отдъхна.

Загледа се в светлините, които опасваха площадката край бара. Хората се веселяха. Пиеха коктейли. Подхвърляха шеги. Не пропускаха нито една от съблазните на лятото. Флора поднесе чашата към устните си, но не успя да отпие, защото нечия здрава ръка стисна

лакътя ѝ. Обладан от нестройни мисли нощен безделник я дръпна грубо и я обърна рязко към себе си.

Флора се оказа заклещена между нечии мускулести ръце. Усети вонящия на алкохол дъх на нахалника. Тя вдигна объркано очи. Примига и се вторачи в изкривеното от необичайна суровост лице.

Мъжът до нея я изгледа студено. Безчувствено. Със смесица от превъзходство и пренебрежение. Флора опита да отблъсне тялото му, но мерзавецът я притисна към гърдите си. Флора почувства, че не ѝ достига въздух. Пусна чашата върху пясъка и задиша с усилие.

— Махни незабавно гнусните си ръце от тялото ми! — изсъска тя.

Устните на мъжа се извиха в снизходителна усмивка.

— Не е необходимо да лицемерничиш. От самото начало мечтаеш за този миг...

Флора преглътна нервно.

— Ти си пьян и не си даваш сметка какво говориш...

— Това няма да ми попречи да ти даря удоволствието, за което копнееш... — Мъжът отстъпи назад и огледа похотливо дългите бедра. Стегнатата талия. Високата гръд. След това доближи лицето си до пулсиращата от вълнението шия.

— Възбуждащо! — прошепна в ухото ѝ.

Флора направи гримаса на отвращение. Бруно Калгари я придърпа отново към себе си. Смъкна шала от рамото ѝ и пое с пълни гърди аромата на изтръпналата от напрежението кожа.

— Опияняващо! — В мътните му очи проблесна диво желание.

Флора го блъсна в гърдите. Бруно политна назад и се засмя.

— Нека ти обясня нещо, малкия — Флора усети, че се задъхва от гняв. — Колкото и да се опитваш да замажеш очите на глупачката Рамона, и двамата прекрасно знаем, че представлявам за теб изкушение...

Тя си даде сметка, че го предизвиква. Че разголва намеренията му. Че бърка безогледно в мислите му. Но Калгари сам беше започнал тази пошла игра. Сега се налагаше да понесе последствията от наглостта си.

— Въпреки необуздания повик на пьяното ти съзнание, за теб ще остана само един забранен плод...

Мъжът срещу нея поклати глава.

— Забраненият плод е забранен само за този, който се страхува да опита вкуса му...

Той сграбчи отново лакътя ѝ.

— За мен не съществуват непозволени неща. Ограничения. Забрани. Винаги получавам онова, към което се стремя...

Флора усети как пръстите му потънаха във вкочанясалата ѝ плът.

— Всяко удоволствие се заплаща. Независимо дали сме съгласни с цената или не... — Тя го стрелна с гневен поглед. Бруно прилепи здраво гърдите ѝ към своите.

— Винаги плащам, без да се пазаря, красавице...

Флора усети влажните му устни върху шията си. Тя се опита да го отблъсне, но нахалникът я беше заклецил между здравите мускули на ръцете си.

Бруно я повдигна леко и я понесе нанякъде. Флора надникна безпомощно над рамото му.

— Пусни ме незабавно! В противен случай, ще събера с виковете си всички онези зяпачи, които вечер ти ръкопляскаат... — Тя заудря с юмруци по широкия му гръб.

Бруно сякаш не схвана предупреждението. Движенията му издаваха стряскаща непоколебимост.

— Заедно с тях ще долети и твоята любима Рамона. Ще цъфне в компанията на добрия дон Касио. И тогава... — Флора видя как обувките на Калгари оставят дълбока дيريا в пясъка.

— Рамона и добрият дон Касио спокойно могат да вървят по дяволите — изруга той.

Бруно я хвърли върху мекия кожен матрак на най-отдалечената шатра. След това огледа похотливо разголеното тяло. В кървясалите му очи проблесна див пламък. Едва сега Флора проумя, че този пиян мъж представлява заплаха. Даде си сметка, че се налага да бяга. Да вика за помощ. Да дере с нокти. Да хапе. Да крещи. Но да не разреши на мерзавеца да осъществи грозните си намерения.

Бруно забеляза страха в очите ѝ. Той се надвеси над нея и усети, че красавицата трепери.

Жените, с които бе правил любов, бяха отзивчиви. Сами предлагаха телата си. Съблазняваха го, приласкаваха го, налагаха властта си.

Той се засмя. Не трябваше да се поддава на опитите ѝ да го заблуди. Сеньора Леони със сигурност бе имала куп любовници. Отблъскваше близостта му, защото той не принадлежеше към нейната каста. Нямахше достъп до големите пари. Не беше участник в големите игри.

Тази мисъл отприщи в съзнанието му порой от противоречиви чувства. Бруно постоя няколко секунди неподвижен. След това се нахвърли върху жертвата. Разкъса с нервен жест роклята и усети топлината на тръпнещата ѝ гръд.

Ноктите на Флора Леони се забиха във врата му. Лицето на Калгари се сгърчи. Съпротивата ѝ породила нов прилив на решимост. Той почувства непреодолимо желание да наложи надмощието си. Да я обладае. Да я покори.

— Ще съжаляваш горчиво за това, което се готвиш да направиш... — изсъска Флора в ухото му. Бруно поклати глава.

— Едва ли. Жена като теб е в състояние да оправдае всичките ми очаквания...

Флора усети тежестта на тялото му. Опита да го отблъсне, но Бруно бе заковал ръце до рамене ѝ и не помръдваше.

— Сигурен съм, че го искаш...

Флора почувства как ръката му се плъзна по бедрото ѝ. Тя извърна безпомощно глава. Светлините бяха далече. Хората също. Опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук.

Мускулестото тяло на насилника премаза гърдите ѝ. Тежестта не ѝ разреши да вика. Тя стисна челюсти и заби отново нокти в разкъравената плът на мерзавеца.

Всичко до този миг ѝ се струваше безразсъдна игра на замъгленото му от алкохола съзнание. Необмислен каприз на неговата давяща се в пиянство фантазия. Флора започна да рити. Да се мята безпомощно. Да дере с нокти гладко избръснатото лице на насилника.

— Тази нощ ще остане завинаги в съзнанието ти... — прошепна той, облизвайки жадно устни, без да забелязва гнева ѝ. — Ще си спомняш за нея всеки път, когато лягаш до своя предан съпруг...

— На теб животът ти отук нататък няма да е същият. Ще се разкайваш, докато си жив, че си проявил неблагоразумието да доближиш до мен. Ще изгниеш зад решетките. Младостта ти ще премине във воняща килия. Единствените спътници в живота ти ще са

дузина оскотели типове. — Изричаше думите с усилие. Бруно Калгари долепи устни до ухото ѝ.

— Сигурен съм, че ще идваш да ме виждаш. Ще направиш всичко възможно да ме измъкнеш оттам. И ще броиш дните до мига, в който ще се окажеш отново в ръцете ми...

Той я облада напористо, нетърпеливо, невъздържано. Един безкраен миг и двамата останаха неподвижни. Дишащи тежко. Безмълвни.

Бруно Калгари се изправи и огледа разкъсаните ѝ дрехи. Драскотините по шията ѝ. Петната кръв по раменете ѝ.

Гледката породи в погледа му смут. Объркване. И страх. Вероятно едва сега осъзна какво е направил.

Насилникът закопча припряно колана, придърпа яката на осеяната с кървави петна риза, прокара пръсти през късоподстриганата си коса, хвърли празен поглед към свитата на кълбо жертва на нагона, обърна гръб и потъна в нощта.

Флора извърна глава и се вторачи в необятното тъмно небе. Луната беше единственият свидетел на случката. Огромното ѝ облещено око я наблюдаваше безчувствено. Без знак на състрадание. Без капка съпричастност.

Флора усети пронизваща болка в гърдите. Беше убедена, че ако в този миг имаше под ръка оръжие, не би се поколебала да забие куршум в главата на негодника.

12.

Събуди се със съзнанието, че само преди миг се е изтръгнала от душешите пипала на смразяващ сетивата кошмар. Флора се изправи бавно. Огледа с ужас синините по китките, лактите и раменете си. Прокара пръст по издраната на хълбока кожа. След това се огледа за знак, който да разпръсне усещането за зловеща реалност.

Тя издърпа крилото на балконската врата и отстъпи назад. Погледът ѝ се сблъска с гледка, която беше част от съня.

Пред входа на съседната вила Рамона плачеше неутешимо. Добрият дон Касио галеше нежно косата на любимата си дъщеря и шепнеше в ухото ѝ думи на утеха. Рамона размазваше сълзите върху грубоватото си лице и не искаше и да чуе мъдрите съвети на баща си.

Флора дръпна пердето и се отправи към банята. Движението предизвиква в тялото ѝ разкъсваща болка. Тя завъртя крана и остана неподвижна под ледената струя.

Струваше ѝ се, че стои цяла вечност под ударите на блъскащата раменете вода, която трябваше да измие мръсните следи от насилието. Да заличи в съзнанието ѝ спомена от преживяното. Да изтрие от душата ѝ покълващото чувство за вина.

Флора спря крана и се ослуша. Почувства неосъзнат страх. Испита внезапна тревога, че телефонът може да иззвъни. И точно в този момент Карло да я извести, че пристига. Че е наблизо. Че само след час ще я стисне в прегръдката си.

Тя тръсна глава. Карло трябваше да стои далече от това място. Самата тя се нуждаеше от време, за да обмисли случилото се. И да предприеме вярната стъпка.

Флора попи водата от тялото си. Налагаше се негодникът Бруно да си плати. За наглостта да я преследва. За дързостта да я докосва. За мерзостта да я превърне в жертва на дивия си първичен инстинкт.

Флора се изкуши да надникне отново навън, но в този миг през съзнанието ѝ пробяга внезапна мисъл. Съществуваше вероятност Бруно да не е действал спонтанно. Да е замислял постъпката си. Само

преди няколко часа бе доверил на годеницата си, че смята да използва влиянието на семейство Леони, за да се прости с незавидната слава на никому неизвестен танцьор. Да се освободи от онези дребни претенции към живота, които му пречеха да изживее триумфа на мечтите си.

Флора прехапа устни. С годините претенциите на човек към живота ставаха все по-нищожни. За сметка на нарастващата неудовлетвореност. Но Бруно беше още в началото на пътя. А единственият начин да разбереш дали си на прав път, е като стигнеш до края.

Флора развърза хавлията и я захвърли върху леглото. Ако пиянството на Бруно е било само повод да събере смелост, за да извърши замисленото, ако случилото се на плажа е част от сценарий, роден в размътения от пагубни стремежи мозък на Калгари, ако сцената е началото на една безумна връзка на зависимост между насилника и жертвата, тогава наказанието му трябваше да е белязано със знака на безусловна и безкомпромисна безпощадност.

Флора извърна глава и се сблъска с отражението си в огледалото. Тя се приведе напред и докосна колебливо отблъскващите следи от насилието. Прокара пръст по бледите си устни. Вторачи се в тъмните сенки под очите. Огледа ужасено драскотините по врата. За нищо на света Карло не трябваше да види белезите. Разчистването на сметките трябваше да стане тихо. Внезапно. И чисто. Без предупреждения. Без предисловия. И без следи.

Флора огледа отпуснатите си рамене, разпиляната коса, осеяната със синини плът. Карло не трябваше да пристига. Нито днес, нито утре, нито когато и да било. Съпругът ѝ държеше заключен в куфарчето си своя малък магnum. Точно в този момент оръжието би представлявало ужасна заплаха, ако попаднеше в нейните ръце.

Флора сбръчка вежди. Съществуваха по-жестоко наказание от един куршум в гърба. Тя стисна челюсти. Бруно трябваше да страда. Да изгуби почвата под краката си. Да се влачи по корем. Да вие от безпомощност. Да моли за милост.

Флора се изправи и дръпна рязко вратата на гардероба. Отмъщението трябваше да е съвършено. Обмислено до най-незначителната подробност. Предварително разиграно в съзнанието ѝ. И безупречно осъществено.

Тя издърпа от закачалката бяла сатенена блуза с дълъг ръкав. Като начало се налагаше никой да не заподозре, че в душата ѝ зрее зловещ план. Затова не трябваше да изневерява на навиците си. Всяка промяна в поведението ѝ би събудила подозрения.

Флора закопча старателно блузата. Първата стъпка беше да прикрие белезите от насилие по тялото си. Втората — нито за миг да не забравя за тях. Тя обу широк панталон, нахлузи ниски обувки и пусна буйната червеникава коса да пада свободно от двете страни на лицето. Огледа изпитателно образа си в огледалото. Преживяното бе сложило отпечатъка си не само върху тялото ѝ. Бе насадило горест в погледа ѝ. Бе наслоило тъга в усмивката ѝ. Бе прогорило всяко ъгълче от съзнанието ѝ.

Флора затвори леко вратата на апартамента и заслиза безшумно по стълбите.

— Тази жена е виновна за всичко... — Извисилият се в истеричен фалцет глас на Рамона я удари в гърба. Флора извърна бавно глава.

Годеницата издържа погледа ѝ. След това насочи дебелия си показалец към лицето ѝ.

— Откакто тя се появи, Бруно започна да пие. Да се държи грубо. Да пренебрегва приятелите си.

Дон Касио изгледа смаяно дъщеря си. Усмихна се неловко и потърси разбиране в погледа на жената, която обхванатата от неукротим пристъп на ярост Рамона обвиняваше във всички земни грехове.

— Моля да извините моето слънчице. Рамона е дълбоко разстроена. Бруно не се е прибрал тази нощ. Какви ли не мисли се въртят в главата на малкото ми момиче...

Дон Касио се загледа в земята.

— Дъщеря ми си представя, че му се е случило нещо лошо... — изрече глухо той.

„Лошото тепърва предстои...“ — помисли си Флора и измери от глава до пети годеницата. Дон Касио забеляза гневните пламъчета в погледа на госпожата и побърза да потуши яростта ѝ:

— Моето слънчице се притеснява, че Бруно е отпрашил към града. Тревожи се да не се е случило нещо по пътя. Вчера цял ден се е наливал с текила.

Изведнъж лицето на Флора се просветли. Чертите ѝ изгубиха нервната напрегнатост. По бледите ѝ устни пропълзя усмивка.

Ако мерзавецът Бруно лежеше мъртъв в някоя морга, нямаше да се налага самата тя да си цапа ръцете. Тази мисъл вля в душата ѝ успокоение. Флора придърпа яката на блузата. Съществувахе вероятност случайността да е свършила мръсната работа вместо нея.

Тя огледа без капка съчувствие давецата се в хлипове Рамона. След това обърна хладнокръвно гръб и закрачи към ресторанта.

* * *

Усещането, което я владееше, ѝ беше непознато. Съзнанието ѝ се давеше в океан от безразличие. Гневът се бе притаил в дебрите на душата ѝ. Бушуващата непримиримост бе приспана от тайната надежда, че Бруно е получил вече онова, което му се полагаше.

— Самотните вечери карат хората да осъзнаят, че са пропилили възможността да се позабавляват...

Флора огледа с вял интерес изникналия пред нея Фабрицио.

— Пропуснатата възможност често пъти е само спестено разочарование... — отвърна глухо тя.

Спасителят се взря в лицето ѝ. Флора Леони имаше тяло на морска сирена. Разхождаше се из комплекса изкусително разголена. Пристъпваше гордо. Приковаваше всички погледи. Фабрицио примига. Видът ѝ в момента издаваше стряскащо несъответствие с представата, която тази жена създаваше за себе си.

— Пристигането на съпруга ви ли е причината да закусвате в този целомъдрен вид?

Флора не схвана шегата. По всичко личеше, че мислите ѝ препускат в друга посока.

— Явно днес сте решили да ме лишите от удоволствието да съзерцавам как се излежавате на плажа...

Флора въздъхна.

— Курортът гъмжи от хлапачки, които на драго сърце ще ви осигурят това зрелище... — Тя направи опит да отмине, но Фабрицио препречи пътя ѝ.

— Накъде сте се запътили?

Флора изгледа недоволно мускулестия здравеняк.

— Смятам да изпия един коктейл на бара. Виждате ли нещо лошо в това?

— Виждам, че някой се е погрижил да помрачи настроението ви...

— Привиждат ви се несъществуващи неща. Чувствам се прекрасно.

Спасителят се взря изпитателно в чертите ѝ:

— Сигурна ли сте, че не искате да ми доверите какво точно се е случило? — Фабрицио огледа бледите ѝ страни, отмести поглед към драскотината върху лявата буза, след това се взря в изгубилите цвета си устни.

Жената пред него нямаше нищо общо с красавицата, с която бе вечерял. Онази беше жизнена, искрена, словоохотлива. Тази тук изглеждаше ранена.

Флора долови пронизателната настойчивост, с която я изучаваше спасителят. След това се постара да разпръсне подозренията му:

— Не успях да мигна през цялата нощ. Вероятно онова ужасно пълнолуние е причината. Нуждая се от здрава порция сън — размаха ръка тя.

„Нуждаеш се от здрава порция внимание, скъпа“, помисли си Фабрицио, но само се усмихна подкупващо.

— Искате ли да закусим заедно? — предложи ведро той. Флора поклати глава.

— Изпитвам натрапчива необходимост да прекарам няколко часа, отдадена на празните си мисли...

— Празните мисли пълнят главата на човек с опасни намерения...

Флора трепна. Налагаше се да е по-предпазлива. След като бе успяла да породи подозрения у първия срещнат, значи, не бе прикрила добре болката си. Раните си. Гнева си.

Фабрицио протегна ръка и посочи чадърите на бара.

— Настанете се удобно. Ще ви донеса кафе.

Флора въздъхна. Мъже, които се грижат за всичко. Които отгатват желанията ти и ги задоволяват на секундата. Които са щедри на обещания, внимание и грижи, докато не попаднеш под властта им.

Тя се отправи към бара. Карло Леони принадлежеше към същата категория ловци на скъпи трофеи. Беше я преследвал неуморно. Беше й дал свобода. Беше й предоставил неограничени възможности.

Флора проследи как един от пикапите, които зареждаха кухнята с провизии, зави по алеята и се отправи към изхода. Тя размаха ръка и хукна към него. Шофьорът намали скоростта.

— В града ли отивате? — попита задъхано.

Момчето кимна.

— Ще ме откарате ли? Искам да купя някои неща...

Младокът я изгледа с любопитство. След това отвори вратата.

Флора се настани на седалката до него.

— Дълго ли ще се бавите? — попита шофьорът.

— Нямам представа. — Флора се загледа в прашния криволичещ път.

— Мога да ви изчакам и да ви докарам обратно.

Флора пое дълбока глътка въздух.

— Много сте мил, но ще намеря начин да се прибера сама — отвърна сухо тя.

— След час ще съм пред кафенето в края на града. Ако все пак решите да се възползвате от услугите ми, съм на ваше разположение...

Флора кимна. Днес бе решила да се възползва единствено от услугите на инстинкта си. И да бъде на разположение само на своята бродеща сред хаоса на мислите си личност.

13.

Флора усети възбудата от срещата с един нов свят, който до този миг не бе подозирала, че съществува. По тесните калдъръмени улички на малкия крайбрежен град се нижеха тълпи от безгрижни летовници, които оглеждаха с интерес витрините със сувенири, усмихваха се дружелюбно на момчетата, които ги канеха да опитат специалитетите в ресторантите, надничаха в избите с вино, ядяха сладкиши с мед и купуваха сламени шапки, пъстри шалове и бижута с корали.

Флора се настани на маса пред малка сладкарничка, от която се носеше аромат на канела. Поръча кафе с джинджифил и се отпусна в дълбокия плетен стол. Почувства, че я завладява безмерно спокойствие. Даде си сметка, че самотата също може да е приятна. Да дарява покой. И да отмива наслояванията от ненужни терзания, разрушителни желаниа и пагубни страсти.

Флора кръстоса крака. Край нея се влачеше върволица от непознати лица. Кръжаха унесени в леност погледи. Прелиташе любовен шепот.

Тя улови настойчивия поглед на елегантен мъж, който пиеше уиски на съседната маса. Непознатият вдигна чашата си и я поздрави с жест, в който пролича недвусмислена покана. За запознанство. За мимолетен флирт. За кратка хотелска авантюра.

Флора сведе поглед. Обожаваше да се прави, че не забелязва мъжете, които всячески се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Годиците зад гърба ѝ я бяха научили, че не от всеки напорист ухажор става добър любовник. Нито всеки любовник би се справил успешно в ролята на съпруг. Тя вдигна очи и зърна открехнатата врата на малък каменен храм. Тъмнината, която се процеждаше през пролуката, пробуди интереса ѝ. Приласка я. Притегли я неустоймо. Флора допи кафето и се изправи. Въпреки болката, която разкъсваше тялото ѝ, тя тръгна уверено по калдъръма. Усети забития в гърба си поглед на непознатия.

Застана на прага и надникна предпазливо в преддверието. Бутна тежката, обкована с желязо врата. Пое дълбока глътка въздух и стъпи върху излъсканите плочи на пода.

Отвътре я лъхна хлад. Флора потрепери. Пристъпи неуверено и приседна на ръба на малка каменна пейка.

Във вътрешността на храма се стелеше мрак. Бледи разноцветни петна пълзяха по стените. Немощна струя светлина се прокрадваше през полуоткрехнатата врата и озаряваше изпитите лица на застиналите в драматични пози светци.

Флора облиза устни. Колко защитен, недосегаем за вилнеещата отвън суета може да се чувства човек сред тези студени стени, помисли си тя. Тук страховете потъваха в бездната на всепроникващо утешение. Користта линееше, задушавана от корена на всевластващо откровение. Алчността лежеше бездиханна, стъпкана от озаряващо душата милосърдие. Всички човешки пороци се давеха в океан от смирение, разкаяние и опрощение.

Флора чу шум и извърна глава. Двойка чужденци пристъпиха към каменния съд със светена вода. Жената остави цвете пред олтара. Мъжът се загледа в избелелите фрески на тавана.

Флора почувства как ледена тръпка пропълзя по тялото ѝ. Незнайна сила я тласна навън. Към хората. Глъчката. И светлината.

Тя се изправи. Обходи с поглед стените. Опипа тежката дъбова врата, дръпна обкованото с желязо дърво и стисна очи при сблъсъка със светлината.

Когато повдигна клепачи, изпита натрапчивото усещане, че навън сенките изплуват. Преследват я и тържествуват, пияни от триумфа на страха, който насаждат в сърцето ѝ.

Флора примига и направи крачка назад. Само допреди миг се чувстваше защитена. Недосегаема. Неподвластна на удари. Сега опасността стърчеше пред нея и я наблюдаваше нагло. Дръзко. И безцеремонно.

Флора извърна безпомощно глава. Във вътрешността на храма цареше утешението. Прошката. Смирението. Навън дебнеше користта. Грозното ѝ лице, скрито зад маската на красива младост, правеше опит да я заслепи. Да я заблуди. Да я покори.

Флора видя как недокоснатия от разкаянието Бруно Калгари отдели снажното си тяло от зида и тръгна към нея. Тя изпита

паническо безпокойство. Объркване. Страх. Само миг след като душата ѝ се бе отърсила от болката, насилникът пристигаше, за да ѝ причини ново страдание. Миг след като съзнанието ѝ се бе прочистило от пагубните мисли за отмъщение, мерзавецът Бруно ги насаждаше с нова сила.

Флора направи още една крачка назад. Бруно Калгари пристъпи към нея, без да отделя упорития си поглед от лицето ѝ.

Флора изпита неистово желание да изкрещи. От болка. От непримиримост. От гняв. Насилникът беше на една ръка разстояние, а никой наоколо не даваше пет пари за заплахата. Хората отминаваха безучастно. Равнодушно. Безчувствено. Някои дори се смееха.

Флора потърси спасение в храма. Гърбът ѝ се блъсна в ръба на вратата, тя изстена, тялото ѝ се преви. Спусна се към олтара с надеждата светостта на това място да спре мерзавеца. В следващия миг усети как здравата ръка на насилника сграбчи лакътя ѝ. Силното му тяло долепи гърба ѝ към студената каменна стена.

— Това, което се случи снощи, беше истинско... — Дъхът му опари ухото ѝ. — Не съм спрял да мисля за теб от мига, в който те видях. Там. На плажа. Сама в нощта...

Тя вдигна поглед и потърси състрадание в мраморните лица на мъжете, които наблюдаваха осъдително сцената. Вместо думи на разкаяние, нахалникът ѝ подхвърляше нови заблуди. Вместо с молби за прошка, негодникът я заливаше с отблъскващи лъжи.

Бруно отдели гърдите си от нейните. Виновният винаги разполага с повече доводи в своя защита от невинния. Флора го блъсна назад, опитвайки се да се отскубне от ръцете му. Но Бруно я притегли отново към себе си.

— Наел съм квартира наблизо. Бях намислил да се върна в курорта и да те доведа тук. Но ето че случайността те изпрати отново на пътя ми...

Флора почувства, че трябва да спре пороя от неискреност, който се изливаше върху нея. Низостта на този човек я цапаше. Давеше я в неистини. Омърсяваше не само тялото, но и душата ѝ.

Бруно обхвана с длани лицето ѝ. Флора съзря следите от ноктите си върху китката му. Той се приведе и докосна с устни нейните. Флора направи гримаса на отвращение. Целувката, която ѝ дари, не беше

напориста. В нея не се прокрадваше настойчивост. Нито желание за взаимност. Ласката му бе лека. Ефирна. Почти неуловима.

Този Бруно не беше насилник. Беше изкусител. И макар в близостта му да нямаше разкаяние, тя бе наситена с тиха завладяваща страст.

Флора стисна очи, опитвайки се да прогони усещането за спокойствие, което неусетно се настани в душата ѝ. Не биваше да се поддава на заблудата за отминала опасност. Нито да насажда в сърцето си увереността, че става съучастник в домогванията му.

— Тази огромна мътна луна, която изпълзя в нощта, е виновна за всичко... — Шепотът му я стресна. — Тя подлуди сетивата ми. Вля в душата ми любовен бяс... — Думите му се забиваха като стрели в съзнанието ѝ. Но някаква сила ги изтласкваше оттам като фалшиви оправдания за неппростима вина. — Чувствах се като обезумял. Като лунатик, който не е в състояние да владее мислите си. Желанията си. Страстите си.

Флора примига. Прекрасно знаеше, че думите са маски, зад които човек крие истинската същност на намеренията си. Въпреки това, те притежават изключителна сила. Способни са да раняват. Да утешават. Да внасят покой. Да сеят раздор. Да размиват. Да убиват.

Думите, които изричаше Бруно Калгари, не успяха да я накарат да повярва в разкаянието му. Флора блъсна в гърдите мъжа, който нагло се опитваше да облече вината си в безкористност. Отскубна се от ръцете му и хукна навън.

Тича дълго, без да си поема дъх. Спря, едва когато забеляза, че последните къщи са останали зад гърба ѝ.

Флора огледа притихналата околност. Наоколо се стелеше тишина. Пустота. И безвремие.

Тя закрачи бавно край безлюдните градини.

Бруно Калгари проследи фигурата на бегълката. Флора Леони беше живото доказателство, че жените не искат от един мъж само пари. Искат любов, нежност, внимание, вяност. И всичко това, гарнирано с много пари.

Той се усмихна. Беше в състояние да ѝ даде всичко. С изключение на парите. Флора сама щеше да му помогне да спечели и тях. А след това щеше да я потопи в онова море от охолство, сред

което всяка жена се чувства единствена. Незаменима. И безпаметно щастлива.

14.

Флора забеляза малка автобусна спирка и се устреми натам. Изкорубената пейка и килнатият от ветровете навес бяха недвусмислен знак, че няма да ѝ се налага да върви с часове по безкрайния криволичещ път. Да диша обгръщащия я като вихрушка прахоляк. И да излага изтерзаната си плът на безмилостните лъчи на слънцето.

Тя се вторачи в очуканата табела. Върху изкривения къс метал нямаше никакви означения кога точно минава автобусът. Не беше изключено мястото да е забравена спирка от друга епоха.

Флора приседна на ръба на пейката. Почувства се като човек, напразно чакащ спасение. Загледа се в разстилащото се пред погледа ѝ зелено безбрежие. Можеше да се върне и да вземе такси. Или да изчака търпеливо случайността да ѝ изпрати отзивчив пътник, който да я откара в комплекса.

Тя се приведе напред и огледа пустеещия път. Вероятността в края на виещата се жълтеникава ивица да се зададе кабриолетът на мерзавеца Калгари я изпълни с безпокойство. Изправи се, прибра разпиляната коса и закрачи по посока на вилите.

Все някога щеше да преодолее проклетото разстояние. След час, два или три щеше да е в апартамента си.

Флора разкопча горните копчета на блузата. Тук нямаше кой да види белезите ѝ. Тя облиза устни. Усети по тях странен вкус. На мъжко желание. На страст. На вина. Флора избърса с настървение следите на негодника, който предишната нощ брутално я бе обладал.

Насилникът бе оставил отпечатъка си върху всяка частица от тялото ѝ. Самата тя нямаше представа от кого се страхува повече. От злосторника Бруно. Или от изкусителя Калгари.

Флора тръсна глава. И двамата бяха опасни. Подвластни на низки и необуздани страсти. Заслепени от пагубни амбиции. Непоколетими в желанието си да се доберат до онова, към което са се устремили. Без да подбират средствата. Без да мислят за последствията. Без да се интересуват от пораженията.

Флора спря и се послуша. До слуха ѝ долетя бръмченето на мотор. Мисълта, че само след миг ще се изправи отново очи в очи с нахалника Калгари, я накара да стисне юмруци.

Би предпочела да издъхне на този безлюден път, но нямаше да разреши на злодея да се прави на спасител.

Тя чу приближаването на автомобила. Ноктите ѝ се забиха в разкървавените длани.

— Пеша ли сте намислили да стигнете до курорта?

Флора примига и извърна глава. Зърна в очертанята на прозореца зачервеното лице на младежа, който я бе откарал в града.

Момчето отвори вратата и Флора се настани до него.

— Нищо ли не купихте? — попита то, оглеждайки озадачено спътницата си.

Флора поклати глава.

— Хареса ли ви градът?

Флора въздъхна. И най-вълшебното място на света губеше очарованието си, когато на него се подвизаваше мизерникът Калгари. Тя се загледа в безбрежието от зеленина, което се разстла пред погледа ѝ. Повечето хора не се взират в грешките си, защото знаят, че не само няма да ги поправят, но и ще ги повторят. Не трябваше да се доверява на лицемерната настоятелност на красавеца Бруно да заличи вината си. И да я замени с фалшива искреност. С чувства, накиснати в корист.

Флора видя как пикапът премина през високата желязна врата и зави по алеята. Младежът я остави пред вилата. Тя изкачи стълбите и нахлу в апартамента. Захвърли дрехите и се отправи към банята.

Когато се изправи пред огледалото, се сблъска отново с грозните белези от насилието. Флора отстъпи назад. Пътуването ѝ бе помогнало да загърби за кратко зреещия план за отмъщение. Да се освободи от нетърпението да види виновника наказан. Смазан от угризения. Гърчещ се в спазми на разкъсващо разкаяние.

Флора напълни ваната и се отпусна в горещата вода. Силният човек търси решения. Слабият — оправдания. Не трябваше да се отказва от намеренията си. Бруно трябваше да бъде смазан. Стъпкан. Лишен от правото да се защитава. Тя притвори очи.

Налагаше се да обмисли кога да действа. Къде да нанесе удара. И как да извърши акта на отмъщението. Предстоеше ѝ да намери и

оръжието, което щеше да помогне на справедливостта да възтържествува.

15.

На площадката край басейна група младежи се поклащаха в ритъма на лениво реге. Разгърдени момчета със снажни тела наливаха коктейли и ги поднасяха на зажаднелите за вечерни емоции летовници. Флора се запъти към маса далече от светлините. В мига, в който издърпа стола, някакъв красавец сграбчи ръката ѝ и я повлече към дансинга.

Момчето беше младо. Жадуваше за глътка нощно приключение. Флора поклати глава, но младокът не ѝ разреши да се откаже от изживяването.

Тя почувства как нещо в нея се счупи. Някаква бариера падна и се разби на парчета. Из тялото ѝ закипя позабравена страст. Лумна неутолена жажда за разкрепостеност. За свобода. За безгрижие.

Флора усети как мелодията отми от съзнанието ѝ тежестта на мислите, които я терзаеха. Притиснати от страха правим също толкова грешки, колкото и отдадени на сляпата решимост, каза си тя и се усмихна на момчето, което стискаше ръката ѝ. Флора се завъртя на пръсти.

Лятото беше сезонът на страстите. На необузданите желания. На безразсъдството. На грешките. На неосъзнатите вини. На покълващата нежност. На срещите. И на разделите.

Последните акорди изтръгнаха от гърлата на танцуващите вик на разочарование. Повечето насядаха около масите. Красавецът, който продължаваше да държи ръката ѝ, я покани при приятелите си. Флора отказа със смях.

Нямаше никаква работа при тези млади, неразумни, отдадени на лятна лудост хора. Тя се отправи към масата в сенките. Над брега се разнесоха звуците на позабравен блус. Флора се усмихна.

Лятото беше времето, когато човек или става заложник на старите си спомени, или създава нови. Вихрени. Живи. Цветни. Незаличими. Тя се загледа в двойките върху дансинга. В този миг нечий здрави пръсти се забиха в китката ѝ.

— Каня ви на танц, госпожо...

Флора сбръчка вежди. Вгледа се в суровото лице на мъжа, който я наблюдаваше нагло. Разпозна веднага тези изсечени черти без намек за благородство. Издълженият остър нос. И безцветните, вторачени в лицето ѝ очи.

Селянинът с колелото, когото бе срещнала на пътя. Човекът, от когото избяга предишната вечер, преди да попадне в лапите на Калгари. Тя отскубна ръката си и изрече презрително:

— Съжалявам, но не танцувам...

Онзи се засмя ехидно.

— Зная какво правиш, когато не танцуваш...

Намекът беше прекалено груб, за да го отмине. Флора задиша учестено.

— Видях с очите си как снощи се отдаде на кратко удоволствие. Там, на плажа. В тъмното. С негодника Калгари...

Флора почувства как кръвта нахлу в главата ѝ. Онзи сграбчи отново китката ѝ.

— Ако си мила и отзивчива, съпругът ти никога няма да узнае за дребното ти прегрешение. Всичко ще се размине с един кратък танц. Там, в стаята ми... — Непознатият посочи с глава по посока на редицата бунгала, където живееше персоналът.

Флора задиша тежко.

— Ако обаче решиш да си опърничава, не само Карло Леони, но и всички клюкарски издания ще узнаят за страстта ти към младите мъже...

Плесницата изплющя върху мършавата буза на нахалника. В погледа на непознатия проблесна ярост.

— Наясно ли си кого се опитваш да изнудваш, нещастнико? — изсъска Флора.

Наглото изражение върху лицето на селянина се смени с неприкрита враждебност.

— Ако ти не платиш за мълчанието ми, съпругът ти ще го направи... — Мъжът срещу нея се ухили неприятно. — Прекрасно зная кой е Карло Леони. Мога да се обзаложа, че няма да изпада в дребнавости, когато се налага да спаси позацапаната чест на любимата си съпруга.

Флора вдигна ръка, за да издере очите на този безскрупулен тип, но преди да забие ноктите си, главата на непознатия отхвъркна встрани. Тя усети, че се е освободила от желязната хватка на грубите му ръце.

Събитията в следващите няколко секунди се развиха мълниеносно. Нечий здрав юмрук се стовари безмилостно върху противната физиономия на изнудвача. Флора чу писък. От окото на нахалника рукна кръв. Незнайно откъде пред нея изникна Бруно Калгари. Той се прицели отново, замахна и нанесе втори удар върху разкъравеното чело на негодника.

Наоколо избухнаха викове. Отнякъде долетя Рамона. Годеницата се опита да откаже любимия си от намерението да обезобрази лицето на проснатия върху земята селянин, но Бруно я блъсна грубо. Дъщерята на дон Касио полетя към зида. Удари рамото си и се строполи върху плочите. Красавецът, който само преди няколко минути бе танцувал с Флора, също се хвърли напред. Опита се да спре освирепелия Бруно, но Калгари го прогони със свиреп удар в корема. Момчето се преви. Флора огледа ужасено пораженията.

Бруно заби пръсти в окървавения врат на изнудвача. Флора видя как очите на онзи се изцъклиха. Негодникът започна да се дави в хрипове.

Тя усети нечия ръка върху талията си и извърна рязко глава. Фабрицио я задърпа по алеята.

— След малко ще долетят ченгетата — прошепна спасителят. — Не е разумно да стоите тук...

Флора отскубна лакътя си и се върна назад. Ченгетата не я интересуваха. Нито скандалът, който щеше да избухне. Някой трябваше да спре изпадналия в ярост Бруно. Нещастникът в ръцете му дишаше с усилие. От окото му капеше кръв. Върху челото зееше разтворена рана.

Ако полицаите бяха вече на път, съвсем скоро Калгари щеше да се окаже зад решетките. Тя се спусна напред и се вкопчи в ръката на танцьора. Той извърна глава и я изгледа равнодушно. С празен поглед. Сякаш я виждаше за първи път.

— Не си цапай ръцете с това нищожество — изрече задъхано Флора и задърпа Бруно към мястото, където Рамона оглеждаше ожулените си колене.

Калгари пусна негодника и избърса ръце в панталона си.

— Този път ще те оставя жив. Но следващия ще съм безпощаден... — Той придърпа краищата на сакото, с което след минути трябваше да излезе на сцената.

Бруно огледа безстрастно свитата върху плочите Рамона. Отмести очи към ужасеното лице на Флора. Погледът му премина през тълпата от любопитни. И се закова в тъмното. Танцорът закрочи по пътеката.

Флора чу воя на полицейската кола. Фабрицио я поведе към вилата. Нареди ѝ да не подава глава навън.

Тя облегна гръб върху стената. Всеки миг пазителите на реда щяха да задумкат по вратата. Бруно беше порядъчно пьян и едва ли щеше да се измъкне невредим.

Флора се спусна към прозореца и повдигна пердето. Двама от полицаите вече разговаряха с бармана. Около тях се бе скупчила група от любопитни. Флора видя как Фабрицио разбута летовниците и застана пред по-възрастния от пазителите на реда. Обясни нещо, сочейки по посока на бунгалата.

Полицаят се запъти натам. Спасителят закрочи до него. Тълпата се заниза след тях.

Човекът с униформата почука настойчиво. Изчака няколко секунди, след това надникна през прозореца.

Негодникът, който се бе опитал да я изнудва, си бе плюл на петите.

Флора пусна пердето. Така или иначе, нямаше да му се размине. Тя започна да разкопчава дрехите и ги захвърли с погнуса на пода. Напълни ваната и се отпусна в топлата вода. В следващия миг до слуха ѝ долетяха три мощни равномерни удара, които разтресоха външната врата.

16.

Думкането се повтори и стана още по-напористо. Момчетата, които се грижеха за реда в района, нямаха търпение да изяснят подробностите около инцидента.

Флора издърпа от стената дълъг халат и зашляпа с босите си крака към вратата. Завърза колана и прибра назад мокрите кичури коса. Посегна към дръжката, но в следващия миг отдръпна ужасено ръката си.

— Флора, отвори! — Гласът отвън я накара да отстъпи назад. Тя се огледа безпомощно. Изведнъж се почувства в капан. Затворена между четири стени. Набутана в клетка. Изправена срещу дебнеща опасност.

Флора напрегна слух. Не долови звук, глас или шум. Усети как сърцето заблъска гърдите ѝ. Най-съкровено то ѝ желание беше натрапникът да се разкара. Да не виси пред вратата ѝ. Да не привлича вниманието на ченгетата.

— Флорааа! Ако не отвориш, цяла нощ ще вися под прозореца и ще крещя името ти! — Флора се спусна към терасата. Закова уморените си очи във фигурата на мъжа, който стоеше отвън и не откъсваше поглед от петното светлина, което се процеждаше през стъклото. Тя издърпа балконската врата. Пристъпи неуверено и се надвеси над перилата.

— Прибирай се, Бруно!

— Отвори! — настоя мъжът в храстите.

Флора огледа ужасено тъмнеещите прозорци на съседните вили.

— Ченгетата още се въртят наоколо. Какво искаш? Да те приберат ли?

— Ченгетата спокойно могат да вървят по дяволите... — Гласът на Бруно разпори тишината. Флора прехапа устни.

— Помоли Рамона да ти свари кафе и легни да се напиш — прошепна с упорство тя.

Мъжът отдолу разпери ръце.

— На Рамона също ѝ дойде времето да я вземат мътните...

Флора хвърли неспокоен поглед към вилата, в която живееха годеницата и почтеният дон Касио.

— Прибери се, Бруно! — Флора видя как мъжът под балкона залитна, подпря рамо върху зида, откъсна цвят от олеандровия храст и се усмихна нехайно.

Калгари хвърли последен поглед към жената на терасата и закрачи по алеята. Флора въздъхна с облекчение. Затвори плътно балконската врата, дръпна завесата и стъпи върху студените плочи на банята. В следващия миг се сблъска с отражението си в огледалото.

Имаше вид на жена, претърпяла катастрофа. Лицето ѝ бе бледо, страдалческо и изпито. Очите гледаха трескаво. Устните бяха изгубили цвета си. Косите стърчаха разпилени.

Флора пристъпи към ваната, но внезапен удар разтrese отново външната врата. Тя извърна ужасено глава.

— Ако не отвориш, ще остана да спя на стълбището като бездомно псе...

Флора стисна дланите си в юмруци. Скандалът набираше скорост. На сутринта хората от съседните вили щяха да намерят пияния Бруно да се въргаля пред прага на апартамента ѝ. Тя зарови из съзнанието си с надеждата да измисли някакъв много убедителен довод, с който да го отпрати.

— Не ме принуждавай да извикам охраната, Бруно... — Флора облегна гръб върху стената. За цялата тази безумна ситуация беше виновен Карло. Ако съпругът ѝ бе проявил добрината да пристигне навреме, нито една от бедите нямаше да я връхлети.

— Няма да си тръгна, докато не ти доверя защо съм дошъл...

Флора въздъхна отегчено.

— Не искам да чувам нито дума от лъжите ти — отвърна троснато тя.

— Отвори, красавице! — Бруно задумка отново. Ударите отекнаха в напрегнатата тишина.

Флора отблъсна тялото си от стената. Протегна ръка и натисна дръжката. Калгари нахлу и я избута от прага. Блъсна вратата, подаде ѝ цветето и се спусна към хладилника. Извади бутилка вино и наля пълна чаша. Отпи и огледа със светнал поглед жената пред себе си.

Флора загърна хавлията около гърдите си.

— Дошъл съм да ти кажа нещо важно... — Неканеният гост вдигна чашата и изпи съдържанието до дъно. Пусна шумно стъклото върху полираната повърхност и заби мътните си очи в лицето на домакинята. Флора издържа погледа му.

— Не можеш да измиеш с думи онова, което направи с гнусната си постъпка...

Категоричността на уверението го накара да трепне. Бруно остана няколко секунди неподвижен. След това тръсна глава и пристъпи към нея.

Флора направи крачка назад. Гърбът ѝ опря в студената стена.

Калгари постави топлатата си длан върху бузата ѝ.

— Онова, което се случи в шатрата, беше истинско... — прошепна съвсем близо до ухото ѝ.

Флора усети, че диша с усилие.

— Разбира се, че беше истинско. Няма нищо по-неопровержимо от един грозен акт на насилие.

— Искрахме го и двамата...

Тя блъсна ръката му.

— Нелепо е да се опитваш да ме направиш свой съучастник... — Флора бутна Бруно в гърдите и се отпрати към прозореца. Облегна длани върху перваза и изрече през зъби:

— Съвсем скоро ще усетиш горчивия вкус на наказанието. Ще страдаш, Бруно. Ще изгубиш всичко. Ще се влачиш безпомощно. Ще виеш от болка. Ще молиш за милост. Няма да ти спестя нито едно унижение. Нито едно терзание. Нито едно страдание.

— Ще страдам единствено, ако ме отблъснеш. Ако ме държиш далече от себе си. Ако не ми разрешиш да ти даря любовта си...

Флора поклати глава.

— Безочieto ти няма граници...

Бруно пристъпи към нея.

— В състояние си да ми причиниш най-голямата болка на света. Но не по начина, по който си представяш. Не давам пет пари каква ще е съдбата ми оттук нататък. Единственият ми страх е, че можеш да избягаш. Да се скриеш. Да ме лишиш от удоволствието да те съзерцавам. Това би ме смазало. Би ме завлякло на дъното. Би ме убило. — В налетите с кръв очи на късния гост проблесна зъл пламък.

Флора сбръчка вежди.

— Ти си най-големият подлец, лицемер и негодник, когото съм срещала. Чух с ушите си как изповяда користния си замисъл пред твоята любима Рамона. Очакваш някой да ти даде билет за рая. Да ти отвори вратите към успеха. Това, което не си проумял е, че израстваш, когато стъпваш на собствените си крака. Не върху раменете на друг.

— Нищо не си разбрала, красавице... — Бруно издърпа вратовръзката и я захвърли върху дивана. — Рамона е една малка глупачка. От години се влачи по петите ми. Представя си, че е щастлива, щом старецът ѝ осигурява по няколко минути мизерна известност върху импровизираните сцени на летните курорти.

Бруно заби поглед в пода.

— Рамона не мечтае — изрече глухо той. — Не преследва възвишени цели. Няма смислени стремежи. С нея не съм в състояние да летя. Обречен съм единствено да пълзя...

Флора пое дълбока глътка въздух. Мъжът срещу нея беше живото доказателство, че когато човек обича някого, не забелязва недостатъците му. Когато не обича, забелязва само тях. Бруно се бе вторачил в слабостите на любимата си и съзираше в нейно лице единствено пречка. Тежест, която го дърпа надолу. Въжета, които задушават амбициите му.

— Една от най-опасните комбинации в този живот е съчетанието между амбиции и посредственост. Рамона олицетворява именно това отблъскващо единство — между необуздания стремеж и ограничените възможности. — Калгари повдигна завесата и огледа тъмнината отвън.

Флора заби поглед в широкия му гръб. Мъжете търсят в една жена това, което не могат да получат от друга. Докато жените искат от един мъж онова, което са свикнали да получават от друг.

— На хората, които обичаме, пришиваме крила, не ковим вериги — изрече със стаена тъга в гласа тя. Бруно извърна рязко тялото си.

— Не съществуват неща, които една жена не може да даде на един мъж. Съществуват само такива, които не иска да му даде. Ти, красавице, ще ми помогнеш да се измъкна от лабиринта, в който се лутам...

Флора отвори уста да разпръсне заблудите му, но Калгари размаха ръка.

— Съпругът ти може да е фрашкан с пари и думата му да отваря всяка врата, но той не ме интересува. Вълнуваш ме единствено ти... —

Натрапникът посегна към бутилката и напълни отново чашата. — Ти ще ме научиш да летя. С теб ще изживея най-красивия полет на мечтите си. Ти си единствената жена на тази земя, която е в състояние да ме преобрази. Да пробуди поривите ми. Да ме подтикне да разчупя рамките на мизерното си съществуване. И знаеш ли защо никоя друга не е в състояние да направи това? — Той отпи разточителна глътка. — Знаеш, разбира се. Защото съм влюбен в теб. Един мъж се чувства окрилен, когато обича до полуда. А аз, красавице, не съм преставал да мисля за теб от мига, в който те видях.

Флора почувства, че се задъхва от негодувание:

— Това, което направи в шатрата, е най-красноречивият израз на твоето жалко влюбване... — Лицето ѝ се изкриви в гримаса на отвращение. Погледът на пияния Бруно стана суров.

— Исках да усетя, че си моя. Да оставя отпечатъка си върху тялото ти. Върху мислите ти. Нелепо е да вярваш, че съм имал намерение да те нараня...

Флора размаха ръце.

— Остави мръсните си отпечатъци не само върху тялото ми, но и в душата ми. Не зная дали някога ще съумея да изчистя следите оттам...

Бруно промуши топлатата си длан между мокрите ѝ къдрици.

— Аз ще залича спомена от предишната нощ. Ще го заменя с нов. Красив и вихрен — прошепна той. — Няма жена, която би устояла на постоянния изблик на нежност. На искреност. На любов.

Флора вирна глава:

— Наистина ли имам вид на наивница? Какво си представяш? Че ще захая накиснатата в лъжи стръв, която ми подхвърляш?

— Имаш вид на неземно създание, Флора Леони. На покорителка на сърца. На повелителка на желания. Няма по-красива жена от онази, която е повярвала в любовта...

Бруно се усмихна замечтано.

— Заплени душата ми от първия миг. Заслепи ме. Завладя мислите ми. Доби власт над волята ми.

— Престани да ме заливаш с лицемерието си, Бруно! — Флора изпита непреодолимо желание да го накара да млъкне. — Време е да си вървиш...

Неканеният гост завъртя чашата между пръстите си.

— Преследването на целите е най-безсмисленото нещо, ако човек няма с кого да сподели радостта от победата. С теб ще изживея триумфа на мечтите си, красавице. — Той се приведе леко и я целуна бавно, нежно и разточително по разтворените от изненада устни.

Калгари я приласка към себе си. В ласката му нямаше страст, нетърпение или упорство. Прозираше единствено желанието да задържи мига.

Флора си даде сметка, че трябва да го отблъсне. Но някаква незнайна сила я държеше в плен на признанията му и не ѝ разрешаваше да помръдне.

— Слабият човек заради любовта си е готов да се откаже от всичко. Силният в името на любовта си е решен да постигне всичко. С теб се чувствам решителен. Непокoleбим. Непобедим. И докато си до мен, никой не може да ми отнеме тази сила. — Бруно отдели влажните си устни от ухото ѝ. Обърна гръб и се отпусна в мекото канапе.

Флора почувства, че я връхлита нов прилив на гняв.

— Не можеш да останеш тук! — Тя се спусна към него и разтърси раменете му.

— Ужасно съм уморен. И искам да остана. Не само тази нощ, а завинаги. Искам да съм част от живота ти. Да имам свое място в сърцето ти. Да населявам мислите ти. Да обитавам сънищата ти... — Той отпусна глава назад и притвори очи. Флора се огледа безпомощно.

— Не е изключено ченгетата да душат наоколо. Карло също може да пристигне всеки момент. А и Рамона със сигурност обикаля комплекса и те търси под дърво и камък...

По устните на Калгари пропълзя нехайна усмивка.

— Бъди така добра, кажи на всички да вървят по дяволите... — изрече с блажено спокойствие той.

Флора примига невярващо. Негодникът Калгари наистина се готвеше да прекара нощта в апартамента ѝ. А самата тя не разполагаше с нито едно разумно обяснение, което да предложи на момчетата с униформите, когато цъфнат пред вратата ѝ. Съзнанието ѝ отказваше да измисли дори някое зле скалъпено оправдание, което да представи на Карло, ако съпругът ѝ точно тази вечер реши да кацне в курорта.

Флора закрачи нервно из помещението. Бруно Калгари трябваше незабавно да напусне вилата ѝ. А всички останали, наистина, спокойно можеха да вървят по дяволите.

17.

Флора отвори очи и първото нещо, което съзря през откритата врата на спалнята, беше проснатото върху дивана тяло на натрапника. Тя напрегна паметта си, за да си обясни как негодникът се бе озовал в апартамента ѝ. В съзнанието ѝ изплува сцената с противния тип, който се опита да я изнудва. Флора стисна очи, за да прогони спомена за случката.

Тя скочи и дръпна завесата. В стаята нахлу светлина. Огледа бунгалото, където предишната вечер момчетата на реда бяха търсили виновника за побоя. Отмести очи към вилата на Рамона. След това обходи с поглед окъпаните в слънчеви лъчи алеи.

Наоколо не се забелязваше жива душа. Дори безделниците, които вечно се мотаеха край бара, се бяха изпокрили на сянка.

Флора навлече тънък сатенен халат и се отправи към банята. Спря на прага и се вгледа в спокойното лице на спящия Калгари. Беше благодарна на Карло, че не пристигна предишната вечер. Тя се взря в стрелките на часовника върху стената. Наближаваше десет. Опасността изобщо не беше отминала.

Флора се върна крачка назад и побутна рамото на неканения гост.

— Време е да се изнасяш оттук, Бруно — изрече твърдо. Мъжът върху дивана се размърда. Повдигна бавно клепачи. По устните му се разля усмивка.

— Добър ден, красавице — прошепна ласкаво той.

— Добрият ден е този, в който срещаш добри хора. А ти не принадлежиш към тази категория. — Флора го изгледа студено. Калгари продължи да се усмихва, за да покаже, че язвителността ѝ не е в състояние да го засегне.

— Нямах представа, че си толкова ранобудна...

— Наближава десет — отвърна троснато Флора.

— Развали ми изненадата. Бях намислил да изтичам до ресторанта и да ти поднеса закуската в леглото...

Флора нацупи устни в ехидна гримаса.

— Усилията ти са напразни, Бруно...

— Нищо, което бих направил за теб, не е напразно, красавице...

— Той протегна ръка и прокара пръсти по коляното ѝ. Флора усети непознатата тръпка и побърза да отдръпна крака си.

— Най-искреното ми желание е, когато изляза от ваната, да не те намеря тук...

Бруно се засмя и поклати глава.

— Най-искреното ти желание е да дойда с теб във ваната... — Той се изправи бавно и огледа помещението. — И това ще стане, красавице. Само че не тук. И не сега... — Калгари закопча ризата и потърси сакото си. — Днес съм намислил да ти предложа пиршество от удоволствия...

Флора го изгледа намръщено:

— Днес се постарай да не се мяркаш пред погледа ми.

Бруно приближи и постави длан върху бузата ѝ.

— Оттук нататък вечно ще съм пред погледа ти. Няма да излизам от мислите ти. Ще ме срещаш дори в сънищата си...

— Тук си прав. Кошмарът ще ме преследва, докато съм жива...

Бруно присви очи. Докосна синините по китките ѝ. Повдигна бавно ръка и свали с върха на показалеца мекия плат от рамото ѝ. Флора побърза да прикрие голата си гръд.

— Да — въздъхна той. — Ще ми е необходимо време, за да залича тези белези...

Той заби поглед в лицето ѝ.

— Не от тялото, а от душата ти... — Бруно се приведе и долепи устни до нейните. Целуна я леко. Нежно. Ефирно. Без страст. Почти неуловимо.

— Днес ще взема от Фабрицио моторницата. Ще те разходя до съседните брегове. Ще обядваме на някой скалист остров. А вечерта ще ти изпека миди на плажа.

Флора пое дълбока глътка въздух.

— Днес трябва да се погрижиш за собствената си кожа. Карло пристига. Ще види тези грозни белези по тялото ми. И тогава нямаш представа какво те очаква, малкия...

По лицето на Бруно пробяга обичайната небрежност, с която посрещаше всяка заплаха.

— Очакват ме много вълнуващи дни и нощи с тебе, красавице.

Флора стисна дланите си в юмруци.

— Изчезни оттук, Бруно! Който си играе с чувства, рано или късно бива сразен. Победен. Разгромен.

Мъжът срещу нея поклати глава.

— Не, красавице. С теб ще изживея триумфа на най-красивите си очаквания. — Той се усмихна с онази своя нехайна усмивка, която го превръщаше от насилник в изкусител. От натрапник — в ласкател. От негодник — в съблазнител. Караше гнева ѝ да се топи. Желанието за отмъщение да потъва в бездна от забрава и опрощение.

Бруно посегна към дръжката. Флора стъпи върху ледените плочи в банята. Напрегна слух. Чу прищракането на външната врата и долепи гръб до стената.

Бруно Калгари си играеше с огъня. Тя завъртя крана. Водата заплююща във ваната.

Нахалникът си въобразяваше, че с няколко сладникави уверения ще я заблуди. Флора се усмихна тъжно. Престоят ѝ в света на славата и парите я бе научил на няколко безценни урока. Един от тях гласеше: Човек, който се доверява на всеки, рискува да изгуби вярата в себе си. А ако съществуваше нещо, на което Флора държеше повече от всичко в този живот, то това бе именно тази вяра.

* * *

Малко преди единадесет сенъора Леони вече крачеше към шатрата на Фабрицио. Бе облякла къс панталон и блуза с дълъг ръкав, която прикриваше белезите по ръцете и раменете ѝ. Стройната ѝ фигура привлече вниманието на група кибици, които се наливаха с бира на бара.

Флора отмина с ледено изражение поканата да изпие нещо освежаващо в компанията им, стъпи върху горещия пясък и надникна в шатрата на спасителя.

— Очаквах да ви видя на закуска. — Фабрицио захвърли в ъгъла половин дузина гребла. — След като не се появихте в ресторанта, притеснението се загнезди в душата ми. Реших да ви потърся в апартамента, но си помислих, че съществува вероятност съпругът ви да е пристигнал...

Флора въздъхна. Не искаше да си представя сцената как спасителят намира спящия Калгари върху канапето ѝ.

— Полицията прибра ли онзи нагъл тип? — попита с неприкрита нервност тя, оглеждайки безредието, което цареше наоколо.

— Градинарят ли? — Фабрицио изтръска ръце. — Скри се, мерзавецът. Но няма да се измъкне. Случаят тепърва ще се различава...

Флора отмести поглед към проблясващата под лъчите на слънцето морска безбрежност.

— Бих искала да взема едно кану и да се разходя... — изрече задъхано тя. Фабрицио я изгледа озадачено.

— В състояние ли сте да гребете?

— Разбира се — отвърна с укор към съмнението му тя.

— Ако можех да напусна поста си, щях да дойда с вас...

Флора размаха ръка.

— Нямам желание да пораждам нов прилив на завист у всички онези хлапачки, които те зяпат похотливо.

Фабрицио я изгледа под вежди.

— Винаги изравяте най-неубедителните доводи, за да ме отблъснете...

Флора облиза устни.

— В момента наистина се нуждая от час неприкосновена свобода...

Спасителят я измери с поглед.

— Единствената свобода, която изживяваме без ограничения, е свободата на илюзиите. — Той измъкна нова спасителна жилетка, закопча каишите пред гърдите ѝ, огледа изпитателно жената пред себе си, след това ѝ подаде тежкото гребло. Нагази във водата, избута малка островърха лодка, настани Флора върху седалката и изрече строго:

— Разполагате с двадесет минути...

Флора примига.

— Няма ли да направиш едно приятелско изключение за мен, Фабрицио? — попита умолително тя.

Спасителят закова поглед в лицето ѝ.

— За вас съм в състояние да направя много неща...

Флора се усмихна подкупващо.

— В такъв случай, не поглеждай часовника, докато не се върна...

Мъжът срещу нея присви очи, обмисляйки слабите страни на сделката.

— Вероятно се досещате, че ще поискам нещо в замяна... — Той захапа долната си устна. Флора се засмя. Този мъж беше ненаситен. Радваше се на вниманието на десетки разкрепостени момичета, но не се отказваше и от нейното. — Времето, с което пресрочите определените в правилника минути за разходка, ще го прекарате с мен. В ресторанта. На бара. Или в кратко пътешествие в морето.

Флора пое дълбока глътка въздух. Мъжете бяха непоправими изнудвачи.

— Ще вечерям с теб, Фабрицио — изрече примирено тя. Нахлупи шапката ниско над очите си и стисна греблото.

— Ще очаквам с трепет мига, в който ще се насладя на компанията ви.

Флора поклати глава. Мъжете бяха странни същества. Имаха в краката си тълпи от момичета със свободни нрави, а копнееха за жена, изтъкана от задръжки.

Тя заби с усилие върха на греблото в тъмната вода. Фабрицио погледна часовника върху ръката си.

— Не се отдалечавайте от брега. Времето е тихо, но... знае ли човек...

Флора му махна приятелски с ръка и усети как лодката се плъзна върху равната повърхност.

Прав си, приятелю, помисли си тя. Човек никога не знае. Нито може да предположи какви изненади замисля случайността. Животът е непредсказуем. Неочакван. Непредвидим. И именно в това се крие очарованието на дните.

18.

Флора се приведе ниско над коленете си, напрегна мускули и изтласка малката лодка напред.

Пред нея се разстла необятна водна пустиня. Морето се полюляваше в тиха дрямка под ярките лъчи на обедното слънце. Брегът отсреща изглеждаше далечен, каменист и неприветлив.

Флора отпусна тялото си назад и постави ръка под тила си. Слънцето заслепи погледа ѝ.

Можеше да остане тук с часове. С дни. С векове. Тишината я упояваше. Спокойствието отмиваше от тялото ѝ наслояванията от болки, белези и страх. Светлината озаряваше душата ѝ.

Флора се усмихна. Тук, далече от хорската суета, лицемерие и корист, не съществуваха терзания, съмнения и страхове. На това място душата беше гола. Рееше се над заспалото море. Прелиташе над брега. Устремяваше се към далечни, невидими и необятни висини.

Тя отпусна ръка и усети ласката на водата. Крепеше се на границата между две безбрежия. На дълбоката морска бездна. И на необятното лазурно небе. И двете можеха да я погълнат за миг. Течението беше в състояние да я повлече в дълбините. Вятърът можеше да я издигне като прашинка във въздуха. А вълните — да я захвърлят на брега.

Флора почувства как над гърдите ѝ прелетя студен полъх. Тя се изправи и огледа свода. Отвсякъде струеше светлина. Небето беше ясно, ведро и чисто.

Тя стисна греблото и в този миг морето се пробуди. Внезапно изскочила вълна блъсна лодката.

Флора усети, че я завладява безпокойство. Тя натисна греблото и се опита да обърне кануто по посока на вилите. Усилието не ѝ помогна да осъществи намерението си. Течението я завъртя в кръг.

Изведнъж наоколо притъмня. Флора вдигна тревожно очи. Издухан от вятъра облак надвисна над главата ѝ.

„Ще отмине“ — помисли си тя и заби отново греблото във внезапно потъмнялата вода. Неусетно вятърът стана по-силен. Морето забуча. Разгневи се и заблъска настървено кануто.

Флора се опита да зърне очертанията на вилите. Чадърите на плажа. Палмите. Така или иначе, Фабрицио щеше да забележи, че се бави прекалено дълго и щеше да долети с моторницата. Тя преглътна нервно. Пред очите ѝ се разстилаше обхваната от внезапна ярост морска необятност. Вълните удряха безмилостно лодката и всеки миг щяха да я преобърнат.

Флора присви очи и потърси скрит сред бушуващата вода остров. Самотно стърчаща скала. Парче земя. „Спасителният остров понякога е просто спасителна мисъл“, тръсна глава тя и измери разстоянието, което я делеше от брега. Не беше толкова опитен плувец, че да го преодолее, борейки се с гнева на това вилнеещо море.

Вятърът се усили и запищя в ушите ѝ. Облакът отлетя, но стихията довлече раздърпани тъмни късове, които покриха свода. Зловеща сянка се надвеси над брега.

Флора си даде сметка, че не бива да се оставя на произвола на вихъра. Трябваше да се съпротивлява. Да не му разреши да я захвърли във водата.

Тя с ужас забеляза как стихията завлече лодката навътре.

Вълните, които се надигаха от дълбините на разбуненото море, я обграждаха като зловеци пипала на свирепо морско чудовище. Пръските мокреха лицето, краката и дланите ѝ. Студът пропълзя по гърба ѝ. Флора почувства, че пръстите ѝ са вкочанявали. Скоро нямаше да е в състояние да стиска греблото.

Тя натисна с усилие върха в тъмната, бушуваща вода. Беше мокра до кости. Ледени струи се стичаха по лицето ѝ. Ръкавите на блузата бяха прилепнали към ръцете ѝ. Стихията вилнееше неукротимо. Сякаш зла сила пробуди всички спящи демони. Нашепна им грозна тайна и ги разгневи. Докара облаци, вихър и студ. Флора потрепери. Брегът изглеждаше безлюден. Сушата стремително се отдалечаваше от погледа ѝ.

Тя заби греблото в пенливата вода. Никой нямаше да я открие сред това разгневено море. Вълните щяха да преобърнат лодката. Леденият вятър щеше да я отнесе навътре. Щяха да я намерят след дни. Вкочанявала от студ. Безжизнена. И бездиханна.

„Какъв нелеп край!“ — помисли си тя. „Жалък и безславен.“ Флора се усмихна горчиво. Човек не е в състояние да предвиди края си. Но тя неволно бе избрала своя. Бе потеглила безразсъдно. Без посока. Без ориентир. Без надежда за връщане.

Флора изтри с длан водата, която се стичаше по лицето ѝ. В миг коварна вълна грабна греблото и го захвърли зад гърба ѝ. Флора изгледа ужасено подскачащия на повърхността спасителен прът.

Морето ѝ бе отнело и последната надежда да се пребори за спасението си. Може би оттук нататък беше най-разумно да легне на дъното на лодката и да гребе с ръце. Да се съпротивлява със зъби и нокти на стихията, която искаше да пречупи волята ѝ. Да сломи духа ѝ. Да я обезкуражи.

Флора потрепери. Притиснати от страха, правим също толкова грешки, колкото и подгонени от сляпата решимост, помисли си тя. От очите ѝ бликнаха сълзи. На безпомощност. На безсилие. На непримиримост.

Тя остави сълзите да се стичат по страните ѝ. Вятърът блъскаше изтерзаното ѝ тяло. Вълните я заливаха, мокреха и плашеха.

Флора извърна глава и в този миг съзря отчупен къс надежда. Над водата се полюляваше неясно светло петно. Тя поклати тъжно глава. На човек, изпаднал в беда, му се привиждат какви ли не неща. Невероятни. Родени от давецата се в отчаяние фантазия. Несъществуващи. Нереални.

Флора разтърка очи. Избърса сълзите, които премрежваха погледа ѝ. Дори зрението да си правеше нелепи шеги, слухът не би трябвало да ѝ изневерява. Тя чу бръмчене на мотор. Звукът стана по-отчетлив. Петното се увеличи пред разширените ѝ от изненада зеници.

Флора почувства прилив на сили. Изпъна гръб и размаха поривисто ръка. Фабрицио пристигаше да я спаси. Или някой местен рибар се прибираще в селото си и случайността го изпращаше да ѝ подаде ръка.

Моторницата летеше с бясна скорост. На крилете ѝ се носеше и надеждата. Вярата, че краят на историята не е тук. Че я очакват още светли дни. Там, в света на живите. При кипящите човешки страсти.

Флора усети, че диша през устата. Възбудата, която я завладя, повдигаше поривисто гърдите ѝ. В дробовете ѝ нахлу кислород.

Тежестта, която само допреди миг смазваше раменете ѝ, се стовари с трясък и потъна в дълбоката вода.

Моторницата беше съвсем близо. Мъжът зад кормилото не отделяше напрегнатия си поглед от лицето ѝ.

Флора усети как вълна на объркване и изненада заля мислите ѝ. Машината се завъртя. Кануто започна да се тресе. Огромни бели кръгове пяна закипяха по повърхността. Флора заби нокти в ръба на лодката.

Мъжът издърпа греблото и заби върха му в дъното, само на педя от стъпалото ѝ. След това ловко привлече лодката към моторницата.

Флора се изправи. Протегна ръка и се вкопчи в здравата длан на човека, който я наблюдаваше изпитателно. Рязкото движение разлюля кануто. Флора усети как полита към тъмната вода.

Мъжът обви с ръце талията ѝ. Флора впи пръсти във врата му. Цялото ѝ същество трепереше. От напрежение. От студ. От страх.

Мъжът я повдигна леко, притисна тялото ѝ към своето и започна да обсипва с целувки косата ѝ. Устните му докосваха лицето ѝ. Шията ѝ. Рамене ѝ.

— Ти си най-неразумното момиче, което съм срещал...

Флора се взря в очите му. Съзря в тях сълзи. На радост. На безпокойство. На облекчение.

Бруно Калгари избърса сълзите, които напиреха в очите му. Пое дълбока глътка въздух и стисна кормилото. Носът на моторницата се повдигна. Машината изрева и разпори морската бездна.

Флора се отпусна върху седалката. Загледа се в широкия му гръб. Ролята на спасителя му отиваше. Бруно Калгари беше по-убедителен в това превъплъщение, отколкото в изпълненията на бруталния тип. На циника. На нахалника. На насилника.

Флора съзря в далечината поклащащите се клони на палмите. Разтворените чадъри на плажа. Редиците от луксозни вили. Тя вдигна очи. Небето над главата ѝ беше ясно. Окъпано в лазур. Светло и приветливо.

Тя извърна глава. Тъмните буреносни облаци се бяха скупчили зад гърба ѝ. Някъде там, сред онова разгневено море, бе останала и тревогата. Там се бе спотаил и страхът, че краят е близо. Че никога повече няма да се върне в света на хората. Че няма да усети топлината на нечие тяло. Няма да зърне отново светлина. Няма да чуе плисък на

вълни. Приглушен любовен шепот. Смуцаващи признания, изповеди и разкаяния.

Флора се усмихна. Бруно Калгари я беше върнал към живота. И единствено в нейната власт беше да реши какво да прави оттук нататък с него.

19.

Бруно скочи върху нагорещения пясък. Повдигна я леко и я пусна бавно на земята. Нареди на едно от момчетата на бара да донесе чисти кърпи. Свали спасителната жилетка от гърба ѝ, загърна я в огромна хавлия и започна да разтрива раменете ѝ.

Флора усети, че трепери. Зъбите ѝ потракваха. Цялото ѝ тяло се тресеше в нервни конвулсии. Тя зърна фигурата на Фабрицио в края на алеята. Спасителят я съзря и изражението на изненада се смени с недоумение.

— Нямах представа, че сте се върнала — изрече приглушено той, взирайки се в неестествената белота, заляла страните ѝ.

Бруно спря да разтрива раменете ѝ. Извърна рязко тялото си, замахна и нанесе жесток удар в лицето на Фабрицио. Спасителят изстена, опипа челюстта си и изгледа смаяно танцьора. След това отмести поглед към нейното бледо, изпито, изплашено лице.

— Тук си, за да се грижиш за хората в морето. А не да се мотаеш из комплекса... — Бруно обгърна отново раменете ѝ. Фабрицио изгледа виновно треперещата Флора.

— Едно от момичетата на плажа се почувства зле. Наложих да го придружа до кабинета на доктора. Добре ли сте? — Той доближи до зъзнещата Флора. Бруно го блъсна грубо в гърдите.

— Разкарай се оттук! Иди да си търсиш кануто. Остана някъде там, в центъра на безкрая...

Спасителят го изгледа така, сякаш виждаше пред себе си човек, изричащ нелогични и несвързани неща. Той огледа брега. Не видя лодката и приведе глава към лицето на Флора.

— Как се върнахте? — попита с неприкрито недоумение.

— Престани да досаждаш! — изръмжа Бруно и стисна ръката на жената, която само преди минути бе спасил от свирепата ярост на вълните. След това я затегли по алеята. Фабрицио подпря длани върху гредата, която крепеше шатрата, без да откъсва поглед от двойката.

Бруно измъкна от джоба на панталона ѝ картата, отключи апартамента и нахлу в банята.

— Свали тези дрехи! — нареди той. Флора го изгледа уморено.

— Искам да остана сама... — прошепна глухо тя.

— Ще напълня ваната с гореща вода. И ще ти донеса чай с ром.

Флора въздъхна.

— Можеш ли да направиш още нещо за мен? — Почувства, че е на ръба на изтощението. Главата ѝ се въртеше. Изричаше думите с усилие.

Бруно я изгледа под вежди.

— Мога да направя всичко за теб.

Флора пое дълбока глътка въздух.

— В такъв случай, ще те помоля да стоиш далеч от мен. Поне в следващите няколко часа.

„А ако е възможно, и в следващите няколко дни. В следващите няколко години. В следващите няколко живота“ — поиска да изкрещи тя, но нямаше сили да обясни на този млад и напорист мъж, че трябва да престане да я преследва. Да я причаква. Да изскача пред нея. Да се притичва на помощ. Да я спасява.

Бруно облиза устни. Доближи и я целуна напористо. Страстно. Нетърпеливо. Сякаш с ласката си искаше да ѝ вдъхне живот. Да прогони напрежението от тялото ѝ. Да заличи мрачния спомен от преживяното.

Флора се освободи от ръцете му и започна да разкопчава бавно блузата. Бруно се загледа в уморените ѝ движения.

— Моля те, Бруно! — прошепна едва чуто тя. Той я стрелна с поглед, преливащ от недоволство и непримиримост. Натисна дръжката и изскочи навън. Флора въздъхна.

Спасението на давеците се винаги е в ръцете на случайността. А в случая оцеляването ѝ зависеше от волята на своенравни, безотговорни и непредсказуеми в действията си типове като Бруно Калгари.

Тя завъртя крана и се отпусна в горещата вода. Топлината отми напрежението от тялото ѝ. Проясни мислите ѝ. Унесе в блажена леност съзнанието ѝ.

* * *

Владееше я усещането, че е стояла така цяла вечност.

Потопена в безвремие. Безчувствена. Отдадена на празните си мисли.

Изведнъж сетивата ѝ се разбудиха. До слуха ѝ долетя рев на косачка. Флора се изправи рязко, залитна и намери опора в стената. Водата се стече по изтерзаното ѝ тяло. Тя наметна хавлията и издърпа вратата на терасата. Гледката навън я накара да отстъпи назад.

На поляната под балкона ѝ негодникът, който предишната вечер бе дръзнал да я изнудва, най-безцеремонно натискаше косачката по избуялата трева. Онзи вдигна очи. Погледите им се сблъскаха. Неговият беше суров. В нейния закипя ярост.

Тя навлече широка памучна рокля. Блъсна вратата на апартамента и се спусна по витото стълбище. Стъпи на поляната и се запъти стремително към мерзавеца.

— Не си въобразявай, че наглостта ти ще остане ненаказана... — Ревът на мотора заглуши думите ѝ. Онзи я изгледа безстрастно. Флора стисна длани в юмруци. Ако незабавно не се махнеше от това място, щеше да извърши нещо непоправимо. Беше готова да скочи и да издере очите на нахалника. Да забие нокти в белезите, които Бруно беше оставил по врата и лицето му.

— Човек трябва да води само тези войни, които е сигурен, че ще спечели, мадам — изрече безизразно градинарят. Флора почувства, че се задъхва от гняв.

Отклоненията в живота винаги бяха големи, когато липсваха ясни предупредителни знаци. Някой трябваше да се погрижи този нещастник да си получи заслуженото. В момента единственият човек, който можеше да свърши тази работа, беше самата тя.

Флора закричи към сградата, където се помещаваше администрацията. Налагаше се хората от управата на комплекса незабавно да извикат ченгетата. Момчетата, които се грижеха за реда в района, трябваше да долетят и да щракнат белезниците на този нагъл тип. А след това да го хвърлят в краката на Темида.

Флора зави покрай бялата едноетажна постройка и зърна фигурата на Фабрицио. Спасителят наблюдаваше съсредоточено през

бинокъла си плувците, които се бяха отдалечили към ограничителните възета и шамандурите. Тя обърна гръб и се запъти към изхода.

Нямаше никакво желание да се изправя очи в очи със спасителя. Да се сблъсква с въпросите му. Да му поднася подробности около случката в морето. Флора не разбра как се озова върху криволичещия селски път.

„Кажки на сърцето си какво да прави и можеш да си сигурен, че няма да те послуша“, помисли си тя. Нейното сърце беше уморено. Разбито. Смачкано до болка. Стъпкано до бездихание. Обстоятелствата бяха нанесли над него погром. Спомените от преживяното през последните дни бяха мъчителни. Налагаше се нейното бедно изтерзано сърце този път да я послуша. Самата тя трябваше да му дари искреност. Внимание. И нежност. За да го спаси. Да го утеши. Да му помогне да оцелее.

Флора усети внезапен студ. С ужас забеляза, че наоколо се е смрачило. Тя огледа притихналата околност. Отново беше сама върху този безкраен път. Отново я владееше усещането за изгубеност. Отново се луташе. Без посока. Без ориентир. Без цел.

Флора вдигна очи. Гъсти тъмни облаци прииждаха към брега. Първите ледени капки летен дъжд започнаха да удрят лицето ѝ. Тя се огледа безпомощно. Облакът бе захлупил околността. Бе скрил сияйния лик на слънцето. Бе погълнал лазурните късове небе.

Флора потърси място, където да се скрие от пороя. Бурята настъпваше неумолимо. Вятърът брулеше лицето ѝ. Стихията люлееше бясно клоните на дърветата. Късаше зрелите плодове и ги захвърляше на земята. Поваляше тревите. Вдигаше във въздуха жълтеникавата пръст. Свистеше в ушите ѝ.

Флора потрепери. Наоколо се простираха безлюдни градини.

Виеше се път, който след минути щеше да потъне в кал. Издигаха се разкошни добре заключени вили.

Тя се прислони под клоните на ниско мандариново дръвче. Отново бе излязла без телефон. Отново нямаше как да извика помощ.

Дъждът се усили. Самотна светкавица проряза небето. Някъде зад билото на планината удари гръм.

Флора опря гръб в дънера на дървото. Дъждът се лееше като из ведро. Отново бе сама. Изложена на произвола на свирепата стихия.

Тя стисна очи. Ледени струи се стекоха по страните ѝ. Вятърът брулеше тялото ѝ. Тя повдигна бавно натежалите си клепащи. Примига невярващо и почувства как устните ѝ се разтвориха от изненада.

Върху удадения в локви път бе спрял кабриолетът на Калгари. Бруно излетя от автомобила и я загърна в сакото си. Настани я на мястото отпред, бутна вратата и притича под ударите на пороя.

Един безкраен миг и двамата останаха безмълвни. Мокри до кости. Вторачени в замъгленото стъкло, по което се стичаше мътна вода.

— Мислиш ли, че вечно ще съм някъде наблизко? Че ще съумея да те опазя от всяка опасност, която изскача пред теб? — Въпросът му отприщи в съзнанието ѝ лавина от догадки. Флора се опита да си представи къде щеше да се намира в момента, ако Бруно не беше долетял с моторницата. Как ли щеше да приключи сцената на случайната среща с градинаря върху същия този безкраен път. И колко ли дълго щеше да ѝ се наложи да стои под дъжда, който блъскаше като освирепяло чудовище капака на автомобила. Чукаше с настървение по стъклата. Чупеше клоните на дърветата отвън. Отнасяше всяка надежда небето да се разведри.

Бруно завъртя ключа. Крайслерът запълзя по калния път. След няколко метра автомобилът спря.

— Не мърдай оттук! — нареди спътникът ѝ. Калгари изтича под навеса на висока желязна врата. Набра комбинацията от цифри върху устройството на стената, върна се няколко крачки назад, разпери сакото над главата на следящата с недоумение движенията му Флора, издърпа я навън и двамата връхлетяха в градината на нова двуетажна вила.

Бруно изкачи на бегом стъпалата, стискайки ръката ѝ. Флора с ужас забеляза как върху плочите под краката ѝ се образува локва.

— На кого е тази къща? — попита тя, оглеждайки високите инкрустирани тавани, пищните полилеи и тежките старинни мебели.

Бруно захвърли сакото върху най-близкия стол.

— Един приятел работи тук като охрана. От него зная комбинацията. — Той нахлу в просторна баня и отвори шкаф с чисти кърпи.

— Ще изчакаме пороят да отмине. После ще те върна в комплекса.

Флора пое дълбока глътка въздух.

— Мислил ли си какво ще обясниш, ако междувременно се върнат собствениците? Или ако автомобилът ти привлече вниманието на съседите? И те услужливо известят полицията?

Бруно размаха ръка.

— Собствениците идват тук веднъж в годината. Както сама се увери, съседни няма. А полицията в момента се е свряла на сухо и нехае за това, какво става по вилите.

Флора поклати глава.

— Могат да те обвинят за нахлуване в чужда собственост, малкия.

Калгари застана зад нея и постави пръст върху най-горното копче на роклята ѝ. Флора усети как по тялото ѝ пробяга непозната тръпка.

— Единственото, за което могат да ме обвинят, красавице, е, че съм луд по теб... — Върховете на пръстите му се плъзнаха по мократа ѝ шия. — А когато човек е влюбен, върши неща, които в очите на останалите изглеждат лудост, но в неговите собствени са най-естественото нещо на света.

— Ти не си влюбен, малкия. Ти си заслепен от амбиции. Обладан си от непреодолимото желание да се видиш успял. Прочут. Богат. — Флора почувства устните на Калгари върху слепоочието си.

— Зная, че искаш да ме накажеш, любима. Избрала си най-мъчителния начин. Като ме раниш с недоверието си... — Той прокара длан по мокротото ѝ рамо. — Не го прави, красавице! В желанието си да накажем някого, често пъти раняваме себе си.

Флора преглътна нервно. Малко мъже умееха да виждат отвъд извивките на тялото. Повечето дори не изпитваха необходимост да го правят. Външната обвивка им беше напълно достатъчна, за да задоволят самолюбието си.

Калгари започна да разкопчава бавно роклята.

— Готвиш се да ме отблъснеш, нали? Не защото си безразлична към мен. А защото си решила да ме удавиш в собствената ми вина... — Бруно издърпа с върховете на пръстите си презрамките и дрехата се свлече на пода.

— Позволи ми да съм до теб! — прошепна умолително той. — Грижата е най-красивото обяснение в любов. А и животът е толкова

кратък. Може това да е единственият ни шанс...

Флора вдигна ръце, за да прикрие голотата си.

— Шанс за какво? — извърна рязко глава тя. — За пошло изживяване наред пътя? За глътка измамна нежност в чужда къща? За оскъдна порция лъжи, поднесени щедро под формата на истини? За мизерен къс неискрена любов, изтръгнат от раздърпаните ни души?

Бруно промуши топлата си длан между мокрите ѝ къдрици.

— Всяко сърце някога е било шито. На някои с конци от спомени. На други — с мъниста от любов... — Той я приласка към себе си. — Твоето сърце, красавице, ще го обсипя с толкова нежност, че по него няма да остане нито един шев. Нито един белег от рана. Нито една драскотина от разочарование.

Флора си даде сметка, че трябва да се съпротивлява на пороя от неискреност, който се изливаше върху нея. Но шепотът на Калгари объркваше мислите ѝ. Караше я да вижда безкористност там, където цъфтяха лъжи. Излиянията му замъгляваха погледа ѝ. Признанията му приспиваха бдителността ѝ.

— Ще изтрия спомените ти и ще ти даря нови. Цветни. Вихрени. Незаличими. — Мъжът до нея докосна с устни рамото ѝ. — Понякога ще нахлувам в сърцето ти като ураган. Друг път ще пристъпвам на пръсти. Който няма смелостта да се влюби, никога няма да изживее триумфа на истинската любов... — Бруно я повдигна леко и я отнесе нанякъде. Пред погледа ѝ пробягаха непознати картини. Калгари я остави в центъра на просторна спалня с високи прозорци. Стъклата бяха затъмнени с брокатови завеси. Флора чу плющенето на дъжда, който се изливаше отвън.

Спътникът ѝ се отпусна в дълбок кожен фотьойл. Кръстоса крака и започна да оглежда тялото ѝ. Жадно. Напрегнато. Безцеремонно. Флора се опита да прикрие голата си гърд.

— Имаш вид на богиня, Флора Леони — изрече приглушено той. Флора се огледа смутено. Издърпа лежаща върху близкия стол мъжка риза. Бруно скочи и изтръгна дрехата ръцете ѝ.

— Пред мен ще стоиш разголена, красавице. — Той захвърли ризата на пода. — Открита. Без маска. Без сянка на притворство. Няма да криеш нито мислите, нито желанията, нито плътта си...

Флора примигна неспокойно. Беше неопитна в тази игра на разголване. На сляпо доверие. На отдаване. Бруно прокара пръст по

гърба ѝ. Флора потрепери. Усети топлите му длани върху раменете си. Лицето му докосна основата на шията ѝ.

Мъжът до нея вдиша с пълни гърди аромата на кожата ѝ.

— Ухаеш на дъжд — прошепна той. — На земя. На море. На луна.

Флора се усмихна.

— За теб ще остана само един забранен плод, малкия. Колкото и да протягаш ръка, никога няма да опитаеш вкуса му...

Бруно поклати глава.

— За мен ще останеш едно неустойимо изкушение, красавице. Неутолима жажда. Вечен копнеж. Стремеж. Съблазън. — Той прокара върховете на пръстите си по извивката на стегнатата ѝ гърд. Флора притвори очи. Мъжът до нея отдръпна ръката си.

— Фантазиите са прекрасно нещо, Бруно. Неприятен е сблъсъкът с действителността...

— Ти не си фантазия, Флора. Ти си най-безпрекословната реалност. Стоиш пред мен. Мога да те съзерцавам. Да те докосвам. Да ти дарявам ласките си...

Флора изви устни в снизходителна усмивка.

— Любовта не е състезание, малкия. Не е облог. Не е надбягване, препускане, прицелване. Любовта е отдаване...

— Точно така. И колкото по-голяма е дарбата на човек да обича, толкова по-красиво е чувството, което озарява душата му...

Флора си даде сметка, че мъжът пред нея е обигран играч. Говореше като човек, спечелил много любовни битки. Действаше като опитен ловец. Не трябваше да го подценява.

Бруно докосна рамото ѝ. Флора задържа въздуха в гърдите си. Устните му се спуснаха към гърба ѝ. Сърцето ѝ заби лудо. Тя задиша учестено.

— Приготвил съм си богато пиршество, красавице. Но смятам да му се насладя разточително. Ще отпивам малки глътки наслада. За да не се задавя. — Флора усети как ръката му проникна между бедрата ѝ. Бруно задържа там топлата си длан. Мъжът до нея се опияняваше от усещането, че добива власт над тялото ѝ. Че е в състояние да моделира мислите ѝ. Че е по силите му да развихря фантазиите ѝ. Че я застава да бъде смирена. Да тръпне в очакване. Да се оставя да бъде покорена.

Флора задиша тежко. Гърдите ѝ се повдигаха поривисто. Плътта ѝ потръпваше при всеки допир на пръстите му.

Бруно плъзна дланта си върху плоския ѝ корем. Очерта с бавни движения гърдите ѝ. Като скулптор, който извайва формите ѝ. Флора стисна очи. Разумът ѝ нашепваше да го отблъсне. Да сложи край на тази забранена игра. Но някакъв непознат глас, долитащ от дълбините на душата ѝ, проглушаваше сетивата ѝ. Същият този извисяващ се над разума глас я тласкаше в ръцете му.

— Ти си скъп плод, Флора. Рядко цвете, което се готви да разцъфти. Сърцето ми не ми разрешава да те откъсна, преди пъпката да се е разтворила. Преди завладяващият аромат на любовта ти да е запръскал омайните си ухания... — Бруно доближи до прозореца. Повдигна завесата и опря чело в стъклото. Постоя няколко секунди, загледан в проясняващото се небе. Направи крачка назад и издърпа с рязък жест вратата на гардероба.

Погледът му пробяга по редиците със закачалки. Той изтегли дълга тъмна рокля, огледа критично дрехата, доближи, повдигна бавно единия ѝ крак, след това другия, приплъзна плата по тялото ѝ и издърпа внимателно ципа на гърба.

По устните на Флора заигра усмивка. Повечето мъже си представяха, че изкуството се състои в умението да разсъбличаш една жена. Малцина осъзнаваха, че истинското удоволствие се крие в желанието да я обличаш.

— Утре ще върна роклята — изрече нехайно спътникът ѝ.

Флора изпита усещането, че Калгари е навлякъл върху нея нова кожа. Тази нова кожа я караше да се чувства различно. Като някоя друга. Тази някоя друга беше готова да извърши неща, които Флора Леони никога не би си разрешила.

Бруно стисна ръката ѝ и я повлече навън. Сграбчи мимоходом лежащата върху пода мокра дреха и изскочи на площадката пред къщата.

Флора с изненада установи, че стихията е отминала. По листата на дърветата се стичаха кристални капки. Цветята надничаха любопитно над избуюлата зеленина.

Бруно издърпа външната врата, настани я на предната седалка на автомобила и запали мотора. Машината изръмжа и се понесе по

осеяния с локви селски път. Крайслерът полетя в посока, обратна на вилите в комплекса. Флора примига.

Скоростта я отдалечаваше от живота, в който всеотдайно бе изпълнявала ролята на вярна съпруга. Откъсваше я от миналото ѝ. Въвличаше я в авантюра с неясен край.

Тя облиза пресъхналите си устни. Светът на чувствата е изграден от късове несигурност. Крепи се на чупливото доверие. На крехката надежда, че от тази битка човек ще излезе победител. И няма да бъде ранен. Измамен. Смазан. Сломен.

Флора притвори очи. Не всяко предателство убива. Но всяка измяна оставя белези, някои от които кървят цял живот. Тя прехапа с настървение долната си устна. Не беше готова да се довери на измамника Бруно. Но нищо не можеше да разколебае желанието ѝ да го накара да страда...

20.

Седяха в малък ресторант, стусен между стари каменни сгради. Край тях се нижеха тълпи от туристи. Бруно държеше ръката ѝ. Върху масата догаряше свещ.

Всичко наоколо напомняше декор от романтичен филм. Сцена, в която Флора участваше за първи път.

— И за мен всичко това е непознато... — Бруно сякаш разчете мислите, които притичваха през съзнанието ѝ. — И аз съм дебютант в ролята на влюбения...

Флора се усмихна. Бруно би изпълнявал убедително тази роля пред всяко нежно създание, способно да го изведе към върха.

— Не е необходимо да се давим в заблуди, малкия. Нито да насаждаме у другия илюзии...

— Лицемерно е да се правим и на безразлични. На безчувствени. На безсърдечни.

Флора се приведе над масата.

— Свикнала съм да се разминавам с разочарованията, Бруно. Да ги прескачам. Да ги заобикалям. Огорченията не ни правят по-силни. Нито по-мъдри. Правят ни по-сдържани. По-мнителни. По-несигурни. По-предпазливи.

Мъжът срещу нея се засмя.

— За нищо на света не бих допуснал да те разочаровам, красавице. Най-съкровено ми желание е да те накарам да ми се довериш. Да те спечеля. Да те завоювам единствено за себе си.

Той протегна ръка и погали зачервеното ѝ от виното и възбудата лице.

— Твоето сърце е изтъкано от страхове. От съмнения, които разяждат душата ти. От колебания, които не ти разрешават да се отдадеш на малките удоволствия в живота. Които ти пречат да дишаш с пълни гърди. Да живееш така, сякаш всеки миг е единствен. Последен. Безценен. И неповторим.

Флора въздъхна. Животът ѝ беше низ от правила. От норми. От канони. От вечни забрани, които никога не потъпкваше. Тя тръсна глава.

— Понякога да си задаваш въпроси е за предпочитане пред това, да си видял края... — изрече с горчивина тя.

— Зависи от края. Този, който съм намислил да изживеем, е щастлив. — Бруно се приведе към нея. — Никоя жена не би устояла на изкушението да участва в роман с щастлив край. Дори ти, Флора Леони, не би се отказала от тази роля.

Събеседникът ѝ отпи от виното.

— Краят често пъти е само ново начало. — Той стисна малката ѝ длан. — Единственият принцип, на който е подвластна любовта, е този на безумието. На отърсването от веригите на разума. На отдаването. Без резерви. Без задни мисли. Без страхове.

Оглушителен камбанен звън разбуди околността. Флора отброи осем равномерни удара.

— Време е да се прибирам... — прошепна задавено тя.

Бруно направи знак на момчето да донесе сметката. Загърна жената до себе си в сакото си и я привлече към гърдите си. Двамата закрачиха по тясната калдъръмена улица.

Флора усети топлината на тялото му. Онази непозната тръпка, която я нападаше всеки път, когато Бруно беше до нея, отново пропълзя в стомаха ѝ. Тя притвори очи.

Наоколо се нижеха тълпи от непознати лица, които никога повече нямаше да срещне. Прелиташе шепот. Изригнаха смехове. Въпреки това, тя се чувстваше удивително сама с този млад мъж, който се опитваше да насади в съзнанието ѝ заблудата, че е искрен. Да я убеди, че това, което се случва в момента, е част от ненаписан житейски сценарий, който ще има продължение.

Бруно блъсна малка желязна врата и я поведе по тясно каменно стълбище. Ръцете му притискаха тялото ѝ. Дъхът му пареше страната ѝ.

Той я въведе в сумрачна мансарда и без да я освобождава от прегръдката си, смъкна сакото от раменете ѝ. Пръстите му издърпаха трескаво ципа на роклята.

Флора забеляза в дъното на помещението петно приглушена светлина. Бледият лъч заигра пред погледа ѝ като сигнал за опасност.

Тя усети устните на Бруно върху рамото си.

Цял живот се опитваше да набележи опасностите. Да отблъсне заплахите. Да предвиди развръзките.

Ръцете му я повдигнаха леко и я отнесоха в просторна спалня, по стените на която пълзяха причудливи фигури мрак. Бруно потърси в тъмното малко устройство и в миг пред очите ѝ лумнаха пламъци. Флора примига и се загледа в бумтящата под напора на огъня камина.

Мъжът до нея захвърли устройството и я положи върху дебело рунтаво руно, с което бе послан подът. Допирът създаде у нея усещането, че се намира в ръцете на ловец. На човек, който най-безмилостно ще изтръгне сърцето ѝ. И най-безцеремонно ще го захвърли в огъня.

През премрежения си поглед Флора мерна чертите му. Ловецът беше млад. Красив. И пращеше от сили. Тя се усмихна. Злото невинаги е с отблъскващо лице.

Флора изпита усещането, че това, което се случва в момента, е част от нечий друг живот. Нейният делник беше подреден. Подчинен на правила. Нижещ се в релси. Без отклонения. Без изблици на страст. Без разточителство на чувства.

Тя облиза устни. Мъжът над нея не бързаше да я превърне в жертва на желанията си. Искаше да я заслужи. Да я завоюва. Да я запази в колекцията си като безценен трофей.

Флора се отпусна в ръцете му. Бруно Калгари можеше да прави с нея, каквото пожелае. Щеше да го остави да се наслади на усещането, че е негова. А след това щеше да го накара да осъзнае по твърде болезнен начин, че никой на никого не принадлежи в този живот. Наши са единствено заблудите ни.

Тя почувства влажните му устни върху изтръпналата си плът.

Удоволствието, което изпита, разтърси тялото ѝ. Изригна като гейзер, който пръсна в съзнанието ѝ парещи капки наслада.

Бруно я притисна към гърдите си. Дари ѝ дълга целувка, в която пролича нетърпението му да я покори.

Беше ѝ обещал да заличи следите от насиетието. От грубия напор на инстинкта. От бруталния подтик да ѝ отнеме правото на избор. От пиянския порив да я направи своя.

— Повече нищо не може да те отдалечи от мен... — Бруно погали страната ѝ. — Нито времето. Нито разстоянията. Нито

разклатеното ти чувство за дълг към някой друг. — Той я дари с поглед, в който проблесна възбуда. — Мисълта за теб ще ме изпълва с копнежи. Срещите с теб ще осмислят дните ми. Любовта ми към теб ще краси живота ми.

Флора се усмихна. Младостта беше времето на илюзиите. На големите надежди. На красивите заблуди. Тя пое дълбока глътка въздух. Големите надежди в този живот обаче често пъти са съпътствани с големи разочарования...

ЕПИЛОГ

Бруно стискаше ръката ѝ, опитвайки се да си пробие път сред тълпата, която заливаше тясната калдъръмена улица. Флора се чувстваше завърнала се в собствената си кожа. Всичко наоколо изглеждаше прекалено светло. Самата тя виждаше ясно. Беше настъпил моментът на пробуждането. На отърсването от заблудите. На проглеждането.

Съвсем скоро щеше да се завърне в живота, от който беше избягала. В света на Карло Леони и безусловните представи за достойнство, вяност и чест, които бе градила.

Флора нямаше усещането, че е изменила на съпруга си. Нито че е потъпкала клетвите си. Човек е в състояние да изневери единствено с действие, което накърнява чувствата. Нейните чувства към Карло спяха непокътнати от години. Случилото се в квартирата на Бруно не нанасяше пукнатини в доверието. Не надраскваше обичта, която самата тя хранеше към съпруга си. Не поставяше на карта съвместното им съществуване.

Бруно отмина витрината на малък павилион, спря, върна се крачка назад и издърпа от стелажа сутрешния вестник. Вторачи се в заглавието, отдалечи страницата от лицето си, след това се взря в неясна снимка.

Флора надникна през рамото му. В следващия миг усети как пластове в съзнанието ѝ се разместиха. Тя присви очи. Бяха ѝ необходими няколко безкрайни секунди, за да осмисли написаното.

„Съпругата на Карло Леони замесена в скандал.“ Флора примигна. Фактът, че видя името на Карло върху челната страница на вестника, я стресна повече, отколкото, ако бе мярнала своето собствено. Под заглавието се мъдреше и кратко уточнение: „Известната дизайнерка Флора Леони жертва на изнудване заради нова любов“.

Последната дума се заби като стрела в съзнанието ѝ. Флора се запита какво общо имаха домогванията на градинаря с чувствата на

Бруно. Защо ги бяха сложили в един ред на мисли. Тя отмести поглед към съсредоточеното изражение върху лицето на спътника си. Отговорът сам изплува на повърхността.

И двамата се опитваха да я направят уязвима. Да я накарат да живее в страх. В объркване. В несигурност.

Тя издърпа пръстите си от дланта на Калгари. Бруно захвърли монета пред човека на павилиона и бутна вестника в джоба на сакото си.

— Ще се наложи да си поговоря с момчетата от редакцията...

Флора изви устни в снизходителна гримаса.

— Вярваш ли, че ще си достатъчно убедителен в ролята на защитник на чужда чест?

Бруно я изгледа с празен поглед.

— Твоята чест не е накърнена, красавице. Стъпкана е моята...

Флора не разбра.

— Негодниците твърдят, че съм дребната ти занимавка. Играчката, с която запълваш времето си, докато съпругът ти прави пари. Сипят клевети, че съм се устремил към теб, за да се възползвам от влиянието на всемогъщия Карло Леони.

Флора се усмихна горчиво. Може би се налагаше да припомни на красавеца Бруно, че само преди ден самият той изповяда с цинична откровеност пред своята любима Рамона желанието да се добере до благоволенieto на Карло, залагайки стръв на съпругата му. Сега мъжът до нея се възмущаваше, че непознати хора са отгатнали намеренията му.

— Недоброжелателствата трябва да бъдат отминавани, Бруно — изрече глухо Флора. Той повдигна ръка и промуши топлата си длан между къдриците ѝ.

— А любовта трябва да бъде изживявана... — Калгари се наведе и ѝ дари дълга целувка. Някъде зад гърба ѝ проблесна светкавица. Бруно отдели устни от нейните. Погледът му обходи гъмжащата от туристи улица. Той я отблъсна от себе си и се спусна към ниска каменна сграда с избелели тенти. Хвана за яката невзрачен тип, на врата на който висеше обектив. Издърпа апарата и го захвърли с настървение върху калдъръма. Скъпата вещ се разби на парчета.

Фотографът огледа с ужас разхвърчалите се във всички страни части. Бруно не дочака изблика на гняв на наемника. Сграбчи ръката

на Флора и я задърпа към автомобила. Завъртя ключа и натисна педала на газта.

— Ще съберем вещите ти и ще се върнем обратно в града... — изрече той, овладявайки с усилие яростта си. Флора въздъхна. Спътникът ѝ не се отказваше от намерението да обърка живота ѝ. Да я захвърли сред надигащи се вълни от съмнения. Да я постави в центъра на стихия, която ще разруши най-здравата ѝ опорна точка — семейството ѝ.

Тя облегна чело върху стъклото. Запита се дали съществува мизерна вероятност мъжът до нея да е искрен. Желанието да я използва като средство за осъществяване на амбициите си да е прераснало в крехко чувство. В неясно, неосъзнато, дребно и плуващо на повърхността на душата му увлечение, което го караше да изпитва отговорност. Раждаше порива да я закриля. Да я брани. Да я спасява.

Флора зарея поглед над пустеещите градини. В миг автомобилът спря. Тя извърна озадачено глава. Намираше се отново в средата на пътя. Сама. С един мъж, който се опитваше да насади в съзнанието ѝ заблуди. Да я накара да вярва в измислици. Да породи изкривени представи. Да я заслепи с измамната искреност на една фалшива страст.

Бруно постави топлата си длан върху коленете ѝ. Ръката му се плъзна под мекия плат на роклята. Той потърси устните ѝ.

Флора си даде сметка, че трябва да го отблъсне. Налагаше се да му обясни, че намеренията му са пошли. Грозни. И пагубни. Че играта е към своя край. Оттук нататък пътищата им се разделят. Нейният поема обратно към света на Карло Леони. Неговият продължава към обсебващата любов на Рамона. Към покровителствената грижа на дон Касио. Към смазващата несигурност за утрешния ден.

Бруно разкопча бавно роклята ѝ. Тя усети устните му върху рамото си и притвори очи. В ласката му прозря нетърпението да я има отново.

Флора се отпусна в ръцете му. Страстта му я завладя. Желанието му я обсеби, погълна и покори. Близостта му избута в ъгълчетата на съзнанието ѝ разяждащата сянка на съмненията.

Тя се усмихна. Изкушението винаги дава възможности за избор. Да му се поддадеш. Или да устоиш. Неприятното е, че каквото и да избереш, след това съществува вероятност да съжаляваш...

* * *

Слънцето плуваше над линията на хоризонта, отпуснато в последната прегръдка на деня. Крайслерът зави по алеята. Гледката, която изскочи пред погледа ѝ, я обърка до такава степен, че Флора заби нокти в кожената тапицерия на седалката. Тя усети как дъхът ѝ спря. Сърцето се преобърна в гърдите ѝ. Кръвта замръзна в жилите ѝ.

Пред вилата бе паркиран автомобил. Огромен, лъскав, нов автомобил, който представляваше недвусмислено доказателство, че Карло беше пристигнал. Бе наел кола от летището и я очакваше. Само след миг съпругът ѝ щеше да се сблъска с неспособността ѝ да даде логичен отговор на всичко, което се бе случило през последните дни.

Флора ухапа с настървение долната си устна. Всяко безумие има своя край. Карло идваше, за да сложи нещата по местата им. Да прибере в граници разпилените късове на чувствата ѝ. Да възвърне равномерния ритъм на съществуването ѝ.

— Играта приключи, малкия! — Флора почувства, че диша с усилие. Слепоочията ѝ пулсираха. Гърдите ѝ се повдигаха учестено.

Бруно Калгари поклати глава.

— Не, красавице. Нашата история едва сега започва... — Той стисна треперещата ѝ длан. Флора издърпа пръстите си.

— Вече съм неизменна част от живота ти... Най-важната част... — Шепотът му я стресна. Флора се вторачи в отблясъците на слънцето върху автомобила отсреща.

— Знаеш ли защо съм ти жизнено необходим? — По устните му пропъзля усмивка. — Защото пробуждам възторзите ти...

Флора сбръчка вежди.

— Изчезни, Бруно! — Тя посегна към дръжката. Спътникът ѝ сграбчи китката ѝ. Флора изпита болка.

Някои раздели носят белега на ограбване. Други създават усещането за пречистване. Трети са неизбежни. Наложени от обстоятелствата. Неотложни. Неминуеми. Именно те са най-болезнени. Отварят рани, които кървят цял живот.

— Прочистването от гнили чувства винаги е оздравително, красавице...

Флора изтръгна ръката си. Изскочи навън и се затича по витото мраморно стълбище. В мига, в който стъпи върху площадката, вратата пред нея се разтвори. На прага изникна висок русоляв мъж.

Бруно се приведе напред и примига. Новодошлият с нищо не напомняше всемогъщия Карло Леони. Непознатият беше млад. Снажен. И красив. Лицето му излъчваше самоувереност. Чертите му издаваха благородство. Мъжът привлече задъханата Флора към себе си. Притисна я към гърдите си и я целуна по зачервеното от вълнение лице. Бруно стисна юмруци.

Флора Леони беше най-голямата лъжкиня, която някога бе срещал. През цялото време повтаряше, че очаква съпруга си, а всъщност бе чакала любовник.

— Симпатичен младеж...

Бруно извърна рязко глава и изгледа злобно изникналия до отворената врата на автомобила Фабрицио.

— Дошъл е да я вземе...

Бруно изпита непреодолимо желание да стисне спасителя за гърлото. Да изкачи онези няколко стъпала, да нахлуе в апартамента и да измъкне Флора от ръцете на непознатия. Да я отведе далече оттук. Да я запази единствено за себе си.

Той изскочи навън и блъсна с ярост вратата. Зърна върху площадката фигурата на непознатия. Новодошлият издърпа огромен куфар. Бруно се вторачи в мускулестите ръце на съперника. В гладко избръснатото лице. В отмерените движения, в които прозираше дразнеща самонадеяност.

Онзи заслиза с багажа по стълбите. Бруно тръгна натам. Искаше да зърне лицето ѝ. Да съзре вината в погледа ѝ. Фабрицио го дръпна за лакътя.

— Не го прави!

Калгари отскубна ръката си и изгледа спасителя с презрение.

— Разкарай се оттук! — изсъска той.

Появата на Флора накара двамата мъже да затаят дъх. Жената върху площадката изглеждаше различно. Възвърнала самообладанието си. Излъчваща спокойствие. Красива. Далечна. И чужда.

Непознатият намести куфара в багажника. Пое от ръцете ѝ малка пътна чанта. След това изкачи отново стълбите и потъна във вътрешността на апартамента.

Флора стъпи върху алеята и приглади ефирната рокля към тялото си. Бруно се спусна към нея. Издърпа я грубо зад ъгъла и долепи гърба ѝ към зида.

— Това, което си намислила, няма да стане, красавице. Няма да те дяла с никого, чуваш ли? — изрече възбудено той.

Флора не чуваше. Мислите ѝ бяха заети с друго. Тя вдигна очи. Долови в погледа му ранимост. Разколебана твърдост. Засегнато честолюбие.

Запита се дали трябва да му довери истината. Или е по-разумно да го остави да се дави в заблудите си. Дали да свали от плещите му тежестта на съмненията. Или е по-справедливо да го накара да се гърчи в спазмите на болезнена безпомощност.

Флора облиза устни. Случайността сама ѝ подхвърляше наказание, достойно за вината му. Красавецът Калгари най-после щеше да получи онова, което заслужаваше. Догадки, които да го мачкат. Несигурност, която да го задушават. Съмнения, които да му пречат да диша. Да вижда. Да разсъждава.

Тя вдигна бавно очи. Бруно имаше вид на човек, който се е докоснал до най-светлия си блян, но след това безразсъдно го е оставил да отлети.

По устните на Флора заигра усмивка. Щеше да го остави да опита горчивия вкус на ревността. На онази бясна, неукротима, бушуваща стихия, която брули чувствата и не ни разрешава да виждаме ясно.

Бруно обхвана с длани лицето ѝ. Взря се в очите ѝ, сякаш искаше да съзре в тях присъдата си. Той долепи устни до нейните. Целуна я дълго, отчаяно и страстно. Като човек, който се прощава с мечтата си.

Флора притвори очи. Смисълът на присъдите е в тържеството на справедливостта. А справедливостта налагаше да го освободи от тежестта на терзанията. Да му довери, че онзи млад и красив мъж наистина е неговият най-голям съперник. Но в същото време е и неин син.

— Ако се скриеш от погледа ми, догодина ще те чакам отново тук. По същото време. На същото това място. — В гласа му прозвуча молба. Отчаяние. Безпомощност. Флора пое дълбока глътка въздух.

Никога повече нямаше да стъпи на това място. Тук бяха нарязали на късове душата ѝ. Бяха разбили на милиони парчета сърцето ѝ.

Тя се отскубна от ръцете му и издърпа вратата на автомобила. Настани се на предната седалка и заби поглед в белите плочи на алеята. В този миг пред очите ѝ се разстлаха късове самота.

Младежът на площадката заключи апартамента, подаде картата на момче от персонала, бутна последните вещи в багажника и седна зад волана. Флора стисна очи.

— Догодина. По същото време. На същото това място — повтори трескаво тя.

Автомобилът се спусна по прашния криволичещ път. Флора повдигна бавно клепачи. Всичко на този свят е въпрос на гледна точка. За да си щастлив, трябва просто да погледнеш нещата от ъгъла, под който изглеждат красиви.

Тя зарея поглед над притихналия залив. В гърдите ѝ се надигна неутолим копнеж за щастие. Непозната възбуда завладя сетивата ѝ.

Флора облегна глава назад. В сърцето ѝ се прокрадна неовладян порив да изживее една нова младост. Една вихрена страст. Една напориста, пламенна, съдбовна и непокорна любов.

Тя пое с пълни гърди глътка наситен с аромата на море въздух. Щеше да се върне. Догодина. По същото време. На същото това място. Защото човешката природа е сляпа. Глуха. Безразсъдна. В надпреварата с времето човек пропуска най-важните си срещи.

Флора намести слънчевите очила върху лицето си. На тази среща имаше намерение да се яви. Защото човешкото сърце разполага с доводи, които разумът не познава. Не е в състояние да приеме. Да осмисли. И да разбере.

Тя притвори очи. По устните ѝ затрептя усмивка. През съзнанието ѝ притича непоклатимата увереност, че цялата суета, амбиции и преследване на цели изглеждат маловажни, когато осъзнаеш, че единственото важно нещо в този живот е до теб да стои човек, който те разбира без думи, обича без корист и подкрепя без резерви.

Издание:

Автор: Силвия Кристъл

Заглавие: Сезонът на лунатиците

Издание: първо

Издател: Монт

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: Монт ООД

ISBN: 978-619-169-072-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14626>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.